

<http://lasocietat20.wordpress.com>

La societat 2.0

Treball de Recerca 2009 - 2010

Josep Andreu Palacios Caballero – 6é B

LA
SOCIETAT
2.0

La societat 2.0

Treball de Recerca 2009-2010

Josep Andreu Palacios Caballero

6é B

Aquest document és complementari al bloc **La societat 2.0**

<http://lasocietat20.wordpress.com>

<http://lasocietat20.mofuse.mobi>

(versió per a navegadors de telèfons mòbils)

Nota sobre la visualització d'aquest document

Aquest treball de síntesi (el present document) s'ha creat especialment per ser revisat en format electrònic (ordinador personal, llibre digital o similar). Es tracta d'un fitxer PDF, del qual podeu descarregar el lector oficial per PC - Windows [aquí](#).

Es busca oferir el màxim nivell d'interacció, ja que el document presenta nombrosos enllaços (paraules en blau) interns i externs, indicats, si escau, a la referència final. Aquests, pretenen agilitzar la navegació interna del document, ampliar informació d'un concepte o fer una citació directa a la font mitjançant Internet. Poden ser utilitzats en qualsevol moment si es disposa d'un lector compatible i connexió a la xarxa.

Al mateix temps, també es pretén estalviar paper. El document és imprimible, però aquest format fa perdre característiques al treball i trenca l'esperit 2.0.

Índex

Si es vol accedir a qualsevol dels apartats és possible fent-hi clic a sobre.

Qui sóc i per què escric

Sobre mi	4
Objectius del treball	4
Metodologia de treball	5

La societat en xarxa

Història d'una societat en xarxa	6
Hackers, quan programar és viure	9
El moment tecnològic actual: l'informacionalisme	12
Web 2.0 o la nova societat en xarxa	14

Recull d'articles sobre Web 2.0

Resultats de l'estudi

Resultats globals	89
Comparativa per edat	102
Comparativa per ocupació	110
Comparativa per nivell d'estudis	119

Enllaços de referència

Bibliografia

Qui sóc i per què escric

Sobre mi

Des de sempre —tan bon punt vaig poder, si més no— m’ha apassionat seure davant la pantalla de l’ordinador i passar-m’hi hores i hores. Al principi, foren aquelles enormes pantalles de rajos catòdics que envaïen tota l’habitació, des d’on sortien tota mena de jocs, a un pam dels meus nassos, abduint-me tota una tarda i destrossant-me la retina.

Però el temps passa, la informàtica ha crescut, i jo també.

Ara, la distància entre els meus ulls i el cristall líquid de la pantalla plana (quin gran invent!) és major; els jocs em segueixen entretenint (tot i fer servir els mateixos que quan tenia 10 anys), però tinc una joia que m’hagués agradat descobrir molt abans: Internet.

M’és impossible imaginar una vida sense ell. Tampoc considero que hi estigui enganxat, però a tot el que és bo ens hi acostumem massa ràpid. Avui dia, a ningú se li imagina viure sense electricitat.

Personalment, crec que la xarxa ha estat un element clau en el meu creixement. Gràcies a ella he pogut conèixer món, he après a escriure millor, a aprendre altres llengües (l’anglès universal), a ser una mica més crític i a veure que, a part de la meva, hi ha moltes altres visions de la vida. He fet nous amics i romàs en contacte amb els que ja tenia.

És per això, per aquesta enorme quantitat d’oportunitats que penso que pot brindar Internet, que he decidit fer aquest treball, analitzant i reflexionant sobre el seus pros i contres en el present.

Objectius del treball

Amb aquest treball em plantejo realitzar un estudi sobre l’impacte que estan tenint les anomenades **Eines 2.0** (blocs, xarxes socials...) en diferents àmbits, anteposant, sobretot, l’aspecte social. El treball, vol esdevenir una recerca de les possibilitats i usos que se’n fa (o se’n pot fer), investigant tan a l’entorn proper (institut...) com il·lustrant casos de més ressò mediàtic.

L’objectiu final és poder tenir una idea de quina és la situació d’aquest fenomen, **partint de la base que ha resultat un canvi important en la nostra societat**, i plantejar una hipòtesi de cara al futur, a partir de les previsions basades en la situació actual.

Així doncs, pretenc recopilar, per una banda, informació sobre les diferents possibilitats i exemples d’**Eines 2.0**, però fent èmfasi, sobretot, en **exemples pràctics**, tals com enquestes a diferents segments de la població per determinar quin coneixement i/o ús se’n fa d’aquestes

tecnologies, casos reals d'empreses i projectes moguts per les **Eines 2.0** o **la mateixa presentació del treball, que es fa sobre un Suport 2.0** (un bloc).

Metodologia de treball

Com ja s'ha dit, una de les parts pràctiques (i substancialment importants) d'aquest treball, és precisament, la seva metodologia. L'objectiu és integrar les mateixes **Eines 2.0** en la seva realització (**unificant la part teòrica amb la pràctica**). Així doncs, **el treball es realitza a partir d'un Web 2.0 (un bloc)**, on s'hi publiquen, per exemple, **enquestes obertes als usuaris de la xarxa** o altres eines que atenguin a les característiques de les 2.0.

5

El treball es desglossa en **tres apartats**:

- **El Bloc *La societat 2.0***, on periòdicament s'hi han anat escrivint apunts i impressions respecte al tema que ens ocupa.
- **Una presentació**, disponible en format *Power Point* i *PDF*, on s'hi recullen els resultats de l'**estudi sobre coneixement i us de les eines 2.0**, realitzat paral·lelament a aquest treball.
- **El present document**, una síntesi de tot allò realitzat, on s'hi inclou també una part teòrica explicativa.

Tot i que és possible trobar el treball sintetitzat en aquest document, seria **molt recomanable** que a l'hora de visualitzar les parts no teòriques (els resultats de l'estudi i els escrits periòdics) es fes **en la seva ubicació original** (a través del web <http://lasocietat20.wordpress.com>). Quedant així fixats els **estàndards d'interacció** propis d'una eina 2.0.

La societat en xarxa

Tal i com defineix la Viquipèdia (una eina 2.0):

“[web 2.0] és el terme que s’usa per referir-se a una segona generació en la història de la tecnologia web basada en comunitats d’usuaris i una gamma especial de serveis”

Article [Web 2.0](#), [Viquipèdia en castellà](#). [Wikimedia foundation](#).

6

Però a la pràctica, què és realment el fenomen 2.0? Tan important resulta? Ens afecta a tots? D’on ve, on va? I sobretot, quin impacte real té a la societat?

Són molts els interrogants que ens podem arribar a plantejar davant un nou fenomen que creix tan ràpidament. Com sol ocórrer, però, no existeix una sola resposta a cada pregunta i aquestes poden variar d’un dia a l’altre, doncs hem de tenir present, per sobre de tot, que estem parlant de tecnologia, i en aquest àmbit, qualsevol concepte resulta fugaç en el temps.

Tanmateix, les anomenades Webs 2.0 (o eines 2.0) no són més que una nova resposta a un antic fenomen, que per ser habitual al nostre entorn resulta inadvertit: La societat en xarxa.

Història d’una societat en xarxa

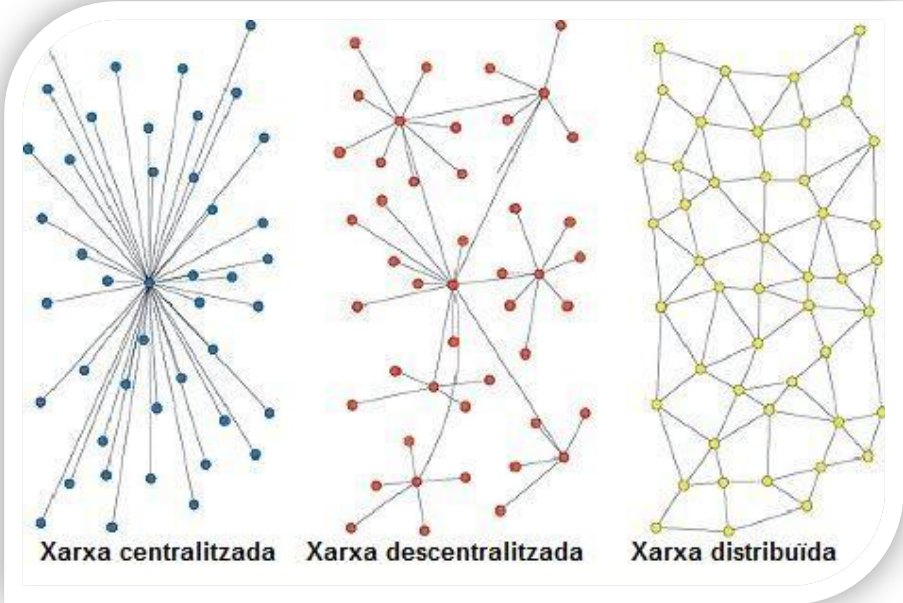
A els humans sempre ens ha agradat comunicar-nos, és una necessitat adquirida dels [primats](#), potser més tard una necessitat creada, però en tot cas forma part de la nostra manera de viure. Fa centenars de milers d’anys les limitacions comunicatives eren donades per manca d’evolució. Però des de la implantació de l’[homo sapiens](#) arreu del planeta, la comunicació i la seva eficàcia estigueren estretament relacionades amb la tecnologia que els humans pogueren desenvolupar.

Un cop creat el codi (les llengües), l’eficiència comunicativa ragué en el canal. El creixement de les civilitzacions i la seva expansió geogràfica plantejà el problema de transmetre missatges el més ràpidament possible entre dos punts. Els missatgers a peu, a cavall, després la roda, vaixells més robustos... tot va influir en les millores de la comunicació.

Només cal veure que els grans imperis i civilitzacions que han dominat el món, estaven (i estan) dotats d’avançada tecnologia aplicada a les comunicacions. No hi ha control sense comunicació.

Però els avenços tecnològics no són l’única variable en aquest àmbit. Sovint la clau de l’èxit és també l’ús que se’n fa: la distribució de la xarxa comunicativa.

Situem-nos molt més tard, l'any 1885. Els Imperis Europeus [es troben a Berlín](#) per, literalment, repartir-se Àfrica. El control colonial no hagués estat possible sense la invenció, anys abans, del que es considera la primera tecnologia de comunicacions instantànies: [el telègraf](#). Aquest revolucionari invent (la “Internet victoriana”, segons [Tom Standage](#)), que al 1858 havia unit els EUA amb Europa, permetia transmetre missatges quasi al moment i suposà un canvi en l'estructura de les comunicacions: es passà d'una **xarxa centralitzada**, dominant durant molts anys, a una **xarxa descentralitzada**.

Aquesta nomenclatura va ser creada per [Paul Baran](#), enginyer americà nascut el 1926 i considerat un dels pioners d'Internet. El seu estudi sobre la distribució de les xarxes està considerat una de les aportacions més prestigioses en aquest àmbit.

Després de la implantació de les **xarxes descentralitzades** gràcies al telègraf, haurem d'esperar uns anys més: Internet i les eines 2.0 permetran el gir definitiu cap a un model de **xarxa distribuïda**, encara que aquest camí, tècnicament, arrencarà l'any 1944.

Encara no finalitzada la [Segona Guerra Mundial](#), i amb finalitats conjunturals, el Centre Criptogràfic Britànic posa en marxa el primer ordinador, el [Colossus](#). Havia nascut la informàtica. Sens dubte fou un primer pas, però els seus usuaris i creadors eren molt diferents als que ara coneixem.

A partir de llavors es van anar visionant plans cada cop més ambiciosos, potser influïts per pel·lícules com [2001: Odissea de l'espai](#), que vaticinaven un futur proper dominat per ginyes amb intel·ligència artificial desenvolupada.

D'altra banda, la tecnologia necessària per tal d'enviar [l'home a la lluna](#), i la posterior cursa espacial entre [els blocs](#), van afavorir grans avenços informàtics.

Ben aviat aquesta postura canviaria. Des del seu naixement i fins aleshores, la informàtica havia estat sempre desenvolupada amb un rerefons bèl·lic i emmarcada en el control governamental. Però [Whitfield Diffie](#), un jove matemàtic, després d'un temps de treball i sense cap ànim de lucre, aconseguí desxifrar la cartografia utilitzada pel govern dels Estats Units.

D'altra banda, l'aspirant a físic Richard Stallman, incapaç de comprendre les traves legals que li impedièren millorar i distribuir lliurement les seves creacions, decidí revelar-se i creà una llicència de programari lliure. En els posteriors anys 80, i a causa de la prolífica aventura de Stallman, es creà un nou moviment relacionat amb la informàtica que perseguia, sobretot, permetre als autors compartir les seves creacions: havien aparegut els primers [hackers](#).

Val la pena aprofundir en aquest àmbit i explicar el *qui*, *què*, *com* d'aquests amants de la programació, doncs és a partir de llavors que podem parlar del naixement de les xarxes distribuïdes, de la voluntat d'eliminació de jerarquies i d'un tracte d'igual a igual.

Pel·lícula 2001: Odissea a l'espai

Hackers, quan programar és viure

Certament no hi ha un límit ben definit pel qual s'esdevé *hacker*. Tanmateix, per Internet corren quantitat d'apunts sobre la seva ètica, meticulosament definida. [Aquí](#), a mode d'exemple, podreu trobar un escrit d'Eric S. Raymond.

Però, què és un *hacker*? Per què són tan importants?

El sociòleg [Manuel Castells](#) afirma que **no hi pot haver revolució tecnològica sense transformació cultural**. Aquesta ja arribà fa temps de mans de programadors entusiastes i certament es pot entendre com el naixement de l'entorn 2.0 o, com a mínim, dels seus principis.

La proliferació d'aquest corrent té el seu perquè. [Linus Torvalds](#), creador del [sistema operatiu](#) de lliure distribució [Linux](#), explica, en la seva difosa llei ([Llei de Linus](#)), que les nostres motivacions poden ser ordenades en tres categories bàsiques. Per ordre de preferència aquestes són: supervivència, vida social i entreteniment.

Segons ell, el primer que tots busquem és la supervivència (menjar, un sostre...), però això ja és sobradament sabut. La vida social ens omple per dins, i ens ocuparà un cop superades les necessitats bàsiques. Finalment arriba l'entreteniment:

“Ningú pot arribar a desitjar morir per la pròpia [Nintendo](#), però en canvi si que s'usa l'expressió morir d'avorriment”

“Guerra? Va començar sent supervivència, però la [CNN](#) farà tot el possible perquè acabi sent entreteniment”

Linus Torvalds, La llei de Linux

Aquests tres principis —i és aquí on volia arribar— també es poden aplicar als *hackers*. Per a ells, la supervivència no és important (lògic, d'altra banda, pensar que algú que es pot permetre tenir un ordinador sobre la taula té un plat calent cada dia). Els *hackers* no sobreviuen gràcies al que fan, no es guanyen la vida programant, no és la seva feina. És la seva manera de viure, el seu entusiasme. **Per un hacker un ordinador és entreteniment, no pels jocs o els vídeos, tot ell ho és.**

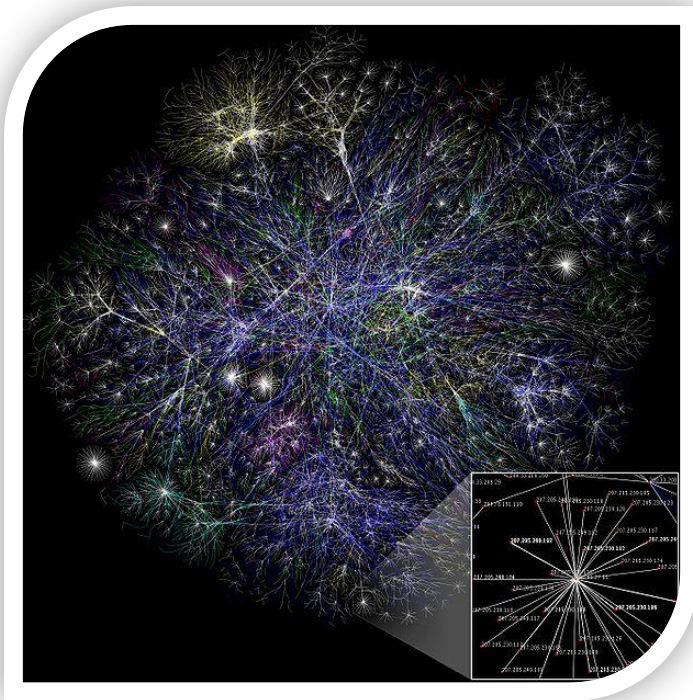
El moviment *hacker*, del qual tan Torvalds com Stallman o Diffie formen part, no és més que la resposta de la societat dels anys 60 i 70 que començava a tenir accés a la informàtica, cada cop més de consum.

Hem de parlar del 1975 als EUA com el moment en que es començà a comercialitzar un producte de la talla d'invents com la impremta, la bombeta o l'aviació: l'[Apple I](#), el primer ordinador personal (PC, *personal computer*). Aquells 4 kb de memòria (això sí, ampliables a quatre més), avui

dia inversemblants, van ser el començament d'una revolució tecnològica sense precedents. Quatre anys més tard, es comercialitzava ja l'Apple III, que multiplicava per dotze la capacitat del seu germà petit (48 kb).

D'aquesta manera, als anys 70 van aparèixer els primers programadors que muntaven ordinadors per peces. A mesura que creixia el seu nombre, així com els encàrrecs, la temptació de poder comunicar els ordinadors entre ells s'anava fent més gran (especialment, si les trucades locals eren gratuïtes). Va ser llavors quan es començaren a enllaçar computadores, deixant-les obertes tot el dia, perquè hi entrés qui volgués. Eren les primeres [xarxes LAN](#) casolanes, el predecessor de les 2.0.

Tot i que [l'actual Internet](#) no va néixer fins als anys 80 i, sobretot, els 90, tampoc seria errat afirmar que aquests *hackers* en són dignes predecessors. L'estructura en que es basa Internet (servidor - ordinador personal) no és la mateixa que les que utilitzaven els primers *hackers*, "d'igual a igual" (d'ordinador a ordinador), però paradoxalment sí que s'acosta a la mentalitat 2.0 dels nostres dies.

Mapa gràfic de part de les connexions d'Internet

Com apunt, seria bo aclarir que els *hackers* no es consideren maliciosos. [Els virus](#) no els fabriquen ells. Arran de la proliferació, a les acaballes dels 70, d'aquests programadors, els mitjans de comunicació van començar a tractar per igual als entusiastes benignes i als malignes. Els mateixos *hackers* anomenen *crackers* a aquells que programen *software* maliciós. "Els *hackers* construeixen coses, els *crackers*, les destrueixen". De fet, la seva actuació està molt lluny de les consignes *hackers*.

Una de les màximes de [l'ètica hacker](#), de fet, és la de compartir el treball lliurement esforçant-s'hi al màxim.

"Per ser hacker és necessari creure en la teva capacitat d'aprenentatge. La creença que, tot i que tal vegada no sàpigues tot el que necessites per resoldre un problema, si et centres en una part i aprens des d'allà, ja sabràs suficientment per resoldre la part següent, i així fins al final"

[Eric Steven Raymond](#), [Com convertir-se en un hacker](#) (adaptació del castellà)

Un *hacker* no té perquè ser un informàtic (un astrònom a qui li agradin els ordinadors també se'n pot dedicar), però sempre està disposat a compartir amb els altres i a aprendre'n (una de les aptituds 2.0). Els *hackers* no tenen ànim de lucre, ni tampoc malícia, simplement gaudeixen fent el que fan i pensen que és bo compartir-ho. No es tracta d'una professió, de fet, és difícil guanyar-se la vida sent un *hacker*. En certa manera, aquesta corrent neix en contraposició a les grans empreses de programari (per exemple, [Microsoft](#)), les quals sí cobren pels seus serveis.

És precisament això, aquest tracte de igual a igual i aquesta actitud col·laboradora, les que fan pensar que, abans de les actuals eines 2.0, ja han existit (i existeixen) grans experts que han posat el seu saber al servei de tothom i han instaurat una jerarquia unitària i sense discriminacions.

El moment tecnològic actual: l'informacionalisme

Abans de prosseguir la línia cronològica per parlar del que realment ens ocupa (el nou paradigma de les eines 2.0), situem-nos en l'actual paradigma social.

[Castells](#) explica que hem d'entendre la tecnologia com un element fonamental en l'evolució de les societats. Sovint, parlem dels canvis econòmics o polítics i quan ens referim a la tècnica mirem enrere, molt enrere, més enllà de la [Revolució Industrial](#). Moltes vegades, doncs, passen desapercebuts els canvis tecnològics succeïts en les darreres dècades, que, d'altra banda, han estat més ràpids que en qualsevol època de la història.

En aquest sentit, precisament, cal destacar que la tecnologia segueix una dinàmica pròpia; els sistemes tecnològics van evolucionant de manera gradual fins arribar a un canvi qualitatiu de primera magnitud, una revolució tecnològica que ho canvia tot. Això passà amb la impremta, amb la màquina de vapor, amb la informàtica i amb Internet. Dins un interval de temps cada cop més reduït.

El sociòleg Manuel Castells

Actualment, l'etapa tecnològica que vivim és la de l'[informacionalisme](#). Es tracta, segons Castells, d'un nou paradigma tecnològic, en contraposició a l'[industrialisme](#), nascut de la Revolució Industrial i que aportà a la societat canvis tan importants com la fàbrica o els mitjans de comunicació de masses.

Aquest nou paradigma és recent. Es pot dir que moltes de les generacions actuals encara han nascut a l'època de l'industrialisme. El principal canvi, però, que diferencia aquesta conjuntura de qualsevol altra és que, per primer cop, parlem d'un paradigma eminentment tecnològic. Un paradigma que no rau tant en l'organització social ni institucional sinó en la pròpia tecnologia, en la tecnologia aplicada a les telecomunicacions.

“L'informacionalisme proporciona la base per un determinat tipus d'estructura social que denomino **la societat en xarxa”**

Manuel Castells, epíleg del llibre *La ética hacker y el espíritu de la era de la información*.

Però, exactament, què han aportat de nou aquestes tecnologies? És a dir, ¿quin canvi hi ha entre un ordinador amb Internet i [la impremta](#)? (ambdós invents revolucionaris).

Castells comenta que la primera característica definitòria és que aquestes tecnologies posseeixen **capacitat per sí mateixes per ampliar el processament de la informació**, referit tant a volum com a complexitat i velocitat. En segon lloc, tenen gran **capacitat recombinatòria**, és a dir, capacitat per enllaçar qualsevol cosa des de qualsevol lloc. I finalment, **flexibilitat distribuïda**, permetent l'accés a la informació des de qualsevol lloc (per exemple, els nous [telèfons mòbils amb connexió d'alta velocitat](#)).

Dit així pot resultar poc amè. Incongruent, fins i tot. Però fem una ullada més a fons. L'economia actual, si més no la que acabà abocant a la [bancarrota mundial](#), basada en inversions, valoritzacions i especulacions, es sustenta gràcies a un sofisticat sistema de xarxes. Xarxes que aporten informacions de tipus i fonts variades i que, en darrer terme, acaben donant valor als mercats. Les mateixes empreses que mouen aquests diners també s'organitzen en xarxes. Aliances, a petita i gran escala, entre empreses, clients i proveïdors.

El món en xarxa és també un món de treball creatiu (recordem l'[ètica hacker](#)). Un món on una gran idea pot ser tan aviat coneguda per tothom, sent redistribuïda per Internet, com substituïda per una altra, sovint ni millor ni pitjor.

Aquest paradigma, per descomptat, també afecta a les expressions culturals. Gràcies a una societat tan fàcilment comunicada, les experiències col·lectives, els debats i els missatges arriben fàcilment a tot el món i amb un cost zero o proper a ell. **S'està a un clic del món.**

Lluny de passar desapercebut, l'informacionalisme està generant una nova dimensió de l'espai-temps, doncs ¿quina importància té aquest si es pot fer una transacció econòmica en un instant?

Avui dia, ningú nega estar a l'era de les telecomunicacions, però els canvis no ocorren de la nit al dia. Castells assegura que per saber quin paradigma tecnològic és el dominant, sols cal observar la capacitat de generar riquesa de l'un i de l'altre. Ara per ara, queda ben clar quin destaca més.

Finalment, per entendre com s'ha generat aquest paradigma, hem de recórrer, com sempre, a fets històrics. Ja s'ha dit, a l'apartat [història d'una societat en xarxa](#), que la Segona Guerra Mundial i el posterior [enfrentament entre els blocs](#) va ser un fort incentiu a partir del qual esdevingueren avenços tecnològics poderosos i variats, si bé aquests estaven exclusivament destinats a finalitats bèl·liques.

Però cap d'aquests, com a molt una ínfima minoria, van sortir mai del secretisme estatal i en conseqüència, els avenços cap a una informàtica civil, cap a l'ordinador personal, **van estar desenvolupats per les universitats o els ja anomenats hackers.**

Així doncs, per entendre el per què de l'informacionalisme, hem de tenir en compte les següents vessants: per una banda, en l'àmbit tècnic, l'anomenada **revolució tecnològica de la informació** va suposar invents com el [circuit integrat \(xip\)](#), imprescindibles per fabricar els ordinadors personals. Però l'informacionalisme, tot i basar-se eminentment en un canvi tecnològic no hagués estat possible sense [la fi de la guerra freda](#) —que permeté un món més obert— i alguns moviments liberals, com el feminisme o l'ecologisme, els quals, a diferència dels seus predecessors del Segle XX, no buscaven ocupar el poder sinó conscienciar-lo.

Web 2.0 o la nova societat en xarxa

Com ja s'ha indicat, l'evolució de la societat en xarxa està, i per raones obvies, lligada als avanços tecnològics pertinents. Començant pel telègraf i arribant, a les acaballes del Segle XX, a Internet, les possibilitats de comunicació en una xarxa distribuïda no han fet més que augmentar.

Fins aleshores, però, els canvis, havien estat donats per l'aparició d'una nova tecnologia tangible, d'un nou aparell, quelcom físic. El canvi del telefax al correu electrònic, a mode d'exemple, es feia patent si tenim en compte, només, que la tecnologia utilitzada era una altra: ja no hi havia un telèfon que imprimia papers, sinó que existia una pantalla on apareixien varietat de missatges, ben ordenats i alguns, fins i tot, amb música.

Cap allà l'any 2006, va emergir l'enèsim canvi de paradigma, en el que encara estem immersos.

La prestigiosa [revista nord-americana Time](#), encarregada, anualment, de publicar en portada el personatge de l'any, va recórrer, en el seu número de **desembre de 2006**, a un fet històric. En una caràtula que emulava el reproductor de YouTube, en aquell llavors en auge, deixava ven clar que TU eres el personatge de l'any.

“Sí, tu. Tu controles l'era de la informació. Benvingut al teu món”, deia.

Les coses estaven canviant. Era **l'època d'afirmació de la Web 2.0**.

En una caràtula en que, anys després, hi apareixerien personatges tan carismàtics com [Barack Obama](#), es representava la nova era de la Societat en xarxa, la *Societat 2.0*.

I per què 2.0? Doncs perquè, per suposat, ja existia la manera de fer 1.0. De fet, una de les peculiaritats més pragmàtiques que suposava aquest canvi era la **nul·la transformació de la tecnologia**. No s'havia inventat cap aparell nou, com succeí, per exemple, amb el canvi del telègraf al telèfon, sinó que Internet seguia sent la base. Apareixerien després les connexions més ràpides a Internet, o l'ús d'aquest en telèfons mòbils, però el canvi era de fons més que de forma, era un avanç més conjuntural que estructural.

Gràcies als webs 2.0 (*YouTube, Facebook, Twitter, MySpace...*) esdevindria una **veritable xarxa distribuïda**. I això, el món, ho hauria d'entendre. Qualsevol podria establir un grup de suport a *Facebook*, o es podria evitar certa censura a través de *YouTube* o *Twitter*.

En definitiva, aflorava un nou paradigma on TU i tots els demés usuaris eren els qui tenien la veu. Això, justament, és **la societat 2.0**.

Portada de la revista TIME, desembre de 2006

Recull d'articles sobre Web 2.0

A continuació, es troba sintetitzada una de les tres parts del Treball de Recerca **La Societat 2.0**

Es tracta del recull d'articles publicats entre agost de 2009 i gener de 2010 al lloc web del treball.

Aquest document, per tant, no deixa de ser un seguit de *posts* publicats originalment a la xarxa.

En tot cas, **es recomana, sempre, visualitzar-ho en [el format original](#)**. D'aquesta manera es guarden els barems d'interacció, es poden veure els vídeos i, sobretot, es mantenen els principis 2.0 sobre els que tracta aquest treball

Al final de cada article se'n proporciona un enllaç. Tanmateix, és encara més recomanable **visitar [el bloc amb tots els posts](#)**.

2 d'agost de 2009

Avui començo

Hola món,

Decideixo avui començar a treballar en aquest bloc, encara que, de fet, la idea de crear-lo ve de molt lluny. El que teniu davant els vostres ulls vol ser el començament d'un viatge, d'una recerca, d'una aventura. Em proposo salpar a un mar immens, en expansió, a un univers infinit. Sé que no el podré abastar tot (seria ingenu), per tant, m'hauré de marcar una mesura. La meva voluntat, emperò, és clara i senzilla: vull aprendre al màxim i compartir el que sé. Potser no serà fàcil, però emocionant sí, segur.

Estic parlant de partir rumb a la xarxa d'Internet. Aquest col·lega i, tanmateix, desconegut. Per a molts de nosaltres resulta una eina imprescindible, omnipresent i omnipotent; la nostra feina, el nostre oci, fins i tot, la manera d'entendre la vida. Gràcies a Internet molts podem dir que som qui som. Sabem més coses i més fàcilment, arribem al món en un clic, (i ell ens arriba a nosaltres), podem comunicar-nos amb qui estimem (i amb qui no...), compartim coneixement, vivències... tot.

I aquest vol ser el meu port d'arribada. La societat actual ja no és la mateixa que fa vint anys (o deu, o dos). Tenim dia a dia eines més eficients i assequibles per connectar-nos, per saber del que ens envolta, per poder dir la nostra. Hi ha qui creu que s'ha creat una societat virtual paral·lela, d'altres opinen que només n'és un complement.

N'hi ha moltes, d'opinions. En tot cas, aquest quadern de bitàcola pretén recollir de la manera més fidedigna possible, les anomenades Eines 2.0 i l'entorn virtual/real que hi orbita: **La Societat 2.0**.

Com a afegitó, dir que també es tracta d'un Treball de Recerca i que, com a tal, comptarà, amb el temps, amb enquestes i estudis (tan practicables com consultables) sobre l'ús d'aquestes eines i d'un document escrit sintetitzant els coneixements que se'n extreguin.

Així doncs, i sense res més a dir –de moment–, tiro la tovallola per començar a nedar. Per cert, em dic Josep Andreu Palacios Caballero, encantat.

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/08/02/avui-comenco/>

5 d'agost de 2009

La web 2.0 sense paraules

En el meu primer dia de navegació (des que vaig començar a publicar, vull dir), m'he trobat amb variat i original material sobre l'entorn 2.0. Una de les característiques (no sé si és un risc o un avantatge) de cercar informació a la xarxa és que n'hi ha molta, i de tots els àmbits. Més encara d'aquest, precisament ara en expansió. Si hagués continuat colze a colze amb Google (que ho farà), hauria trobat moltes més respostes als meus dubtes. Però tot s'ha de pair, i no em semblaria bona idea començar amb el plat fort sense haver tastat les olives de l'aperitiu.

En aquest sentit, doncs, em sembla adient per començar, la publicació d'un curt mut però molt original que explica en què es diferencia la Web 1.0 de la 2.0. L'he trobat al bloc de tecnobae.com i m'ha estat possible publicar-lo aquí gràcies a una eina 2.0, [YouTube](http://www.youtube.com), del qual intentaré parlar amb més detall properament tot i sabent que és un portal de gran popularitat.

Enllaç de la recopilació: [¿Qué es la web 2.0? Bloc TecnoBae.com](http://www.queeslaweb20.com) (en castellà)

Enllaç del vídeo: <http://www.youtube.com/watch?v=BcooDIEbYFc>

Ranking de popularitat del portal YouTube (extret d'[Alexa.com](http://www.alexa.com), en anglès): <http://www.alexa.com/siteinfo/youtube.com>

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/08/05/la-web-20-sense-paraules/>

5 d'agost de 2009

Messenger, desmentint mites

Darrerament els portals especialitzats – i la pròpia empresa, com no—s’han fet ressò d’una efemèride substancialment important en el món de les TIC. Es tracta del desè aniversari del servei de missatgeria instantània més utilitzat del món: El Windows Live Messenger, de Microsoft. Tot i néixer el 22 de Juliol de 1999, quan la tecnologia encara era molt lluny de poder oferir serveis *2.oonline*, se’l pot considerar un dels

precursors de la dinàmica de les xarxes socials (al cap i a la fi permet conversar d’igual a igual). En aquell moment el mitjà de comunicació més innovador era el correu electrònic, i Microsoft, que havia adquirit Hotmail l’any 1997, va creure oportú crear un Client de Missatgeria Instantània per connectar els seus usuaris.

Les xifres parlen per si soles: una dècada després de veure la llum l’utilitzen uns 323 milions d’usuaris a tot el món (dels quals un 5% a l’Estat Espanyol). S’inicien cada dia 1.600 milions de sessions, creant uns 8.600 milions de missatges. El seu inici també fou bo, ja que en dos mesos tenia 2,5 milions d’usuaris, el que equivaldria a més de 40.000 nous usuaris per dia.

La majoria dels qui l’utilitzen són joves, que molts cops tenen prejudicis equivocats sobre aquest servei. Això és, almenys, el que he pogut comprovar de primera mà.

Hi ha qui el té per l’únic Client de Missatgeria Instantània que existeix. Això, per descomptat no és cert. Si bé les dades semblen indicar que és el més popular a nivell mundial, s’ha de tenir en compte variables com el país, la Taxa de penetració de cada un, la població etc. Tampoc va ser el primer. De la mateixa manera que Microsoft va adquirir el client de correu electrònic Hotmail, els inicis del popular *Messenger* van

ser de codi compartit amb AIM Messenger, creat anteriorment (1997). A més, en l'actualitat n'existeixen d'altres, com Yahoo! Messenger, Google Talk etc.

També es sol creure que el correu electrònic i *el Messenger* son el mateix. Hotmail no és sinó el client més popular de correu electrònic del món, i tenir-ne un compte permet accedir al Client de Missatgeria Instantània de Microsoft, tot i que és possible tenir una adreça Hotmail sense la necessitat d'utilitzar el xat.

I en darrer terme, i potser aquest és el mite més desconegut, **l'abreviatura MSN no significa Messenger**. Degut a la popularitat d'aquest servei i la semblança amb el nom, molts creuen que la famosa papallona multicolor i les lletres MSN atenen al nom de Messenger. Tot i que popularment ja s'accepta així, aquestes sigles corresponen a The MicroSoft Network (xarxa Microsoft, en anglès), servei creat per la famosa empresa i incorporat al seu SO Windows 95 per primer cop. Actualment el portal msn.com ofereix un seguit de serveis d'Internet gratuïts, a més del correu Hotmail, com notícies, compres, fòrums d'opinió, xarxes de grup etc. Aquest desconeixement, i creure sovint que *Windows Live Messenger* i *Windows Live Hotmail* són el mateix, a portat a crear els més variats mites.

Espero que aquesta explicació hagi servit per desmentir-ne alguns.

Aquí un simpàtic anunci actual del servei:

Fonts:

Notícia 3cat24.cat: “Messenger arriba als 10 anys amb 323 milions d'usuaris arreu del món”

Notícia portal Gigle.net: “Aniversario Windows Live Messenger 10 años” (en castellà)

Wikipedia.org (Fundació WikiMedia): Viquipèdia en català, Wikipedia in English.

Vídeo (YouTube.com): “Windows Live Messenger Ad-Pigeon post”

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/08/05/messenger-desmentint-mites/>

5 d'agost de 2009

Amovens, compartir cotxe en 2.0

21

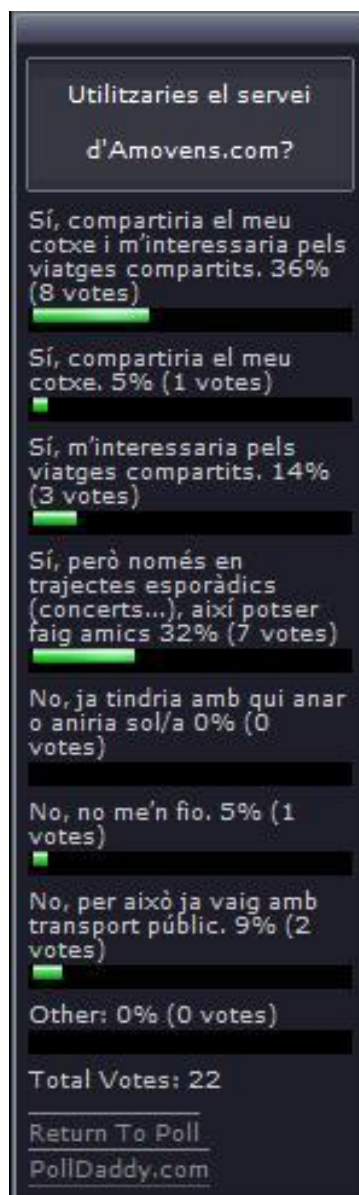
En els temps que corren, no precisament de bona salut econòmica i de cada cop més consciència ecològica (o així sembla ser), la web 2.0, la comunicació entre persones en definitiva, està resultant una eina molt eficaç. El seu apogeu ha coincidit amb una resecció econòmica a nivell mundial –crec que ningú ho nega—i això, juntament amb altres factors, ha fet més notoris els efectes socials d'aquestes eines.

Com si es tractés d'una amitat més, la crisi ens ha agregat al [Facebook](#), però, a l'hora, gràcies a [YouTube](#) o a [Twitter](#) hem pogut seguir el procés d'un ERO en temps real i solidaritzar-nos amb els treballadors. També a través de xarxes socials i eines 2.0 qualsevol és capaç de convidar a la reflexió sobre el canvi climàtic i altres problemes mediambientals.

Mesclant ambdós factors, estalvi i consciència ecològica, he descobert **Amovens**, un web amb clares característiques 2.0 poc popular però, al menys al meu entendre, molt útil. La seva pretensió és simple: **compartir cotxe**. Es tracta d'un portal on podem oferir el nostre vehicle a altra gent, i apuntar-nos si volem formar part d'un viatge compartit. Valen tan trajectes esporàdics com habituals, i podem triar, per exemple, si es podrà fumar o no, si acceptem animals de companyia etc. La novetat d'aquest portal és que s'enfoca com una xarxa 2.0, ja que, per exemple, es pot crear un cercle d'amics, vincular-se a empreses i seguir el servei per [Twitter](#) o [Facebook](#).

És un web bastant jove, i sembla que per ara li costa una mica arrancar. Tanmateix, sembla una bona iniciativa, creada amb molt d'entusiasme. El propi govern de la Generalitat ja fa temps que parla d'impulsar la mobilitat amb cotxe compartit. S'estan fent passos, un exemple n'és aquesta web, però sembla que la ciutadania encara no està convençuda dels avantatges que suposa compartir un cotxe.

Tu què faries?

Font:

Amovens.com

Sala de Premsa del portal de la Generalitat de Catalunya (Gencat.cat)

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/08/05/amovens-compartir-cotxe-en-2-0/>

6 d'agost de 2009

Caiguda de Twitter, han caçat l'ocell

L'ús cada cop més massiu d'eines 2.0 pot tenir els seus inconvenients. Com el que pateixen ara els milions d'usuaris de Twitter. Des d'aproximadament les quatre d'aquesta tarda (hora catalana), i segons es diu en una nota a Twitter Status, bloc oficial per informar sobre l'estat del servei, el famós web de microblocs roman caigut (sense servei). La causa ha estat una arribada massiva d'usuaris ficticis. Bé... no exactament. Es tracta d'un atac maliciós que respon a les sigles angleses DDoS (*Distributed Denial Of Service Attack*) i que traduït al català seria "Denegació del servei". El problema ocorre quan s'envien expressament moltes dades al servidor que es vol atacar, en aquest cas el del famós ocell blau, fent que no pugui donar a l'abast (quedant-se sense memòria física) i, en conseqüència, denegui el servei als usuaris legítims (aquells que volen accedir-hi normalment).

Es tracta, com hem pogut veure, d'un atac informàtic catalogat i sobradament conegut. Les eines 2.0 poden ser de gran utilitat a la societat però això no treu que siguin vulnerables als atacs. Qualsevol tecnologia és bona, menys quan deixa de funcionar (i això pot passar).

Aquí us deixo alguns enllaços que en parlen, sens dubte ha estat una notícia de ressò mediàtic. I és que una de les peculiaritats de les eines 2.0 és que connecten a tot el món.

Notícia 3cat24.cat

Notícia Genbeta, bloc de tecnologia (en castellà)

Notícia lavanguardia.es (en castellà)

Notícia elpais.es (en castellà)

Notícia público.es (en castellà)

Notícia CCN.com (en anglès)

Notícia The Sun (en anglès)

Notícia Le Monde (en francès)

Fonts:

Notícia 3cat24.cat (CCMA): El servei de Twitter, víctima d'un "atac maliciós"

Twitter Status, Twitter Inc.

Viquipèdia en català (Wikimedia foundation)

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/08/06/caiguda-de-twitter-han-cacat-locell/>

7 d'agost de 2009

La caiguda de Twitter... provocada per un fantasma?

25

Sembla que Twitter ja funciona millor (tot i que no s'ha acabat de recuperar). Ho reconeixen ells mateixos en les darreres actualitzacions de la notícia. A més, segons llegeixo a [3cat24](#), el seu amic facebook tampoc ha anat fi aquest dijous (la notícia està actualitzada). Serà un dia que els propietaris d'ambos serveis i els seus usuaris (que en són, en definitiva, l'ànima) voldran oblidar.

Aquesta tarda explicava que l'error que ha causat la indisposició de l'ocell blau era un vell conegut. Es veu que ja li havia passat en el seu dia a la famosa Wikipedia, i que no fou la primera víctima (ni l'última, pel que sembla). El cas es que, coses del destí, poc després de publicar el post he remenat la xarxa i he llegit quelcom molt curiós.

Ho sento, però no he pogut evitar preguntar-me si hi tenia relació. The Massachusetts Historical Society ha començat aquest dimecres a publicar a Twitter breus entrades del diari personal de John Quincy Adams, personatge del segle XIX, i sisè president d'Estats Units.

Pel que sembla, Quincy Adams també trobava el seu encant als apunts breus, de menys de 140 caràcters, que responen a la filosofia de Twitter i que ell ja redactava al seu diari. Més endavant intentaré ampliar informació sobre què és Twitter, però diré que es basa en la idea de compartir microblocs, més encara que els reduïts SMS dels mòbils, que admeten fins a 160 caràcters.

És una notícia sorprenent, sens dubte. Ens mostra com d'útils poden resultar les eines 2.0 per a la història i recopilació/publicació de documents perduts. Així, a més, es confirma que tothom (absolutament tothom!) pot arribar a tenir veu en les xarxes 2.0.

I tot i que és un afer més personal, m'ha fet pensar això que un dia després que es publicuessin escrits d'un home mort, els servidors de Twitter fallessin.

Fantasmagòric?

Fonts:

Notícia Vilaweb: Un Twitter de fa dos-cents anys

Notícia 3cat24.cat (CCMA): El servei de Twitter, víctima d'un "atac maliciós"

Twitter Status, Twitter Inc.

Viquipèdia en català (Wikimedia foundation)

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/08/07/la-caiguda-de-twitter-provocada-per-un-fantasma/>

8 d'agost de 2009

ADrive, 50 GB gratuïts de disc dur virtual

27

Facebook i YouTube son probablement els portals 2.0 més usats i populars, si bé no els únics (a la columna de la dreta he creat un enllaç amb molts d'altres). En el primer cas es tracta de la xarxa social amb més usuaris, i el segon portal, dedicat a la publicació i difusió de vídeos, rau també en un funcionament semblant, doncs permet la interacció de l'usuari mitjançant comentaris o vídeos de resposta.

Però les 2.0 van més enllà: son totes aquelles eines que ens permeten poder compartir coneixement, idees, material etc.

Avui m'agradaria, com ja vaig fer amb el post sobre Amovens, parlar d'un web desconegut però no poc interessant. De fet és una peça clau en aquest treball, ja que sens ell qui sap si hauria perdut tota la feina. Parlo d'ADrive.com

Tot i no ser un fenomen de masses (com, per exemple, YouTube), es tracta d'una eina amb grans possibilitats.

ADrive entra en el grup de serveis filesharing i emmagatzemant de dades online. Aquests serveis permeten a l'usuari crear un compte gratuït (encara que també existeixen plans de pagament) per a l'emmagatzematge i distribució de dades a través

de la xarxa. Només cal seleccionar el/s fitxers que es vol guardar i pujar-los al servidor. A més, la majoria de serveis ens permeten organitzar-los en carpetes i subcarpetes. Així de senzill i així de segur.

La nostra feina, les nostres fotos o els documents que més ens importen poden estar guardats en un lloc extern, assegurant-nos així que si tenim algun problema amb el nostre disc dur no els hi passarà res.

Un dels avantatges d'aquests serveis és que a l'hora que podem fer còpies de seguretat decidim si compartir algun dels fitxers. Així doncs, anem creant un disc dur virtual que, a més, serà accessible per l'usuari des de qualsevol ordinador del món i podrem també compartir les nostres creacions.

I per què ADrive? Existeixen diversos serveis d'aquesta mena, de fet la majoria estan més enfocats a compartir fitxers que a emmagatzemar-los. Excepte aquest. Al meu entendre es tracta del millor disc dur virtual que, a més, permet filesharing. I és que ens ofereix la inigualable capacitat de **50 GB gratuïts (i fins a 1TB, previ pagament)**, amb la possibilitat d'accedir-hi allà on siguem. Comparant amb el mercat, si volguéssim adquirir emmagatzematge extern, he calculat que el seu preu en un disc dur seria d'uns **13 € (0,25 €/GB)**. I ADrive, insisteixo, s'ofereix gratuïtament.

L'únic inconvenient és la lenta velocitat de pujada que ens donen la majoria de proveïdors d'Internet. Això no és atribuïble en cap cas a ADrive, però és cert que molesta haver d'esperar-se tota una nit per pujar una pel·lícula (a 260 kbps transferir 100 MB equival a esperar uns 25 minuts). Confiam, però, en que això millori...

El disquet fa temps que està jubilat, i els llapis de memòria i discs durs externs s'imposen cada cop més. Però Internet i l'emmagatzematge en línia ofereix altres

possibilitats. A més de guardar, també podem compartir. És una altra porta cap al coneixement versàtil i constructiu. Ara cal veure si estem disposats a fer públics els nostres documents o ens els volem quedar per nosaltres, com havíem fet fins ara.

Aquí l'enllaç del servei: <http://www.adrive.com>

I, per acabar, si us interessa el servei, aquí us deixo un curt (en anglès) on ens ensenyen a utilitzar-lo:

http://www.youtube.com/watch?v=t9uhxdTxHYA&feature=player_embedded

Fonts:

ADrive (ADrive LLC)

Alexa, The Web Information Company (Alexa Internet Inc.)

Wikipedia en anglès (Wikimedia foundation)

Viquipedia en català (Wikimedia foundation)

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/08/08/adrive-50-gb-gratuits-de-disc-dur-virtual/>

10 d'agost de 2009

Llista negra de telèfons publicitaris, Whocallsme.com

30

“El pueblo, unido, jamás será vencido”

És una cançó de protesta. Però perfectament podria ser l'eslògan de les 2.0. Al menys, d'una de les utilitats que se li dóna. Aquestes eines demostren, censura a part, que la cooperació horitzontal entre usuaris pot donar bons resultats. I ara no em refereixo a les protestes iranienes...

Avui, navegant, he ensopegat amb una altra bona iniciativa. I es que la majoria de problemes tenen solució, més encara si els contrastem amb algú que també els té.

Així va la cosa: Qui no s'ha trobat mai el seu telèfon envaït per molestes trucades de publicitat? Allò que li'n diuen “telemàrqueting”, però que, lluny de ser una trucada és una tocada de (etc.)?

Hi ha algú que ja n'està fart. Com molts d'altres, és clar... però aquest cop s'ha donat un pas més i ha nascut whocallsme.com. Es tracta d'un senzill portal on introduint el número sospitós (a dalt, a l'esquerra) ens surt una base de dades, creada pels usuaris,

on es comenten les experiències comuns amb números d'aquesta mena. (*El pueblo, unido...*)

El lloc web és senzill però, atenent a propietats de la comunicació horitzontal, se'n pot extreure informació molt útil. Així doncs, **el proper cop que us truqui un número sospitós, millor consulteu aquesta llista**, mai se sap...

31

Aquest és el web: <http://whocallsme.com/>

I aquí un exemple d'un número d'estafa

Fonts:

Whocallsme.com

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/08/10/llista-negra-de-telefon-publicitaris-whocallsme-com/>

11 d'agost de 2009

El món de les 2.0 en un portal, Go2web20.net

32

Qui més qui menys, sempre que s'hagi mogut per Internet (bé diàriament, bé fa dos mesos), haurà utilitzat en algun moment allò que en diuen eines 2.0. És probable que els poc habituats no sàpiguen definir què és, però tampoc cal saber de mecànica aeronàutica per viatjar en avió.

Segons els estudis (per si us interessa aquí n'hi ha de molt complets) allò que més utilitzem els internautes son els buscadors (amb Google al capdavant), seguit del correu electrònic.

Però... partint de la hipòtesi que algú només es connecti per visualitzar el correu electrònic... no haurà vist mai, aquest usuari, un vídeo a YouTube?

Estadísticament és quasi impossible que no s'hagi rebut un correu amb un enllaç a un vídeo, o una invitació per veure les fotos d'un àlbum virtual. Si no regentem nosaltres algun web 2.0 segurament els nostres contactes ho faran, i tard o d'hora cap la possibilitat que ens convidin a utilitzar-la.

Ara bé, siguem assidus o no d'aquestes eines, realment les sabem totes? Seríem capaços de reconèixer els logotips d'aquesta imatge?

Imagino la resposta, així que avui recomano Go2web20.net.

Cada dia que passa, i cerco més sobre 2.0, me'n adono com d'increïble és, ja no només el que poden fer, sinó la quantitat que hi ha. Un dels meus objectius és

recopilar les que em semblen més originals i fer-ne una petita ressenya perquè, encara que no ho sembli, sempre hi ha algú interessat.

Tot i que a Go2web20.net no hi son totes, sí que hi he trobat un bon directori amb molt material innovador. El millor és que estan ordenades per categories, i s'inclou l'opció de cerca. A més, nosaltres mateixos podem suggerir un nou enllaç. La creació de noves 2.0 és desbordant, i recopilar-les totes, difícil, però aquest directori pot ajudar...

Ja sabeu, doncs, si busqueu que el vostre ordinador us ensenyi què ha après avui a l'escola... Go2web20.net

Review a YouTube (en anglès):

http://www.youtube.com/watch?v=4jY6rR6QUNk&feature=player_embedded

Fonts:

Viquipedia en català (Wikimedia foundation)

Observatorio nacional de las telecomunicaciones y de la SI(Ministerio de Industria, Turismo y Comercio)

Tufuncion.com

Go2web20.net

YouTube (YouTube LLC)

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/08/11/el-mon-de-les-2-0-en-un-portal-go2web20-net/>

11 d'agost de 2009

Preus tecnològics

Aquest cop no vull parlar de cap eina 2.0.
Però crec que la notícia hi té relació (parla de tecnologia).

34

Sobren les paraules.

No us heu plantejat mai que el preu de la vostra telefonia mòbil és abusiu? Us proposo que pareu l'orella, és menys d'un minut. A mi, com a mínim a mi, m'ha fet reflexionar. Ens interessa a tots els que tenim un telèfon mòbil (la majoria).

Les diferències en oportunitats, fins i tot entre països del primer món (OCDE), segueixen existint.

[Clic aquí per escoltar l'àudio.](#)

[Ampliació de la notícia aquí.](#)

Fonts:

[3cat24.cat](#) (CCMA)

[Catalunya Ràdio](#) (CCMA)

[Viquipèdia en català](#) (Wikimedia foundation)

[Document original:](#)

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/08/11/preus-tecnologics/>

23 d'agost de 2009

La revolució 2.0 en videos

35

De vacances estant, tot carregant piles en un [poble de la Costa Brava](#) (amb connexió a Internet limitada) i recuperant-me d'una complexa situació familiar, avui m'ha semblat oportú destacar un parell de vídeos sobre les eines 2.0. Al meu entendre resulten certament explicatius i entenedors.

Hi ha moltes opinions per especular sobre el que ens aportaran a llarg termini les 2.0, però sembla que la disjunció està entre considerar-les una moda passatgera o veure-les com una autèntica revolució (el vídeo planteja comparar-les amb la Revolució Industrial).

Està clar, però, que aquesta segona via, la revolucionària, cada dia va agafant més solidesa.

Intentaré posar-m'hi a fons amb la qüestió tan aviat com pugui. Mentrestant, deixo aquí el material (en anglès, com ve essent habitual en aquest àmbit) perquè jutgeu vosaltres mateixos.

http://www.youtube.com/watch?v=sIFYPQjYhv8&feature=player_embedded

http://www.youtube.com/watch?v=D08URtovG5s&feature=player_embedded

Fonts:

Viquipèdia en català (Wikimedia foundation), **YouTube** (YouTube LLC)

Document original: <http://lasocietat20.wordpress.com/2009/08/23/la-revolucio-2-0-en-videos/>

30 d'agost de 2009

Reportatge i entrevista sobre xarxes socials

Intentant (poc a poc, això sí) recuperar el ritme després del descans estiuenc, avui, abans d'encetar una nova setmana amb interessants perspectives de treball, he decidit dedicar el dia a recopilar informació de la xarxa pel meu estudi. I que fàcil m'ho han posat!

36

Avui era la data idònia per fer la recerca: escoltant Catalunya Informació m'he assabentat d'una nova carta de drets adreçada als usuaris de telecomunicacions. Una bona nova, sens dubte. Si us desperta curiositat podeu trobar la versió escrita de la notícia aquí.

Però el dia d'avui em tenia preparada una altra bona sorpresa: tot buscant material videogràfic al web de Televisió de Catalunya he vist que el programa 30 Minuts emetria aquesta nit un reportatge sobre les xarxes socials. Es tracta d'una reposició, ja emesa a l'abril de 2009, però m'ha semblat prou interessant. Sobretot des de l'àmbit més personal, ja que recull diversos testimonis reals.

Inevitablement he continuat la recerca i poc després m'ha sobtat topar-me amb una recomanable entrevista a un Consultor d'Internet Social. Dóna el seu punt de vista sobre la privacitat a Internet i a les xarxes socials, un tema que creix igual o en major mesura que pàgines com facebook.

Així que si teniu uns minuts, ja sabeu. Us ho recomano.

Aquí teniu els enllaços:

Fent @mics, reportatge 30 minuts

Entrevista (3|24): L'entrevista “Les xarxes socials d'Internet i el risc per la privacitat”

[Descàrrega vídeo del reportatge.](#)

[Descàrrega vídeo de l'entrevista.](#)

Fonts:

[3cat24.cat \(CCMA\): Notícia de tecnologia 30/08/09](#)

[Catalunya Ràdio \(CCMA\)](#)

[Televisió de Catalunya \(CCMA\)](#)

[Facebook](#)

[Viquipèdia en català \(Wikimedia foundation\)](#)

[Comunicat de la Moncloa sobre la nova carta de drets \(La Moncloa\)](#)

[Document original:](#)

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/08/30/reportatge-i-entrevista-sobre-xarxes-socials/>

30 d'agost de 2009

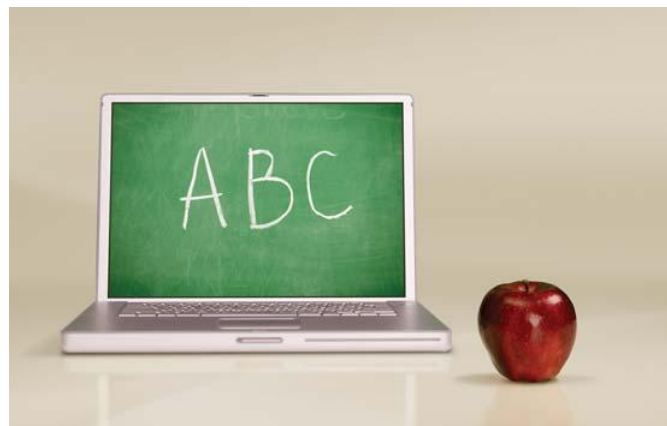
Gabilondo, les 2.0 i el meu Netbook

I d'això en diuen dos punt zero?

És quelcom que porta cua ja fa dies, tothom en sap alguna cosa, sembla ser la notícia de moda. I no parlo de la famosa grip nova, que després de tant de temps sembla desgastada per mera redundància noticiària.

M'estic referint a les mesures que el govern Zapatero ha impulsat per aquest curs escolar. Ells en diuen “pla escola 2.0”, així que per força –i encara més sent estudiant–m’havia d’interessar. Anem a pams:

Segons la nota de premsa de la Moncloa “*El pla escola 2.0 és una aposta per la qualitat del sistema educatiu i també per la igualtat*”, aquesta iniciativa, i sempre segons La Moncloa, està basada en quatre eixos:

El primer, rau en convertir els espais educatius en “aules digitals”, (200 milions d’euros de pressupost). L’escrit afegeix, a més, que es dotarà a professors i alumnes amb un portàtil, i als centres amb aules digitals amb dotació eficaç estandarditzada.

Cal aclarir que el que es rep no és un portàtil (que pot valdre entre 500 o més de 1000 euros) sinó un netbook o ultraportàtil, un aparell amb ergonomia de mobilitat, per prendre apunts, connectar-se a Internet i poca cosa més (els preus d’aquests oscil·len entre els 200 i, com a molt, 450 €). De fet, més avall aclareixen

que els ordinadors estaran dotats de “*un processador de baix consum, un disc dur de, com a mínim, seixanta gigues i una pantalla de deu polzades*” Amb aquestes característiques ha de ser, sí o sí, un netbook.

Seguim: en segon lloc aquest famós pla anuncia que “*garantirà la connectivitat a Internet i la interconnectivitat dins l’aula de tots els equips*”. Poc més es pot demanar (Internet d’alta velocitat de debò?) Però aquí ja venen els dubtes: “*facilitar l’accés a Internet **des dels domicilis dels alumnes** en horaris especials*”.

Ja sabem que el ministeri no té previst obrir una xarxa social, després en parlarem, per afavorir la col·laboració entre alumnes de centres diferents (encara menys quan el PP està a la que salta) , però... com es pot facilitar l’accés a Internet des dels domicilis? Ara muntaran una xarxa Wi-Fi arreu? O donaran 40 euros al mes de subvenció a totes les famílies per pagar l’ADSL? I només en horaris especials? Quins seran aquests horaris?

El tercer i quart punt son tal vegada els més controvertits, o els que més debat generen, perquè aquí ja deixen el fons i comencen a tocar forma (professorat, alumnes i famílies). S’assegura que es formarà al professorat en qüestions tècniques i metodològiques, però també que això es farà en quatre anys.

Quatre anys és molt! I més en un àmbit tecnològic. A la pràctica, si s’entra a una escola es pot observar que hi ha professors que dominen prou bé *això dels ordinadors* (es creu que els més joves, fins i tot, tenen facebook), però n’hi ha molts, sobretot els veterans, a qui no els hi agrada *calentar-se el cap* amb aquestes coses (potser d’aquí a quatre anys ja són jubilats).

Està clar que la introducció de noves tecnologies a l’àmbit educatiu pot ser molt útil però no ens enganyem, una flor no fa estiu. Trenta ordinadors , un pissarra electrònica i una connexió Wi-Fi no fan res si no hi ha ningú darrera. I encara son més inútils si s’utilitzen com una llibreta de paper. Estem d’acord que un ordinador

és més car que un bloc de notes, però també pot fer més coses, i estaria bé treure'n profit. Hi ha molts docents que porten anys treballant d'una mateixa manera, què fer si es troben ara amb 30 ordinadors a classe i han d'esperar tres anys per rebre formació? Romandran tots els aparells al sac de dormir?

Sigui com sigui, la polèmica ja està servida. Com sempre, aquesta va més enllà dels pros i contres del pla i es centra en com i qui l'acabarà pagant. Trobo que és una llàstima. Els esforços bé es podrien posar, ara que el govern està pel tema, en crear metodologies de treball realment eficients, que reflecteixin el que l'alumne es trobarà en un futur (que no serà una llibreta de paper).

A títol personal, un exemple: l' institut on estudio havia de ser un dels pioners a Catalunya en la implantació dels llibres digitals, però m'he assabentat que això es prorroga fins l'any vinent, doncs només una editorial tenia els continguts digitals a punt. Sabent que aquest pla es posaria en marxa al principi d'aquest curs, ¿no podria, l'administració, haver fet una crida a les editorials perquè tinguessin a punt els continguts? ¿O és que hi ha una conspiració oculta per que els llibres de text en paper (anti-ecologisme) obliguessin un any més a les famílies a gastar-se fins a 200€ (o més) per nen?

Àngel Gabilondo, ministre d'educació espanyol. (C) Gorka Lejarcegui

I finalment, i el més important, **on està l'entorn 2.0 d'aquest pla?** Donar un ordinador a cada alumne perquè visualitzi alguns (atenció, només alguns!) continguts digitalment és un pas, però si no es fomenta la col·laboració entre centres, si no s'incita a que es passin o publiquin apunts, si no es formen debats *on-line*, si no s'obre un bloc per cada classe o el ministeri crea una xarxa social per totes les escoles

(lliures d'usuaris "no desitjats", per tranquil·litzar-nos a tots), **on està l'esperit dos punt cero que tan remuguen?**

D'això ningú en parla.

Mentrestant jo he pres una decisió des de la qual escric aquestes línies. Com a futur estudiant de segon de Batxillerat no em correspon veure res d'aquesta ajuda, encara que desitjo que sigui de profit pels col·legues de cinquè. En tot cas tinc previst començar el curs portant el meu propi Netbook a classe (el Toshiba NB200, el qual recomano enèrgicament); serà una nova experiència que de segur em servirà per aquest treball. Com comprendreu seria contradictori fer un estudi sobre la Societat

2.0 (que també inclou la incorporació de les noves tecnologies a l'ensenyament) i seguir escrivint amb llibretes. No podré utilitzar una eina 2.0 com facebook si considero que la classe és avorrida (la que m'espera si ho faig), però per alguna cosa es comença.

Ja ho aniré detallant.

Per ampliar una mica la notícia m'agradaria compartir uns quants enllaços que considero interessants:

“La Moncloa”: *El Gobierno aprueba el plan escuela 2.0* (en castellà, versió oficial)

“La Moncloa”: Referencia del consejo de ministros (sobre el pla “Escuela 2.0”, en castellà)

42

Notícia ACN sobre la llum verda al pla “escola 2.0” (via 3cat24.cat)

“El govern aprova el pla Escola 2.0 amb el que preveu modernitzar l'educació”(lavanguardia.es, en castellà)

Entrevista al secretari de Polítiques Educatives de la Generalitat (per Karma Peiró)

Fonts:

Articles sobre Wi-Fi, ADSL i Netbook: Viquipèdia en català (Wikimedia foundation)

Portal sobre la Grip Nova (Grip porcina/Grip A): Grip A, Generalitat de Catalunya (Gencat.cat)

Nota de premsa de la Moncloa/Lloc web de la Moncloa: La moncloa, aprobado el plan escuela 2.0 (La Moncloa, govern d'Espanya) (En castellà)

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/09/10/gabilondo-les-2-0-i-el-meu-netbook/>

16 de setembre de 2009

Fill, tu i jo veurem tres pel·lícules junts a la setmana

43

Aquesta no serà una entrada com les que acostumo a fer; ha començat el curs escolar, moltes coses tornen a ser com eren (bé... potser totes no). En tot cas, jo sí segueixo abduït per el mateix sistema, ja repetitiu, que retrobo a cada curs, sense expectatives de canvi.

Avui m'ha arribat una recomanació sobre una entrevista que publica *La Contrade* LA VANGUARDIA i després de llegir-la m'he quedat sense paraules. He tingut ganes de canviar el món, de revelar-me, de capgirar el sistema educatiu...

Ja em trobo millor, gràcies, només era un cop al cap.

Jo sol no puc fer res, així que abans de dir res més us convido a que llegiu aquesta entrevista que també deixo enllaçada permanentment (Sobre l'Educació 2.0/Documentos de referència).

“Hijo, tú y yo veremos tres películas juntos a la semana” (en castellà) (La Contra de la Vanguardia 16/09/09, per Victor-M. Amela)

Què us ha semblat?

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/09/16/fill-tu-i-jo-veurem-tres-pel%e2%80%a2licules-junts-a-la-setmana/>

16 de setembre de 2009

eyeos, un Sistema Operatiu omnipresent

44

Ja ha passat una setmana des que vaig escriure aquí per darrer cop i la xarxa —com sol fer—no ha parat de créixer. Sabíeu que, pel gener de 2009, hi havia aproximadament 1.000.000.000.000 (un trilió) de pàgines web indexades a Google? I pensar que **ni de bon tros hi son totes...**

En aquest sentit, he trobat una adreça molt interessant, **Internet World Stats**(*Estadístiques mundials d'Internet*) que, tot i no reflectir la temàtica que m'ocupa, presenta dades sorprenentment actualitzades de l'ús mundial d'Internet. Aquí queda l'enllaç, reitero que pot resultar molt útil, mai me'n havia trobat una de semblant.

Avui, emperò, volia parlar-vos d'un **sistema operatiu web**. I no un de qualsevol. eyeos és un "*cloud computing*" creat per dos joves d'Olesa de Montserrat, de tan sols 22 anys.

Però ¿què és eyeos i, sobretot, què es pot fer amb un Sistema Operatiu Web?

The logo for eyeos, featuring the word "eyeos" in a lowercase, sans-serif font. The letter "o" is replaced by a green circular icon containing a white eye shape.

Primer de tot dir que, personalment, he tingut coneixement d'aquesta utilitat aquests dies, arran d'una entrevista al portal de notícies 3cat24.cat, del qual en sóc un lector assidu. El projecte d'eyeos, però, ja fa temps que existeix.

Allí, els seus creadors expliquen amb una concisió absoluta que és pot fer amb un Sistema Operatiu Web com eyeos.

Dedicar un màxim de cinc minuts a llegir l'entrevista ens respondrà a totes les preguntes que plantejo anteriorment, però jo intentaré, de manera bastat supèrflua, començar d'una mica més enrere.

Si llegeixes això (a menys que ho facis en paper), estàs usant un Sistema Operatiu. I segurament desenvolupat per Microsoft (Windows XP, Vista o 7) m'equivoco? Microsoft Windows és el Sistema Operatiu per excel·lència (que no el millor, això és relatiu).

Un sistema operatiu és el programari responsable de gestionar els recursos d'un terminal (ja sigui un ordinador personal, un telèfon mòbil etc.)

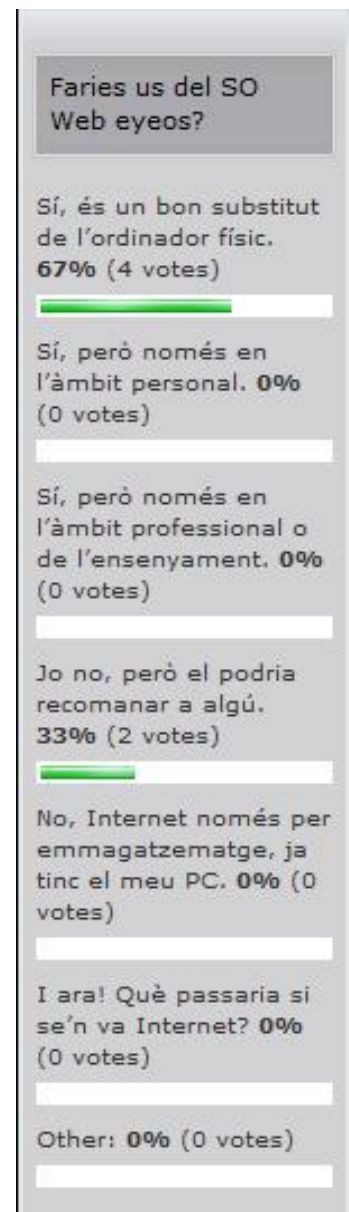
I les eines 2.0 no es podien quedar endarrere en aquest camp. El major principi estructural d'aquestes, és que es basen en un sistema de xarxa distribuïda, aprofitant la capacitat recombinatòria d'aquestes (vegeu treball de síntesi). És a dir, ras i curt, que no podrien existir sense Internet.

Eyeos és precisament això: un sistema operatiu a al xarxa. Amb aquesta utilitat podrem accedir al nostre escriptori on i quan vulguem. No només ens permet d'emmagatzemar i compartir fitxers (per exemple un PDF) sinó que també inclou una sèrie de programari, com ara jocs, reproductors de música, processador de textos... que ens donen l'opció d'obrir-los, talment com si el nostre ordinador s'hagués anat a fer un tomb per Internet, acompanyant-nos per tot el món. Per si això fora poc, també s'inclou una opció amb la qual, a partir d'uns quants clics, ens podem fabricar aplicacions nosaltres mateixos. Fa uns temps ja vaig parlar sobre ADrive. Cal remarcar que no és exactament el mateix: ADrive és un **disc dur virtual**, només permet l'emmagatzematge i distribució de fitxers, mentre que eyeos és un Sistema Operatiu al complet (podem utilitzar-lo com si fos el nostre ordinador, sense sortir del navegador d'Internet)

Molts ja l'avalen com la millor opció d'aquestes característiques, o sigui, el millor sistema operatiu virtual. I deu ser veritat, perquè amb una vintena d'anys d'edat, els seus autors ja han rebut tres premis internacionals i han fet conferències per mig món. Us animeu a provar-lo?

Vídeo sobre una de les utilitats de creació de programari d'eyeos:

http://www.youtube.com/watch?v=P1rQYAVyIYU&feature=player_embedded

Fonts:

3cat24.cat (CCMA): Entrevista a Pau Garcia-Milà i Marc Ceròs.

eyeos.org

Internet World Stats (Miniwatts marketing group)

Post “Social Media, Web 2.0 and Internet Stats” (The Future Buzz, Adam Singer)

“Cómo se reparten el mercado los sistemas operativos” (Mazcue.com.ar)

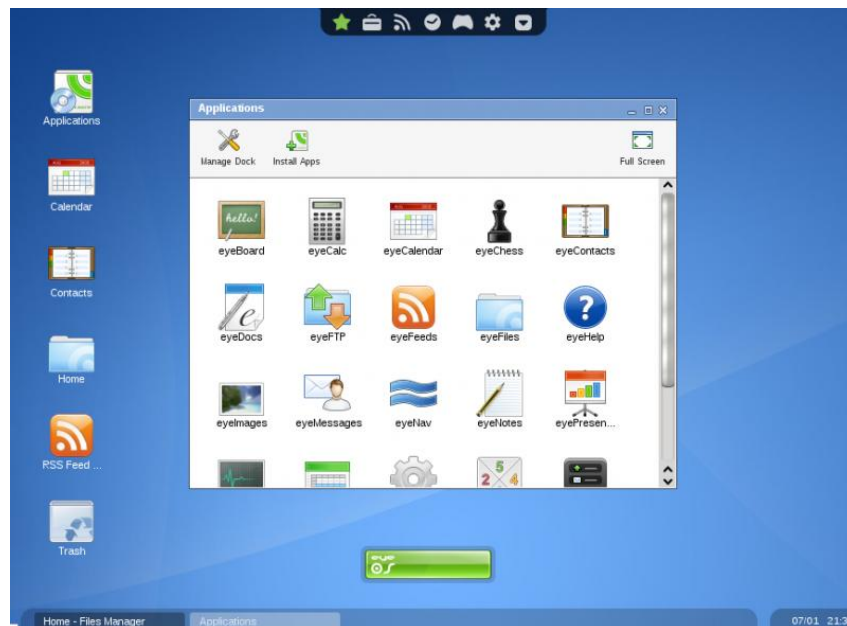
“eyeos, el mejor sistema operativo web” (Linwind, Marcos Dacosta Balboa)

YouTube, video “eyeDesigner in eyeOS” (YouTube, LLC)

47

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/09/23/eyeos-un-sistema-operatiu-omnipresent/>

15 d'octubre de 2009

Tinc dret a Internet?

Si un eslògan s'emet en *prime time* i es passeja pels autobusos de Barcelona, segur que cala. Una frase concisa, senzilla i fàcil de recordar, que sigui moderna però que evoqui antigues reivindicacions. Quan més compradors es capti millor. Està clar, ningú fa publicitat per perdre diners.

48

Parlo de la campanya d'Orange, "Tens dret a Internet" (*Tienes derecho a Internet*, com ho diuen ells). És una afirmació magnífica, no em digueu que no sona bé.

Com a compradors, també segurament com a usuaris d'Internet, ens encanta llegir aquest reclam publicitari com si d'un dret constitucional es tractés. És ben cert, però, que en els temps que corren, on Internet ha esdevingut un element tan essencial a la nostra societat, cap la possibilitat d'anar més enllà i **començar a plantejar-nos si el lliure accés a la xarxa hauria d'esdevenir un dret universal.**

El que fou director de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, alcalde de Mataró i Ministre d'Indústria amb Felipe González, Joan Majó, pensa que l'accés a Internet hauria d'estar garantit per a tothom, equiparant-se així a altres drets universals. Tenir o no ordinador propi ja seria una altra qüestió, com poder utilitzar

el transport públic i decidir no fer-ho, però aquell qui volgués, hauria de tenir garantida la connexió.

Internet serveix per fer *trastades*, sí, però gaudir d'un accés lliure a la xarxa és sinònim també de garantir **el dret d'expressió, a la informació de fons contrastades, a l'entreteniment...** encara que això, a *alguns*, els pot arribar a *fer por*.

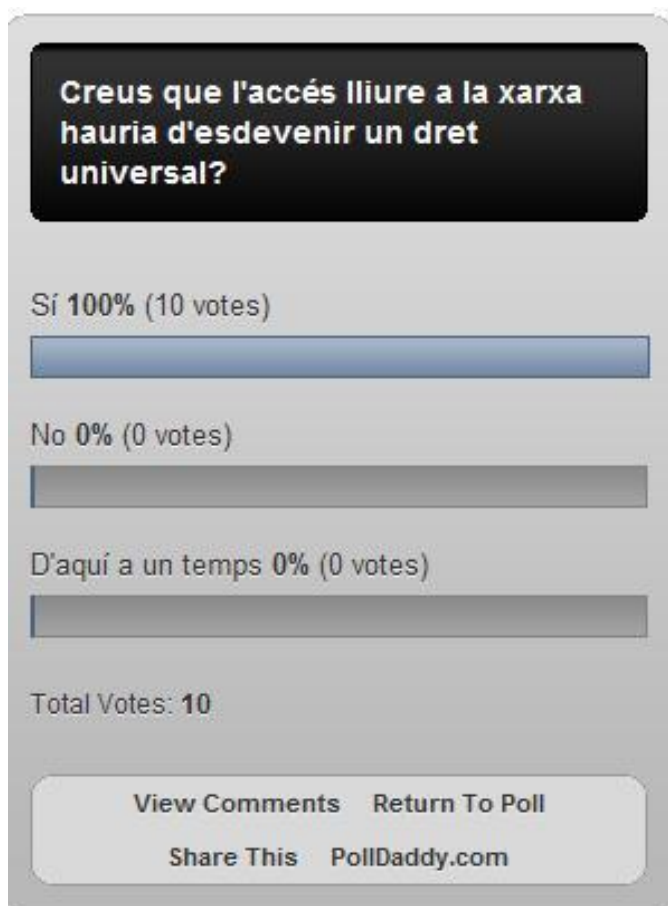
Sabem que, a dia d'avui, no tothom pot gaudir d'aquest "dret" (la mitjana de penetració mundial no arriba al 25%), però **en un primer pas caldria reflexionar si aquest fet es deu a una manca de voluntat de les administracions, a la pressió de les telefòniques, que no volen oferir infraestructures eficients a preus lícits, o a una manca de consciència ciutadana sobre les portes que pot obrir Internet**, més enllà d'Europa, el Japó i els EUA.

Que algunes línies de RENFE perden diners ja ho sabem, però ningú es qüestiona treure-les ja que, gràcies a ser considerades com un dret, es poden subvencionar amb diner públic. ¿No podria ocórrer el mateix amb la connexió a Internet, tan en infraestructura com en preu?

Fa poc, fins i tot, vaig viure una experiència que va molt més enllà. **Se'm va qüestionar que utilitzés la xarxa Wi-Fi de l'Institut Públic on estudio.** Quan vaig demanar la clau d'accés se'm va dir que jo no la podia tenir, i una setmana després, quan va esdevenir un problema tècnic (*l'ample de banda estava saturat, segons sembla, per un sol ordinador*) em van ser demanades explicacions per si jo estava descarregant quelcom que pogués saturar la banda que Telefónica ens ofereix.

Aquesta vivència, de fet, fou la que m'incità a fer-me aquesta pregunta. No podria, una administració pública (l'Ajuntament de Mataró, o la Generalitat, ara que s'ha posat en aquest tema dels Netbooks), juntament amb alguna operadora (*Telefònica, o Orange, la defensora dels drets*), garantir una connexió oberta en un Institut públic?

O cal que, cadascú, a casa seva, pagui més de 40 € al mes per l'ADSL més cara i lenta d'Europa?

Vídeo:

http://www.youtube.com/watch?v=T1qkbbps9Rs&feature=player_embedded

Fonts:

3cat24.cat (CCMA): Carta de Joan Majó, Notícia “La velocitat real d’una connexió de 20 megues no supera els 9,5 de mitjana”

Wikipedia.org (Wikimedia Foundation): Article “Prime time”, Article “Wi-Fi” *(en anglès)*

Viquipèdia.cat (Wikimedia Foundation): Article “Joan Majó i Cruzate”, Article “Línia Lleida – La Pobla de Segur”, Article “Felipe González Márquez”

Internet World Stats (Minwatts marketing Group): Internet world usage *(en anglès)*

Orange (Grup France Telecom) *(en anglès)*

Telefònica S.A. *(en castellà)*

YouTube (Youtube LLC): Vídeo “Anuncio Spot Orange – Tienes Derecho a Internet – Mosaico” *(en anglès)*

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/10/15/tinc-dret-a-internet/>

17 d'octubre de 2009

Tu també hi estàs convidat!

Hola, **tu també hi estàs convidat!**

52

M'explico:

Si una cosa queda clara és que un dels fonaments, ineludible i imprescindible, de les eines 2.0 és la col·laboració. El que en termes anglosaxons es coneix com *agive back* (retorn) o, més vulgarment, *send & recive* (enviar i rebre).

Quan Internet ha pogut donar veu als seus milions d'usuaris, molts han tremolat. I en tenen motius, **mai abans havia existit una intel·ligència col·lectiva tan expandida**. Certes mentides, són ara menys mentides (o, com a mínim, tremolen el seus fonaments), i les veritats són més certes (però també tenen més detractors).

En definitiva: **la saviesa de la gent**, unida, pot més que qualsevol altre coneixement. Qui no ha sentit mai a dir que **la unió fa la força**? Per cert, us recomano [un interessant informe titulat "Web 2.0, La saviesa de la gent"](#), que a partir d'avui també incorpore a l'apartat **documents de referència**.

En aquest sentit, també he considerat aquest treball com una unió de forces, de la qual **tu en formes part. És per això que et convido a entrar en els resultats**. És tan fàcil com clicar uns quants cops el ratolí, tots ens sortirem beneficiats.

Ajuda'm avui, i demà, demana'm que puc fer per tu.

ACCEDIR A L'ENQUESTA

53

Fonts:

Slideshare (SlideShare Inc.): “14a sessió web: La intel·ligència col·lectiva i la web 2.0”, per Ricardo Baeza Yates.

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/10/17/tu-tambe-hi-estas-convidat/>

3 de novembre de 2009

Finlandesos havien de ser

El passat dia 15 reflexionava sobre el dret a Internet. Triguí poc en veure que el meu punt de vista és compartit. Comentant amb companys i veient els resultats aclaparadors de l'enquesta, ja puc dir que no estic sol.

54

Un dia després, precisament, el diari digital Vilaweb, de la mà d'Enric Borràs, publicava –a les 6 del matí, ben puntual– una notícia directament relacionada amb aquell post. El motiu pel qual me'n faig ressò tan tard és que ho he vist fa poques hores (que despistat que sóc!). Sigui com sigui, crec que calia publicar-ho:

Finlàndia converteix la banda ampla en un dret legal

L'any 2006, Finlàndia era l'onzè país en índex de desenvolupament humà (Catalunya n'era el 15è i l'Estat Espanyol el 19è). Amb aquestes dades a la mà, podríem considerar que l'IDH tampoc era tan diferenciat entre casa nostra i Finlàndia. Ara bé, sembla que pel que fa a iniciatives de potenciació d'Internet ens guanyen els nòrdics. Segons Vilaweb, “*l'any 2010 tots els finlandesos tindran el dret de contractar una connexió a Internet no inferior a 1 mbps*” i que “*el govern finlandès va acordar que a partir del 2015 fos un dret legal la connexió de 100 mbps*”

La legislació espanyola, per la seva banda, només cita que *la connexió funcional a Internet és un servei universal*. I considera la velocitat de 56 kbps apta. Amb aquesta ridícula velocitat cap de les pàgines 2.0 podria funcionar. Per fer-nos una idea, considerem que només aquesta imatge trigaria un mínim de 10 segons a carregar-se.

Sembla que ara, després del pas escandinau, el govern espanyol ha obert una consulta pública per convertir la banda ampla en alguna cosa més del que és avui dia. Es pretén incloure-la en el paquet de serveis universals, però a partir de 2011.

El Tribunal Suprem francès ja va decidir aquest estiu que l'accés universal a Internet fos un dret bàsic.

Personalment, a la informació que he llegit li he trobat a faltar quelcom: no es parla del preu. I em preocupa. Ja se sap que feta la llei, feta la trampa. No m'he llegit la normativa fina, però en altres països (entre d'ells el nostre) se sol fer negoci d'aquestes coses. Ara (o quan s'aprovi la llei) els usuaris podran navegar per Internet la meitat de ràpid que els finlandesos, però tal vegada per exercir el seu dret hagin de demanar un (altre) crèdit.

Notícia a Vilaweb.cat: **Finlàndia converteix la banda ampla en un dret legal**

La notícia en altres mitjans:

Cnet news (en anglès)

The Guardian (en anglès)

El universal (en castellà, mitjà mexicà)

BBC Mundo *(en castellà)*

Fonts:

Vilaweb.cat: Pòrtic del web i notícia *“Finlàndia converteix la banda ampla en un dret legal”*

Bloc d’Enric Borràs, col·laborador del diari digital Vilaweb.

Viquipèdia en català (Wikimedia foundation): Article *“Índex de desenvolupament humà”* i *“Megabit per segon”*

Informes sobre el desenvolupament humà (Organisme de la ONU): *“Human development report 2006”* (PDF en anglès)

NASA, Astronomy picture of the Day: Foto d’Orion *(en anglès)*

Times Online: Notícia *“Top french court rips heart out about the Sarkozy internet law”* *(en anglès)*

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/11/03/finlandesos-havien-de-ser/>

5 de novembre de 2009

Dinamarca permet utilitzar Internet en els exàmens

Últimament la cosa ve del Nord...

57

Avui llegeixo:

“Dinamarca permet als alumnes fer exàmens amb accés lliure a Internet”

I m’ha afluorat un bri d’esperança. Ja se sap que d’iniciatives pròpies, en educació, aquí en tenim ben poques. Però no seria el primer cop que amb l’excusa d’emmirallar-se amb la “vella Europa” ens vingués la premsa per imitar-los.

Ahir mateix, un professor, al veure’m amb el Netbook a classe, va comentar, tot somrient: “Estàs avançat al teu temps, tu”.

Si realment aquí encara creiem que tenir un ordinador és estar avançat al nostre temps...

Els Pisa o altres informes educatius ens preocupen, posem el crit al cel quan venen, ens queixem de que els qui haurien de fer no fan... Però al dia següent ningú se’n recorda. Aquest és, com a mínim, el meu parer. Tal vegada hauríem de començar a

reflexionar i així, algun dia, puguem aparèixer com uns pioners en un rotatiu danès. Ja ens hem demostrat que els miracles no existeixen.

Segons el ministre d'educació de Dinamarca:

“Els nostres exàmens han de reflectir la vida quotidiana a l'aula, i la vida quotidiana a l'aula ha de reflectir la vida a la societat”

En aquest sentit, a la notícia es destaca que aquesta modalitat d'exàmens no difereix massa dels típics en paper. En tot cas, es valora de forma especial **la capacitat d'interpretar de l'alumne.**

El que més admiro, però, d'aquesta iniciativa, és una actitud a la qual, aquí, no crec que arribarem mai: **Es basen en la confiança.**

Els professors tenen fe en que el seu alumnat no farà trampa. Tal vegada entenen que, si així ho volen, només s'estan enganyant a ells mateixos.

Voler és poder...

- **3cat24.cat:** “Dinamarca permet als alumnes fer exàmens amb accés lliure a Internet”
- **20 minutos:** “Dinamarca permetrà que los estudiantes utilizen Internet en los exàmens finales”

Fonts:

3cat24.cat (CCMA): Notícia “Dinamarca permet als alumnes fer exàmens amb accés lliure a Internet”

20minutos.es (Multiprensa y más S.L.): Notícia “Dinamarca permetrà que los estudiantes utilizen Internet en los exàmens finales”

YouTube.com (YouTube LCC): Vídeo “Exámenes con ayuda de Internet” (propietat de BBC)

Consumer Eroski (Fundació Eroski): “¿Para qué sirve el informe Pisa?”

Ministerio de Educación: Informe “Panorama de la educación, indicadores de la OCDE 2008, Informe Español”

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/11/05/dinamarca-permet-utilitzar-internet-en-els-examens/>

6 de novembre de 2009

TwitterPeek: paga un cop, Twitteja on vulguis

60

La potència del fenomen 2.0 ja ha superat ja la barrera del *software* (programari) per fer-se un lloc entre el *hardware* (maquinari).

Fins ara, quan parlàvem d'eines 2.0, ho fèiem, eminentment, com una cosa intangible. Com un web dins una pantalla, però que en tot cas havia de ser utilitzat mitjançant un dispositiu físic multi usos (ordinador o telèfon mòbil).

TwitterPeek canvia de soca-rel aquesta concepció: es tracta del primer dispositiu electrònic que serveix **única i exclusivament per publicar missatges a Twitter**.

Encara tinc pendent parlar sobre aquesta eina 2.0, però per sintetitzar-ho diré que **twitter és un servei del que es coneix com “microblogin”**, similar als missatges de text dels telèfons mòbils. Al web de Twitter podem trobar varietat de canals (un per cada usuari) on llegim les seves publicacions. Allò que escriu: els seus pensaments, una notícia interessant que ha trobat... sempre en 100 caràcters o menys.

Doncs bé, a través del web de compres Amazon podem adquirir TwitterPeek, un dispositiu semblant als Smartphone però on només podem rebre i publicar missatges a Twitter (ni tan sols permet navegar per Internet). Se'ns fa impossible, doncs,

adjuntar fotos o interactuar amb enllaços (cosa que es permet si utilitzem el servei des de l'ordinador o el telèfon mòbil).

El seu preu és de 100 \$, amb una subscripció de 6 mesos i 200 \$ si el volem amb servei il·limitat. Això sí, per ara només està disponible als Estats Units.

La companyia ja havia fabricat un altre “Peek”, una andròmina semblant però que en aquest cas permetia exclusivament enviar i rebre correus electrònics.

La principal avantatge d'aquests dispositius és que la seva adquisició no està lligada a la firma de cap contracte amb un operador i sols s'ha de pagar un preu únic, que inclou el servei i l'aparell.

Ara bé... cal admetre que la aposta té el seu risc. En uns temps en que els telèfons fan de tot i les companyies ofereixen tarifes planes d'Internet al mòbil, tenir un aparell per un us exclusiu pot resultar rudimentari i contraproduent.

És el futur? Veurem com els hi va...

Fonts

Bloc Xataka (Weblogs SL): *Post “Twitterpeek, el dispositiu ideal para adictos a Twitter” (en castellà)*

Viquipèdia en català (Wikimedia foundation): *Article programari, Article maquinari, Article Smartphone.*

Wikipedia in English (Wikimedia foundation): *Article Twitter (en anglès)*

TwitterPeek (Peek) & Peek: *Pàgines oficials. (en anglès).*

Amazon.com (Amazon.com Inc.)

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/11/06/twitterpeek-paga-un-cop-twitteja-sempre/>

19 de novembre de 2009

La (no) implantació de Netbooks al meu institut

Ja han passat dos mesos des que vaig començar (el curs, vull dir...). Més de noranta dies, per tant, en que he substituït el paper per la pantalla.

63

No em puc queixar. La decisió d'encetar el curs amb el Netbook va arribar de sobte, una mica precipitada, fins i tot. Però tot i els dubtes inicials, els resultats m'han sorprès gratament. Sovint tenim massa prejudicis; creiem que les coses són bones si sempre han estat d'una manera. La meva experiència m'ha demostrat el contrari.

No he tingut cap negativa ni reticència del professorat a l'hora de sintetitzar apunts i llibres en un quilo de pes. Al contrari, per ara tothom s'ha mostrat sorprès, sí, però en tot cas han aprovat la iniciativa positivament. En una setmana ja estava sent una cosa del tot normal. Tot és atrevir-se...

A nivell institucional, però, la cosa sembla estar més aturada. Com vaig comentar fa un temps, el meu institut no s'ha convertit, com ho havia demanat, en un dels primers centres en implantar els Netbooks a l'aula. Falta de voluntat, problemes logístics?

Segurament una mica de tot.

Segons he pogut saber —i com ve sent habitual en aquests casos—la cosa ve de lluny. A finals del curs passat, es va oferir al meu institut, l'IES Alexandre Satorras, poder experimentar aquest any amb els Netbooks a l'aula. Al final, però, tot va quedar en paper mullat.

La proposta es va presentar en diversos centres, molts dels quals van estar-hi interessats (a la pràctica, quasi cap ho ha pogut **implementar**). Tot es va vendre massa bonic: el departament d'ensenyament assegurava que la infraestructura estaria a punt en el termini establert i que s'oferiria la formació adequada al professorat. A l'hora, es comprometien a solucionar les mancances de connexió dels instituts, doncs és coherent pensar que, si s'ha de treballar amb continguts digitals, no pot ser que Internet vagi dos dies sí, un no.

Des del meu centre es va veure com una proposta molt escaient. Es cregué beneficiós canviar la metodologia de treball, partint de la base que **l'educació va sempre endarrerida respecte a la realitat**, en comptes de ser al revés.

Tot hi haver alguns aspectes que preocupaven, com ara qui pagaria els ordinadors, i quan costarien, la proposta va començar a tirar-se endavant sense reticències. Sobre el paper, un cop acceptada la sol·licitud, s'assegurava que tot estaria a punt la data indicada, encara que certs aspectes no estaven del tot clars. Valorar, en canvi, que les famílies sols haurien de pagar un ordinador que podia ser amortitzat durant més d'un any, i no s'haurien de gastar una fortuna en el material de cada curs, tornava a ser un punt a favor.

La realitat resultà ser una altra. Encara al juny no es sabia **com es finançarien els ordinadors** i, encara pitjor: **només una editorial tenia el material disponible** (i no de totes les matèries).

Evidentment, des de la comissió organitzadora es plantejava el primer problema: als pares se'ls havia informat de que, amb molta probabilitat, el curs vinent s'implementarien els ordinadors, encara que es va dir –per sort– que no estava del tot tancat.

I es que en aquest centre tenen el *mal costum* de donar la llista de llibres a final de curs. Per descomptat, no es podia dir a les famílies què havien de comprar i com pagar-ho (preu, subvencions...) si ni ells mateixos ho sabien.

Donades les circumstàncies, i després de contemplar totes les possibilitats, el centre **decidí que el projecte no era prou seriós** i, tot i haver-lo encetat amb molta il·lusió, es va decidir **posposar-lo fins el curs següent**.

Era una llàstima, d'il·lusió no en faltava: tot i que el departament no ho obligava, la direcció del centre va encarregar a uns pocs professors la tasca de parlar amb els departaments per veure quins projectes serien viables i quins professors estarien interessats en aplicar la nova metodologia. En un institut d'uns **1000 alumnes**, és lògic que la franja d'edat del professorat sigui ampla. En contra, però, del que es pugui pensar, un gran nombre del professorat –també els d'avançada edat– es van implicar en la iniciativa i es van oferir en implantar-la en la seva assignatura.

És més: part dels Cicles Formatius ja s'imparteixen amb material penjat al web de d'institut. En aquest sentit, hi ha veus que creuen que **el departament d'ensenyament no va estar a l'alçada** o, si més no, es precipità.

Fins i tot, certes interpretacions donarien peu a pensar que, a ensenyament, ja els hi estava bé que no es fes. Davant de la notificació negativa del meu institut, no van donar ni **un acusament de rebuda, o els hi preguntaren el perquè de la seva marxa enrere.**

Una cosa sí que van fer: segons sembla, l'IES Alexandre Satorras havia de disposar de fibra òptica per aquest curs. S'esperava que, amb aquella implantació, s'acabessin els problemes de connexió. Res més lluny de la realitat: el cable de fibra òptica entrava a l'edifici a finals d'estiu. Ara bé: encara a hores d'ara no està connectat a la xarxa interna. Hi ha un buit d'uns pocs centímetres que separa el cable del carrer del router de l'edifici. **Això es pot considerar una promesa complida?**

Tot plegat, segons em comenta el coordinador intern d'aquest projecte, sap greu. Semblava que, d'una vegada per totes —com a mínim sobre el paper—hi havia una bona iniciativa per posar-se al dia en metodologies de treball. D'il·lusió i implicació, a nivell de centre, no en faltà;

En definitiva, doncs, es considera que **el departament d'ensenyament no ha fet prou perquè el canvi tirés endavant.**

Escolteu l'entrevista sencera (MP3 32kbps / 1,92 MB / 00:08:24)

Fonts:

Google maps: IES Alexandre Satorras, **Monografias.com:** Treball de Yurisay Rodríguez sobre la Fibra Òptica (*en castellà*), **Viquipèdia en català (Wikimedia foundation):** Article “Enrutador”

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/11/19/la-no-implantacio-de-netbooks-al-meu-institut/>

17 de desembre de 2009

La neutralitat de Madrid torna a ser qüestionada

Genbeta, bloc especialitzat en programari i dels més llegits en llengua castellana, es feia ressò fa uns dies d'un acord firmat entre el Govern Espanyol i la totpoderosa Microsoft (un dels molts que ja tenen, de fet).

67

Aquest cop toca l'àmbit de l'educació, fent referència, més concretament, al conegut “**pla escola 2.0**”. Els alumnes de 5é i 6é de primària de Ceuta i Melilla rebran 4000 portàtils equipats, per descomptat, amb Windows, que a ulls de molts (també de l'administració pública, curiosament) és l'únic Sistema Operatiu que existeix.

Com no podia ser d'una altra manera, aquest acord torna a suscitar polèmica. De fet, les veus crítiques en aquest sentit ja venen de lluny. Si bé no podem negar que Microsoft Windows és el Sistema Operatiu més utilitzat al món (i amb diferència) no es tracta, en absolut, d'una solució tecnològica lliure, barata i, per a molts, tampoc fiable.

El preu d'un Netbook amb Windows pot ser, tranquil·lament, d'uns 300 ó 400 €(el SO de Microsoft no és de codi obert i s'ha de pagar), mentre que el mercat està oferint solucions alternatives de programari lliure (Ubuntu-Linux, Chrome OS o el *cloud computing* català eyeos) amb els que **comprar un portàtil per 100 € és possible**.

De fet, **Windows no respon en absolut a l'esperit 2.0, on qualsevol pot introduir els seus canvis i millores:** tot és hermètic al voltant del seu codi font (el seus fonaments), atenent a un nivell de negoci vell i obsolet. A l'adquirir un ordinador amb Windows estem

pagant un preu per el *hardware* (el maquinari, l'aparell), però a l'hora, una suma més significativa del que creiem per utilitzar Windows i els seus complements que, sense haver-ho demanat, ja s'incorporen al nostre ordinador (Microsoft Internet Explorer, Windows Media Player...).

S'està, l'administració, venent al *lobby* de Microsoft?

¿És oportú pagar els ordinadors un 200% més cars (en època de suposada austeritat) que, a més, incorporen un Sistema Operatiu nascut per ser rentable? ¿És oportú fer servir el programari pel qual **estan pensants el 99,2% dels virus?**

A aquestes qüestions ha volgut respondre un decàleg de CENATIC (*Centro Nacional de Referencia de aplicación de las TIC basadas en fuentes abiertas*) que dona **sobrades raons per fer servir el programari obert en detriment del sistema Windows.**

[Podeu descarregar-vos-el aquí \(en castellà\).](#)

Entre d'altres qüestions, conclou que el programari lliure **s'adapta millor a la realitat de l'alumnat**, fomenta la independència de les persones perquè puguin

triar les eines que vulguin en un futur, evoluciona ràpidament, és més segur, gratuït i 100% legal. (Al meu institut he vist ordinadors advertint que el SO Windows XP que incloïen estava piratejat).

Sorprèn, a més (**aquí es fan paleses les incongruències dins l'administració**) que el patronat de la CENATIC estigui format, precisament per **El ministeri d'indústria, la Generalitat de Catalunya** (que també aposta per Windows) i els governs d'Extremadura, Andalusia, Asturias, Aragó, Cantràbia i les Illes Balears.

I mentre professors i alumnes deambulem pel riu, a l'altra riba, Héctor Montenegro, director de tecnologia de Microsoft Ibèrica s'afanya a publicar unes altres deu raons per les que sí utilitzar Microsoft. Vegeu aquí el "contra-post".

Bé és cert, també, que les alternatives a Microsoft (Apple, Google...) no han presentat encara plans alternatius. Aquí, però, sembla que qui abans arriba (i amb la butxaca més plena) s'enduu el pastís.

Engreixar un monopoli o afavorir alternatives? Quina és la voluntat del govern socialista?

Fonts:

Genbeta (Weblogs SL): Post “Microsoft y el programa escuela 2.0” (en castellà)

Twingly: The most popular blogs written in Spanish (en anglès)

Wikipedia in English (Wikimedia foundation): Article Usage share of operating systems (en anglès),

Article Netbook (en anglès)

PC City.es (PC City Spain S.A.U): Preu Netbook Asus EEE PC 1001 (en castellà)

Tec.nologia.com: Post “Skytone Alpha, Neetbook con Android por menos de 100 euros” (en castellà)

Viquipèdia en català (Wikimedia foundation): Article “Lobby”, Article “Windows XP”

Muycomputer.com (Total Publishing Network): Article “99,2% de los virus son Windows” (en castellà)

CENATIC: “Diez razones para elegir software libre en los colegios” (en castellà)

Microsoft Ibèrica (Microsoft Corporation) (en anglès)

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/12/17/la-neutralitat-de-madrid-torna-a-ser-questionada/>

23 de desembre de 2009

Creix, i creix, i creix...

Internet és gran, molt gran. Tant, que sovint, les xifres passen desapercbudes per la seva enorme magnitud. En aquest sentit, penso que l'ús d'un comptador pot servir per fer-nos-en una lleugera idea.

71

Fa un temps, Gary Hayes, autor de PersonalizeMedia.com va publicar un comptador que permet imaginar, en temps real, alguns moviments que es desenvolupen en una societat globalitzada en xarxa.

Quan entreu a la pàgina, els números creixeran sense parar. I així ho faran cada cop que la visiteu. L'autor pretén ensenyar a quin ritme creix Internet, just en el temps que nosaltres romanguem davant el comptador.

Si ho volguéssim, a més, també ens ensenya el creixement durant l'últim **dia**, **setmana**, **mes** o **any**.

A mode estadístic, **en 30 segons...**

- Es publiquen 322 posts (com aquest) en blocs (com aquest).
- S'inscriuen 215 nous usuaris a Facebook.
- Es visualitzen 358.796 vídeos a YouTube.
- Es carreguen 11 hores de vídeo a YouTube.
- Es realitzen 717.593 cerques a Google.
- S'envien 5.898.021 d'SMS.
- Es guanyen 22.314 \$ derivats de la comunicació mòbil.
- I molt més...

Però el millor és comprovar-ho vosaltres mateixos. La visita és més que recomanable:

“El que ara es mou per Internet”, comptador estadístic en temps real.*

72

Fonts:

Personalizemedia.com: Post “Garys Social Media count” (en anglès)

**El web enllaçat no és on originalment s'inclouïa l'eina, es tracta d'una pàgina de disseny propi on s'hi ha inserit el comptador, original. El gadget (el comptador), en origen, procedeix de l'adreça marcada a “Fonts”.*

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/12/23/creix-i-creix-i-creix/>

26 de desembre de 2009

Facebook, el nou modus vivendi

He de reconèixer que a aquestes alçades se'm fa difícil parlar-ne. He estat uns quants mesos comentant notícies i impressions sobre tecnologia dos punt zero i, en canvi, no he dedicat cap post per parlar exclusivament de la principal porta amb la que, alguns sense saber-ho, ens endinsem a la nova **Societat en Xarxa**: el popular i (quasi) omnipotent **Facebook**.

Un dels interrogants que em plantejo és per on començar. Fent cas del que, de moment, he pogut sintetitzar a través de l'estudi (i agraint als que hi heu participat) un estrepitós (encara que no sorprenent, d'altra banda) **97%** dels enquestats assegura que coneix aquesta xarxa social. Aquestes dades són quasi idèntiques a totes les franges d'edat, només comparables amb el portal de vídeo **YouTube**, que també obté un resultat idèntic.

Pel que fa a la seva utilització, un elevat nombre de gent admet haver-lo emprat, xifres que, en aquest cas, representen un **no menyspreable 89%** (aquí YouTube guanya escassament amb el 93%).

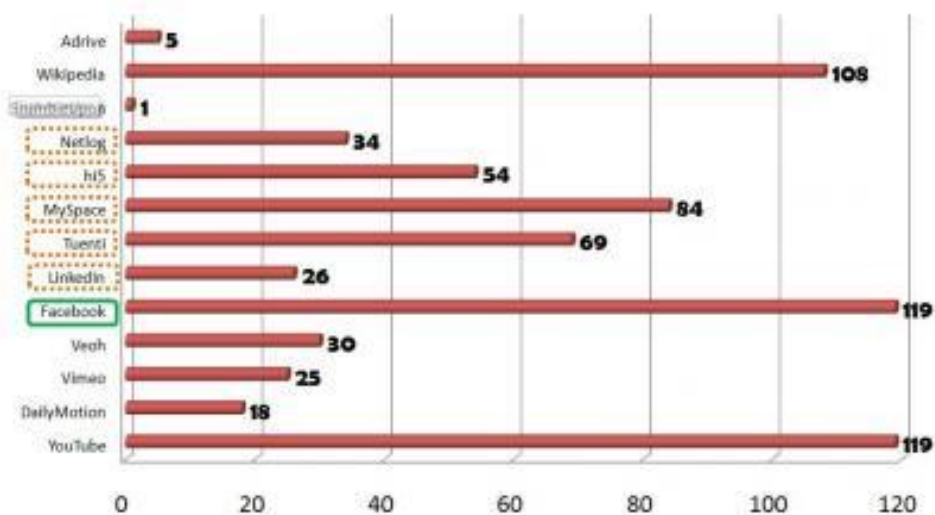
Així doncs, **Facebook** és la xarxa social més coneguda i usada, i per golejada. Observeu els gràfics següents i compareu la presència de **Facebook** (circumval·lada en verd) amb la d'altres xarxes socials (rodejades per una línia taronja discontinua). Les xifres parlen per si soles.

Quina d'aquestes eines 2.0 coneixes?

(Resum)

Respostes afirmatives

Total enquestats: 124

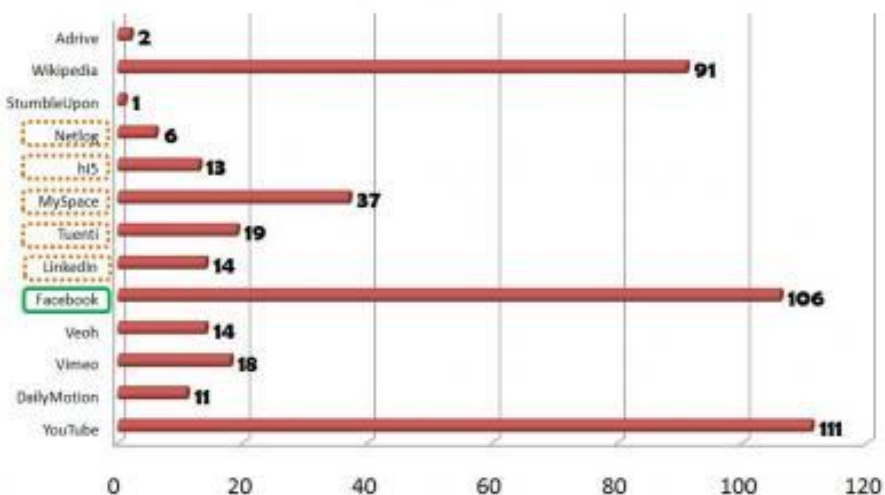
Quina d'aquestes eines has utilitzat?

Com a receptor o col·laborador

(Resum)

Respostes afirmatives

Total enquestats: 124

Arribat a aquest punt, i ja tenint clar que quasi tots coneixem aquest fenomen (xifres i notícies conclouen que **Facebook**, més que un web 2.0, **és un vertader fenomen**), potser caldria recordar que aquest popular servei és una xarxa social. Per començar, doncs, caldria explicar **què és això d'una xarxa social**.

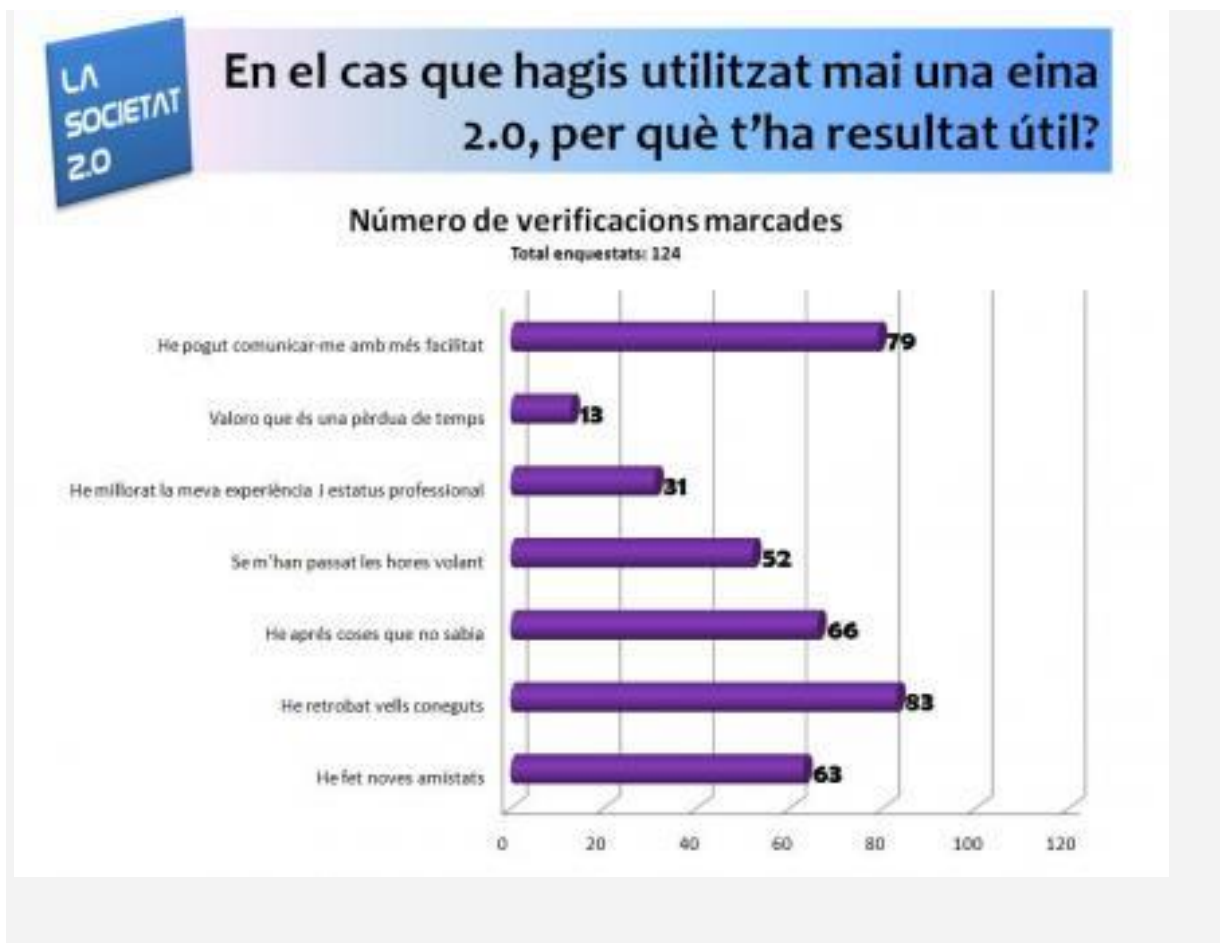
Com s'intenta resoldre en el Document de Síntesi, l'anomenada **societat 2.0** és allò que es deriva de l'actual conjuntura de la **societat en xarxa**. Aquesta, però, no deixa de ser un paradigma del qual se'n poden extreure multiplicitat d'usos. Amb les noves eines tecnològiques podem cercar i escoltar la música que vulguem allà on sigui, intercanviar experiències i coneixements amb una bitàcola (un bloc, vaja) o, fins i tot, crear una vida paral·lela a la xarxa (heu vist Matrix? Us sona Second Life?).

Doncs bé, dins aquest univers (que, tal i com passa a *Matrix*, a vegades costa distingir si és real o no), **Facebook** s'encabiria com una eina, tal i com el seu hiperònim indica, perquè l'usuari final creï la seva pròpia **xarxa** (o sigui, contactes d'acord amb les seves preferències) **social** (un mur de "relacions públiques").

De les moltes que se'n pot enorgullir de tenir, una de les claus d'aquesta **xarxa social** és que, a part de ser la més usada a nivell global, amb ella podem realitzar gran quantitat d'activitats, i compartir-les. A **Facebook** se'ns permet publicar dades personals valuosíssimes, des del nostre nom sencer, fins al número de telèfon o les nostres preferències polítiques. I tot això en menys d'un minut: el correu electrònic, el nostre nom, el gènere, l'edat (que ningú comprovarà) i la tria d'una contrasenya; això i un clic és l'únic que cal per ser-hi dins. Fàcil, oi?

El **69%** dels enquestats admeten que eines 2.0 com aquesta xarxa social (a la qual, la majoria respon estar-hi inscrita) els han servit per **comunicar-se amb més**

facilitat. I és que **Facebook** permet en tot moment escriure el que pensem, i fer-ho saber a les nostres amistats (o a **tota la xarxa**); compartir enllaços; publicar **fotos o vídeos de manera il·limitada**, així com comentar o “etiquetar” les cares en imatges alienes; convocar esdeveniments; jugar i publicar els resultats; inscriure’ns o crear grups de suport i fins i tot, trobar feina.

Agradi o no, doncs, cada cop és més evident que no podem viure d’esquena a una realitat. Hi ha qui opina que **Facebook** no serveix per res, alguns diuen que és una moda passavolant i excusen el estar-hi inscrits “perquè un dia volien veure unes fotos d’un amic i...”.

El futur d’aquest fenomen no es pot predir amb exactitud. Tanmateix, podem observar algunes xifres que ens fan veure la magnitud dels fets. Segons dades oficials,

a dia d'avui, **Facebook** l'integren **més de 350.000.000 d'usuaris**. Per fer-nos-en una idea, **si la xarxa social fos un país, seria el tercer més poblat del món**, només per darrera de la Xina i l'Índia (uns 1.300 i 1.200 milions d'habitants respectivament) i per davant dels EUA (uns 310 milions).

Aquestes dades, agafen més magnificència si tenim en compte que la taxa de penetració mundial (és a dir, la població amb accés a la xarxa) és del 25,6% (aproximadament 1.700 milions de persones, en dades del setembre de 2009). Així doncs, **un de cada cinc habitants del planeta amb accés a Internet està inscrit a Facebook**.

Qui li hauria de dir, l'any 2003, a **Mark Zuckerberg**, un jove estudiant de Harvard, que el seu experiment acabaria anant tant bé? I és que la xarxa social, que es feu pública el 2004, estava inicialment enfocada a estudiants, per no perdre el contacte un cop acabada la carrera.

Internet es mou pels grans fluxos. L'experiència demostra que, si una cosa no agrada, acaba desapareixent, per molt finançament que s'hi injecti. En aquest sentit, **i en trobem un clar exemple en les eines 2.0**, s'arrela allò que és innovador, allò que apareix primer i allò que, a vegades sense saber perquè, agrada.

Google, per exemple, anys després d'haver revolucionat la xarxa amb el seu buscador (quan sortí n'hi havia de més veterans, com Altavista o Yahoo!) va acabar comprant el

popular YouTube, ja que tant ells com Microsoft van fracassar amb el ser portal de vídeos. (De fet, Microsoft ha tancat “el seu YouTube” aquest 2009).

El mateix ha passat amb **Facebook**, un veritable imperi virtual.

Mantenir-se en aquesta posició, però, no és fruit de cap casualitat. El fenomen **Facebook** és sovint eina de controvèrsia i de crítica, de qüestionament, si més no. Són molts els mites que giren al seu voltant. Un “país” de 350 milions d’habitants que publiquen fotos, vídeos, pensaments i infinitat de coses més (gigues i gigues d’informació cada segon) sense pagar ni un cèntim **seria enormement insostenible**. Tot el que es publica ha de ser guardat físicament als servidors de l’empresa, grans caixes d’emmagatzematge consumint energia les 24h.

I cal recordar que **Facebook, Inc.**, lluny de ser una organització sense ànim de lucre, va guanyar 300 milions de dòlars l’any 2008.

On és, doncs, la rendibilitat de **Facebook**?

Una de les característiques inherents de la xarxa social és la publicitat, patrocinada per diversos anunciants i col·locada sempre a la part dreta de la pantalla.

A la dècada dels noranta, l’ús comercial d’Internet va obrir la porta a una font molt rentable de fer publicitat. Crear un fitxer de propaganda per Internet és summament fàcil, i té uns costos molt inferiors al rodatge d’un anunci televisiu. El preu, per descomptat, es paga si es vol aparèixer a llocs com **Facebook**, davant de fins a 350 milions de persones.

Les xarxes socials, però, han tornat a revolucionar la publicitat a Internet, dita ja **publicitat 2.0**.

En el món del *màrqueting* és sobradament sabut que un producte va sempre destinat a un públic determinat i que, per tant, la publicitat s'ha de transmetre en els mitjans oportuns.

Llocs web com **Facebook** són ideals per a tal finalitat: quantes més dades personals emplenem al nostre perfil (l'empresa fa tot el possible perquè així sigui) més sabran de nosaltres: l'edat (obligatòria per inscriure'ns), els gustos, els esdeveniments als quals assistim, els enllaços que publiquem...

Així doncs, l'empresa ens dona la oportunitat d'apuntar-nos gratuïtament a aquesta gran comunitat (de fet, un dels reclams més grans de **Facebook** és el nombre d'usuaris) i començar a compartir-ho tot. Cada dia hi haurà alguna raó per la qual entrar.

D'aquesta manera, la publicitat que nosaltres veurem semblarà subtil, però se'ns farà cada cop més interessant. És a dir: serà més efectiva per a l'empresa que la contracti. Davant un anunci publicitari, encara que no hi enllacem (cosa cada cop menys probable), podem marcar-lo com a quelcom que ens agrada (l'empresa ho sabrà) o bé eliminar-lo de la nostra pantalla. Lluny de ser una favor, aquesta pràctica no és més que una eina per la qual es perfilarà el tipus d'anuncis que rebrem en un futur, a fi que tard o d'hora hi enllacem.

D'altra banda, **Facebook** dona a les empreses la possibilitat de crear grups patrocinats, comunitats d'usuaris amb uns mateixos gustos que reuneixen, per exemple, aquells als que els hi agraden els productes d'Apple. Precisament aquest grup, que fou dels primers a crear-se, ja compta amb un milió i mig d'admiradors, que, de segur, veuran publicitat de l'empresa cada cop que visitin la xarxa social.

És, llavors, **Facebook**, un "gran germà"? Les controvèrsies sobre la privacitat en aquest nou paradigma no deixen d'inquietar. En principi, el web dona possibilitats per regular el nivell de privacitat que cada usuari vol. A la pràctica, és sabut que l'empresa pretén transmetre sensació de control als usuaris sobre les seves dades, però, a l'hora, les necessita per contractar publicitat efectiva.

Si volem que no es sàpiga quelcom sobre nosaltres el que es recomana és no publicar-ho, simplement. Una de les controvèrsies més grans d'aquest servei és que l'usuari

pot donar-se'n de baixa quan vulgui, però les seves dades personals, allò que ha publicat, romandrà als servidors, propietat de l'empresa. Així ho suggereixen les complexes condicions que l'usuari accepta quan s'hi inscriu (però que rarament són llegides).

D'altra banda, no voler ser a la xarxa no implica que aquest desitgi es compleixi. Si bé els termes i condicions d'ús (de debò algú se'ls llegeix?) prohibeixen explícitament comportaments vexatoris o insultants vers altres persones, l'usuari final no pot controlar, ni tan sols legalment, allò que apareix publicat sobre la seva persona. Si ens han retratat en una foto compromesa, segurament nosaltres no la publicarem, però és inevitable que algú altre ho pugui fer, i sense estar infringint cap llei ni norma.

No són pocs els matrimonis que s'han separat o els acomiadaments que hi ha hagut a causa d'una presència més o menys sorollosa al Facebook. Tanmateix, el servei s'eximeix de tota responsabilitat.

Hi ha qui diu que el buit legal en aquest sentit és ampli, però a la pràctica, les xarxes socials naveguen en un paradigma que la justícia no s'havia trobat fins ara. L'empresa, té seu a Palo Alto, a l'estat de Califòrnia (EUA). Per tant, les lleis que s'hi apliquen són les pròpies d'aquest país, i Estat Federal. A l'hora, però, ofereix servei a quasi tots els països del món, per tant, existeix una doble o triple legislació, de fàcil

controvèrsia (un usuari portuguès de **Facebook**, per exemple, estarà regit per lleis portugueses, de la Unió Europea, dels EUA i de Califòrnia).

Així doncs, sembla que la millor idea és que siguem els propis usuaris els que cerquem què es diu sobre nosaltres, o els nostres fills. De fet, queda explícitament prohibit que els menors de 13 anys facin us del servei, demanant-ho així a l'hora d'inscriure's, però no existeix cap mètode de comprovació de les dades, així que rarament es verifica.

Veiem, doncs, que aquest garbuix de pros i contres genera sovint dubtes i reticències a l'hora de fer us d'aquesta xarxa social o, d'altra banda, el no parar-se a pensar quins són —ho haurien de ser—els nostres drets i deures, provoquen una activitat desenfrenada per part d'algunes persones que en certs casos atempten greument contra la intimitat de tercers.

Podríem concloure, però, que si bé estem davant d'una nova manera de fer (un nou paradigma), hem de recordar que sempre hi ha hagut dificultats. La societat evoluciona per pròpia inèrcia i, segurament, la millor opció és aprofitar en tot moment els avantatges que ens ofereix aquest progrés i intentar minimitzar-ne els efectes negatius.

Per cert, bones festes!

Fonts:

Facebook.com (Facebook Inc.): Estadístiques, Grup “Apple Students” (xarxa social disponible en català, política de privacitat, estadístiques i grup “Apple Students” en anglès)

Viquipèdia en català (Wikimedia Foundation): Article “Xarxa Social”, Article “Gran germà”

Wikipedia in English (Wikimedia Foundation): Article “The Matrix, pel·lícula”, Article “Harvard University” (en anglès)

Second Life (Linder Research Inc.): What is Second Life (en anglès)

Internet World Stats (Miniwatts Marketing Group): Internet world usage statistics (en anglès)

El País.com (Grupo Prisa): Notícia “Google compra la web YouTube por 1.300 millones” (en castellà)

Bits Catalans.com (Estol.cat): Post “Microsoft tancarà MSN Soapbox, el seu Youtube”

3cat24.cat (CCMA): Notícia “Una treballadora de baixa perd la paga per unes fotos al Facebook”

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/12/26/facebook-el-nou-modus-vivendi-i/>

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/12/26/facebook-el-nou-modus-vivendi-ii/>

27 de desembre de 2009

Suïcida't! (virtualment)

Ahir, tot parlant sobre Facebook, vaig comprovar com una de les queixes més habituals dels seus usuaris radica en la poca protecció de la privacitat. I és que les eines dos punt zero (millor dit, les companyies que se'n fan càrrec) també cometen abusos, segons creuen part dels usuaris.

83

Com en molts d'altres serveis, mai hi ha cap problema un cop hi has entrat, tot és fàcil, ràpid, gratuït i extraordinari.

Les queixes, però, venen quan tens un entrebanc i decideixes anar-te'n. Els usuaris que han estat un temps inscrits a Facebook i en volen sortir, de segur tenen les seves bones raons. Donar-se de baixa és relativament fàcil, unes poques confirmacions i apa, ja ets fora.

Però, com vaig comentar ahir, aquí ve el joc: Què significa donar-se de baixa d'una xarxa social?

Molts creiem que sortir-ne per sempre significa emportar-nos-en també les dades personals, les fotos i tot el que hi hem deixat.

Error.

Donar-se de baixa d'una xarxa social significa que perdem la identificació com usuari i que, per tant, no hi podem tornar a entrar, però les nostres fotos, dades... la nostra petjada, vaja, es queda allà. Això segurament no soluciona el nostre problema, al contrari, l'engrandeix (ja que, sense compte d'usuari, no podem modificar les nostres dades).

Així doncs, què fer?

La xarxa, com sempre, ha donat varies solucions: Una d'elles, **Web 2.0 Suicide Machine**

Cansat de la teva xarxa social? Allibera't dels teus nous amics amb Web 2.0 Suicide Machine! És ràpid, segur, intel·ligent...

Així de bé es ven aquesta utilitat amb la que, en menys d'una hora, **podem esborrar el nostre rastre de Facebook, MySpace, Twitter i LinkedIn.**

Segons diuen, ja ho han fet més de 30.000 persones i nou vegades més ràpid que amb un "suïcidi manual". Així doncs, comprovem que anar-nos-en sense deixar rastre és possible, però al menys per ara, cal recórrer a ajuda externa, les pròpies xarxes socials no ens ho faciliten gens.

Aquí ho teniu:

Web 2.0 Suicide Machine (suicidemachine.org)

Fonts:

Web 2.0 Sucidie Machine (en anglès)

Google Search (Google Inc.): Borrarse definitivamente de facebook(resultats en castellà)

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/12/27/suicida%e2%80%99t-virtualment/>

31 de desembre de 2009

Nit de cap d'any o com perdre els missatges

És la nit de cap d'any. Nit de raïm, d'il·lusió, de promeses, celebracions i, per alguns, de feina. Pel que fa mi, decideixo publicar els primers resultats de l'estudi que he realitzat paral·lelament a tot aquest treball.

Obro, a la vegada, una nova pàgina dins aquest bloc (**Resultats de l'estudi**) i a la columna dreta **insereixo un giny** on hi he penjat els fitxers amb els resultats. A mesura que vagi avançant en el recull actualitzaré les dades.

85

En realitat, dir que *jo* he fet aquesta tasca és egoista, ja que sense la col·laboració de tots aquells qui han contestat el formulari, sense aquells que li han dedicat part del seu temps i tots els que han visitat el bloc, l'estudi no hauria servit de res. **Moltes gràcies.**

Us mereixeu una bona entrada d'any, gens estressada.

Ben al contrari del que, si les previsions es compleixen (que això sembla) tindrà la xarxa de telefonia mòbil. L'1 de gener de 2009, segons llegeixo a El Periódico de Catalunya, en els 60 minuts que separen la mitjanit de la 1 de la matinada, es van enviar **ni més ni menys que 25 milions de SMS** (que a 0,15 € suposen, per a les telefòniques, un ingrés de **3.750.000 d'euros en una hora, només en missatges**).

Cal tenir en compte, però, que la saturació de la xarxa, un cop haguem menjat el raïm, ens pot passar males jugades. De fet, a pròpia pell he vist com alguns missatges **desapareixen, literalment** (encara que acaben corbant-se) i, segons explica el rotatiu, el passat 1 de gener hi va haver **demores de fins a 8 hores en l'entrega de missatges**.

L'executiu central ha demanat als ciutadans que **esglaonin les seves trucades**.

Tanmateix, a ningú se li escapa que aquesta mesura és bastant absurda: som molts els quins ens agrada trucar o escriure a mitjanit, i no ens podem posar d'acord per establir un horari de felicitació, així que tots ho intentarem a la vegada i si no hi ha sort, tal vegada se'ns ocorri esperar.

L'any passat, vaig optar per programar els meus missatges. La tecnologia SMS permet que, a través d'uns codis (no conec cap operadora que cobri per utilitzar-los) puguem decidir el dia i hora en que es rebrà un missatge.

Sols cal escriure *Dhhmm#ddmmaa# al principi de l'SMS.

hh = hora (p. ex. 01 = 1 de la matinada)

mm = minuts (p. ex. 30 = dos quarts)

dd = dia (p. ex. 05 = dia 5)

mm = mes (p. ex. 02 = febrer)

aa = any (p. ex. 09 = 2009)

Tenia l'esperança que aquest mètode m'alliberés, però no va acabar de fer-ho. Tothom a qui li havia enviat el va rebre a les 12 en punt, sense cap demora, però amb el text del missatge tallat.

Així que, per postres, vaig haver d'intentar-ho un segon cop (doble despesa), a les tres del matí. Ho heu provat mai, vosaltres? Us a funcionat?

En tot cas...

FELIÇ 2010!

Fonts:

El Periódico de Catalunya (Grupo Zeta): Notícia “Bona part dels 25 milions d'SMS de final d'any no arriben”)

Vodafone España (Vodafone Group): Mensajes cortos SMS (en castellà)

Document original:

<http://lasocietat20.wordpress.com/2009/12/31/nit-de-cap-d%e2%80%99any-o-com-perdre-els-missatges/>

Resultats de l'estudi

A continuació, es troben sintetitzats els resultats de l'estudi dut a terme dins el marc del Treball de Recerca [La societat 2.0: "Coneixement i us de les eines 2.0"](#).

L'estudi, elaborat entre els mesos d'octubre de 2009 i gener de 2010, desenvolupat íntegrament a la xarxa, ha volgut esbrinar quin és el coneixement sobre les eines 2.0 a l'entorn més proper, així com fer palesos els usos que donem a la xarxa.

A l'hora, els resultats es segmenten per franges d'edat, nivell d'estudis i ocupació.

Val a dir que el present estudi **no reflecteix estadístiques sobre el total de la població**, doncs el sol fet de realitzar-se íntegrament per Internet és ja motiu de segmentació.

Segons l'[IDESCAT](#) (Institut d'Estadística de Catalunya) un **67,8%** de catalans han fet alguna vegada us d'Internet i un **64,2%** durant els darrers tres mesos. (Últimes dades disponibles, [any 2008](#)).

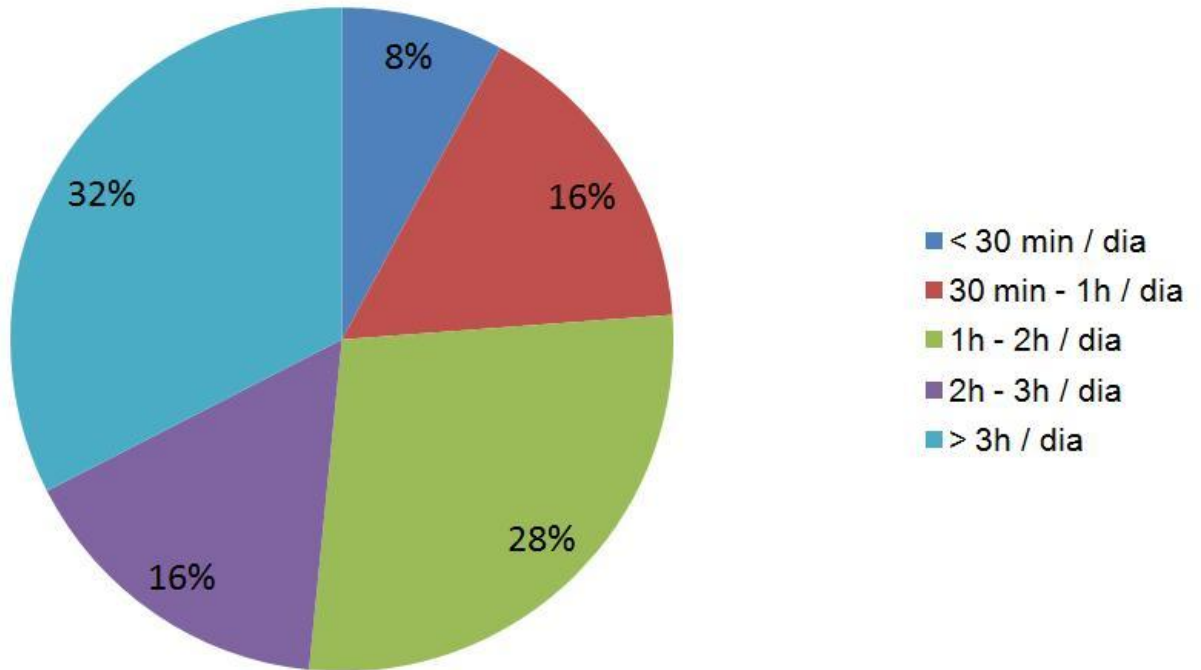
El present estudi s'ha desenvolupat amb una mostra de 126 persones.

Podeu accedir a l'enquesta *on line* clicant [aquí](#).

RESULTATS GLOBALS

Percentatge

Comentari

En termes globals, observem que la major part dels enquestats (32%) naveguen una mitjana de tres o més hores al dia, verificació que coincideix amb la opció més alta que es podia marcar a l'enquesta.

El següent grup percentual (28%) és comprès a la franja d'entre una i dues hores de connexió, superant així la segona opció de temps, entre dues i tres hores diàries, representada per un 16%.

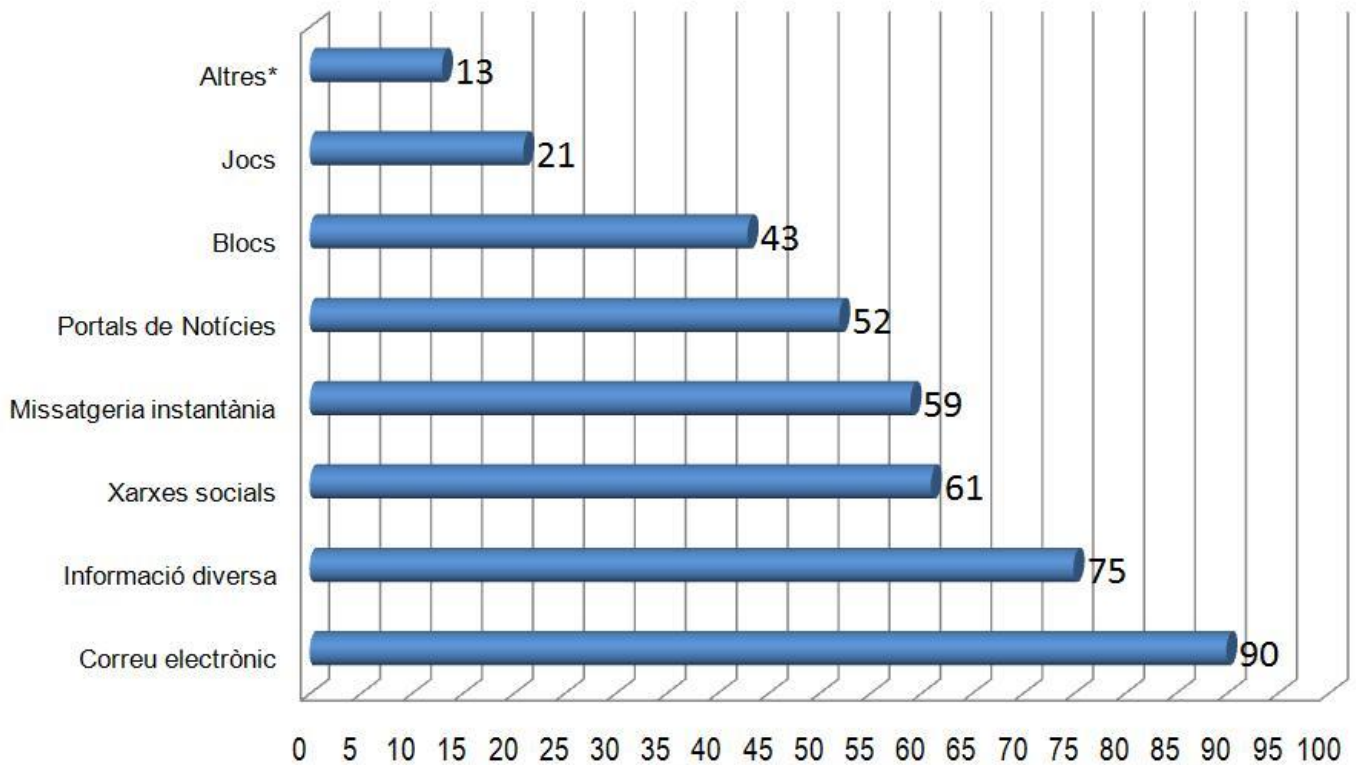
Amb la mateixa magnitud, i parlant sempre en termes globals, queda reflectida la presència d'aquells que utilitzen Internet entre mitja i una hora al dia (16%) i, finalment, un reduït 8% escenifica els qui, a diari, es connecten menys de 30 minuts.

Així doncs, les dades ens demostren que **la major tendència dels enquestats és a utilitzar Internet durant 160 minuts o més al dia**, i un percentatge 4 punts menor que ho fa entre 60 i 120 minuts. A l'altra banda, els qui naveguen menys de 30 minuts, no representen ni una desena part.

Valdria la pena repetir, però, que el present estudi s'ha realitzat **íntegrament per Internet**, així que, les dades representades en aquest gràfic responen a un àmbit esbiaixat de la població.

Amb quina finalitat uses Internet?

Percentatge

Altres usos, no marcats a l'enquesta:

- ***Buscar eines per el disseny d'activitats formatives***
1 enquestat, 41-50 anys, estudis superiors, autònom.
- ***Formació pròpia***
1 enquestat, < 50 anys, estudis superiors, professor.
- ***Control de webs, mapes, investigació, compres, bancs, etc.***
1 enquestat, 41-50 anys, estudis superiors, professor.
- ***Formació pròpia***
1 enquestat, < 50 anys, estudis superiors, professor.
- ***Realització de tasques escolars diàries (deures)***
1 enquestat, 15-20 anys, estudiant de secundària.

Comentari

Allò recollit en aquest punt, deixa meridianament clar que **els usos que es donen a la xarxa són generalment variats i depenen, en gran part, de l'usuari i dels seus interessos.**

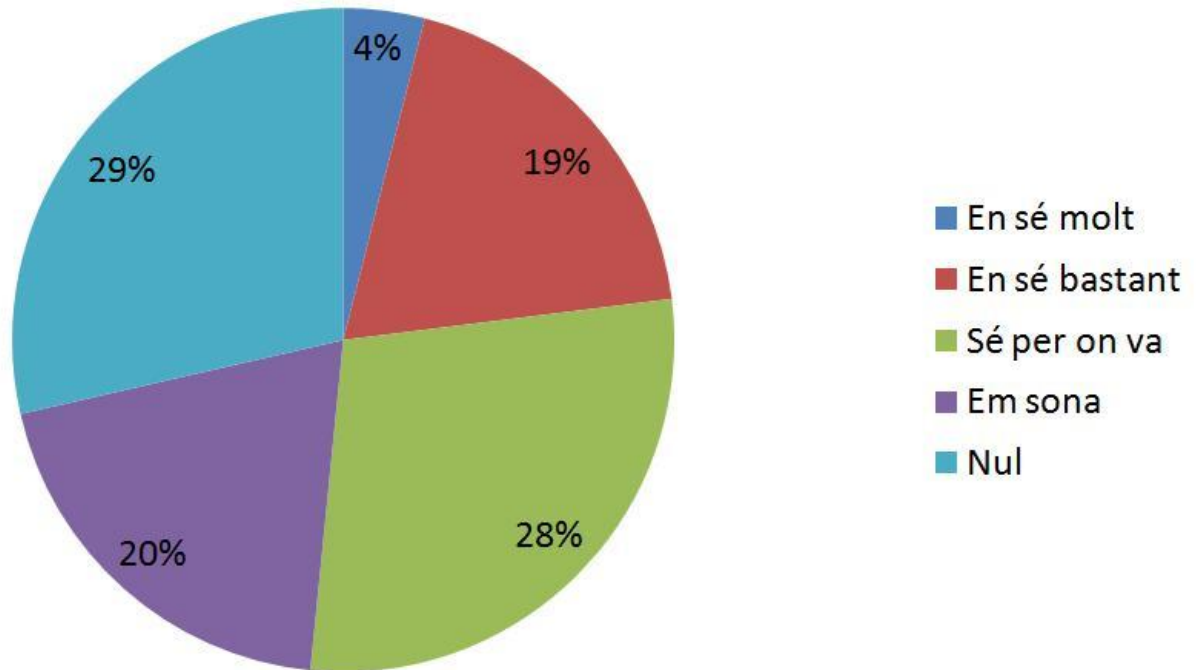
Tot i que sols un 13 % dels qüestionats han accedit a assenyalar altres usos que no estaven prèviament marcats, aquests són significativament variats, i van des de la banca electrònica, les compres per Internet o la formació, fins a la pornografia.

Pel que fa a les opcions ja marcades, la practica totalitat dels enquestats, **9 de cada 10**, assenyalen que una de les activitats que desenvolupa a Internet és **l'accés al correu electrònic**, mentre que un nombre no menys significatiu –el 75%– diu utilitzar la xarxa per a la recerca d'informació diversa.

Per darrera, queda l'accés a les xarxes socials amb un 61%, encara que aquesta xifra canvia significativament segons l'edat; l'ús de clients de missatgeria instantània (59%) o la consulta de portals de notícies (52%).

Entre les activitats que menys de la meitat dels enquestats diuen haver fet, trobem l'accés a blocs (un 43%) o els jocs a la xarxa (un 21%).

Percentatge

Comentari

Com es sintetitza més endavant, molts dels enquestats **fan us d'eines 2.0**. En canvi, aquesta gràfica deixa clar que la major part, un 29%, no té **cap coneixement respecte a aquest concepte**.

Tampoc és menys irrellevant el 20% de les respostes marcades per aquells qui diuen que el terme els hi sona. Seguidament, i quasi en la mateixa mesura dels qui admeten no conèixer en absolut el concepte, un 28% responen que sí tenen una mínima idea de què és.

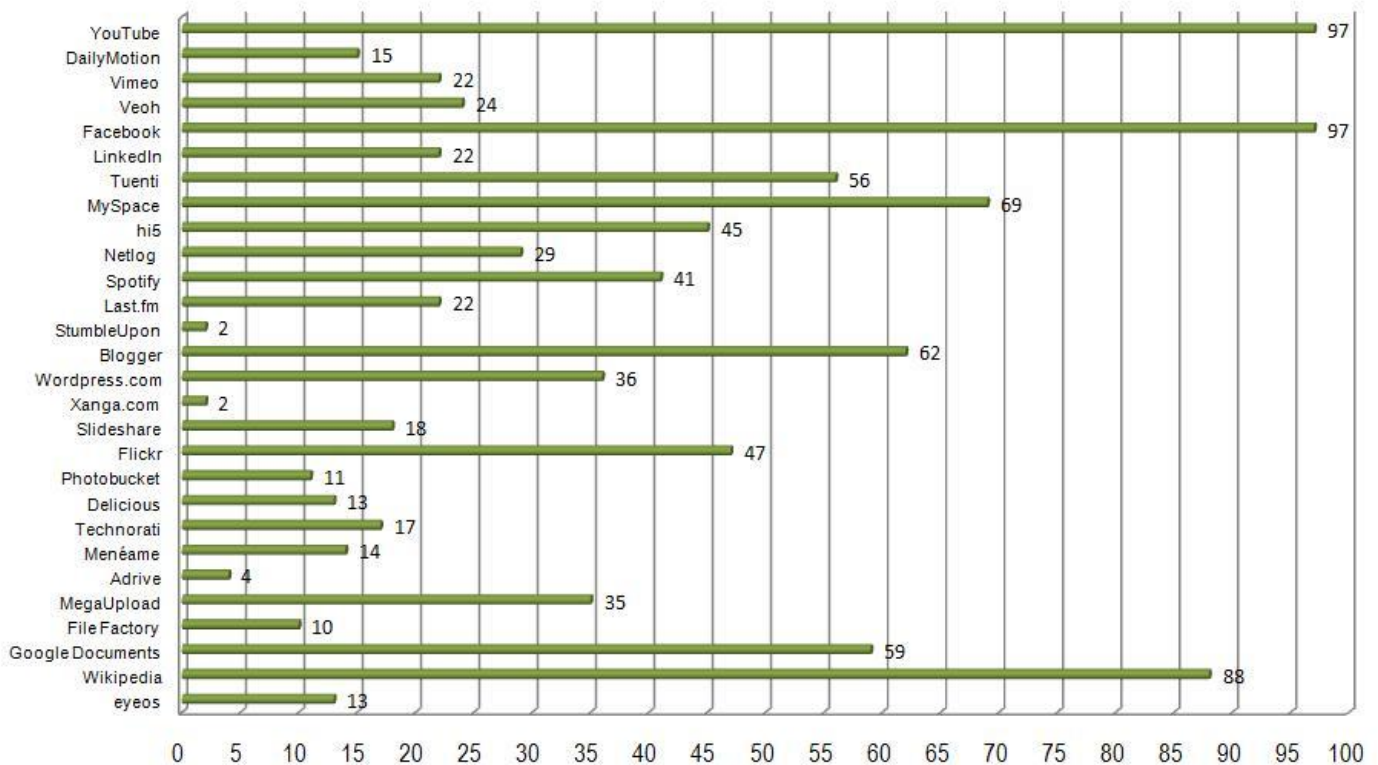
La representació minva a les parts més altes. Menys d'una cinquena part dels qui han respost diuen saber-ne bastant sobre el tema, i un escàs 4% admet que en sap molt.

Així doncs, **el coneixement respecte al concepte Web 2.0 no té molt a veure amb la popularitat d'aquestes eines**.

Quina d'aquestes eines 2.0 coneixes?

Ordenat per categoria

Percentatge

Comentari

Ordenant per categories, veiem que la popularitat de diferents webs que ofereixen serveis similars varia molt. Intuïm doncs, que existeixen diversos **oligopolis** amb un web predominant.

En el cas dels **portals de vídeo**, el més conegut, i amb molta diferència, és *YouTube* (el 97% dels enquestats asseguren conèixer-lo), mentre que *Dailymotion* o *Vimeo* només ho fan un 15 i un 22%.

La **xarxa social** per excel·lència és *Facebook* (97%), seguida de molt lluny per *Tuenti* (56%) o *LinkedIn* (22%).

Queda palès, també, que **el servei més veterà no és el més conegut**. En trobem l'exemple amb *Xanga.com*. El web de blocs, que es començà a oferir l'any 1998, només el coneix un 2% dels enquestats. *Blogger* i *Wordpress.com* (62 i 36% respectivament) són significativament més coneguts, encara que van iniciar els seus serveis més tard.

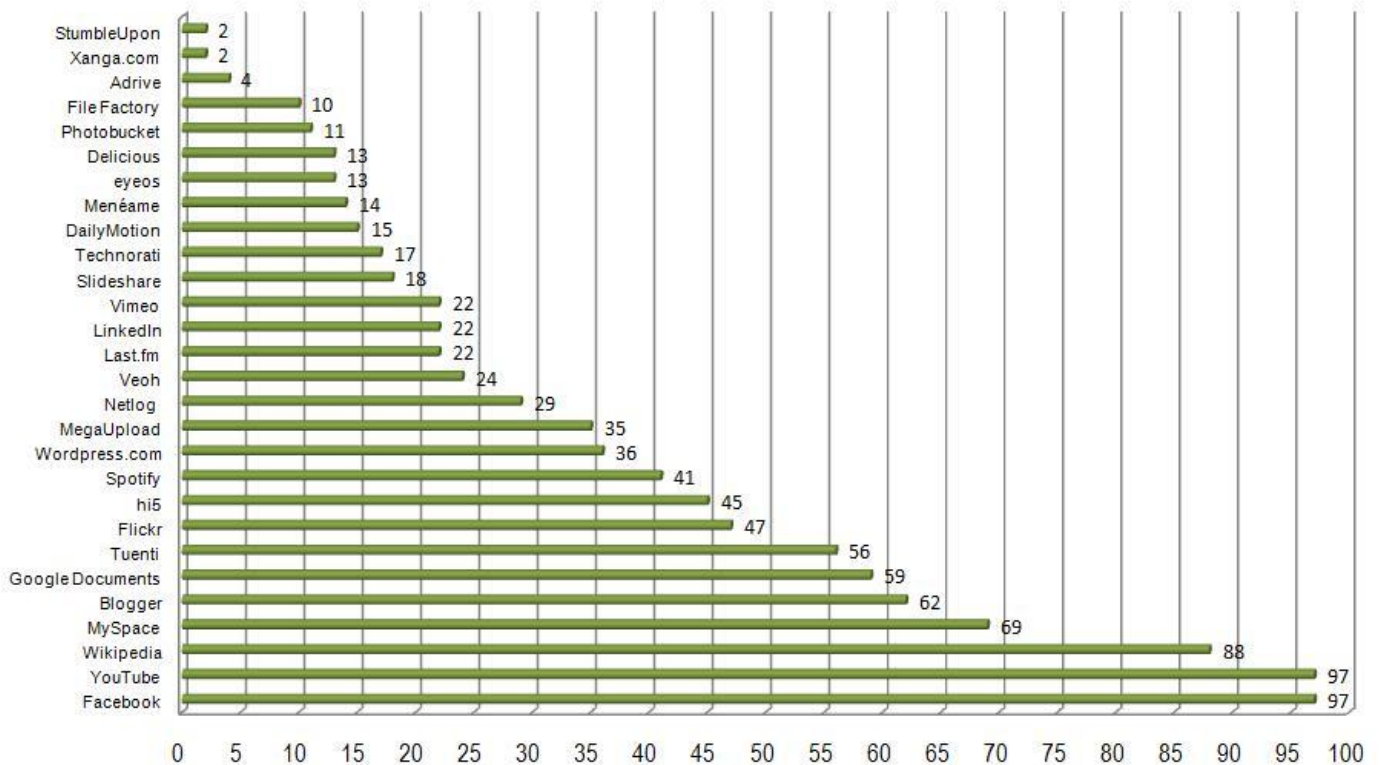
No cal desprestigiar tampoc el coneixement respecte a *Flickr* (47%) com a àlbum de fotos virtual o *MegaUpload*, que tot i només ser conegut per un 35% dels enquestats, ocupa la primera posició pel que fa a emmagatzematge d'arxius a la xarxa.

En altres categories cabria destacar *Wikipedia*, com a única Wiki i enciclopèdia virtual coneguda per a molts (88%) i el servei de *Google Documents* (no confondre amb el famós buscador), conegut pel 59% dels qüestionats.

Quina d'aquestes eines 2.0 coneixes?

Ordenat per nivell de coneixement

Percentatge

Comentari

Atenent al nivell global de coneixement, trobem, a la part més alta, llocs web de tota mena (xarxes socials, portals de vídeo, blocs *on line*...), sent aquests els serveis més coneguts de la seva categoria. Altres serveis similars, però menys usats, mostren, evidentment, a un grau menor de coneixement per part dels usuaris, situant-se en posicions més baixes.

En primera posició, doncs, trobem *Facebook*, *YouTube* i *Wikipedia*, coneguts pel 97, 97 i 88% respectivament. La quarta posició, i ja no tant significativa, l'ocupa la xarxa social *MySpace*, coneguda pel 69% dels enquestats seguida pel servei de blocs més famós, *Blogger*, conegut pel 62%.

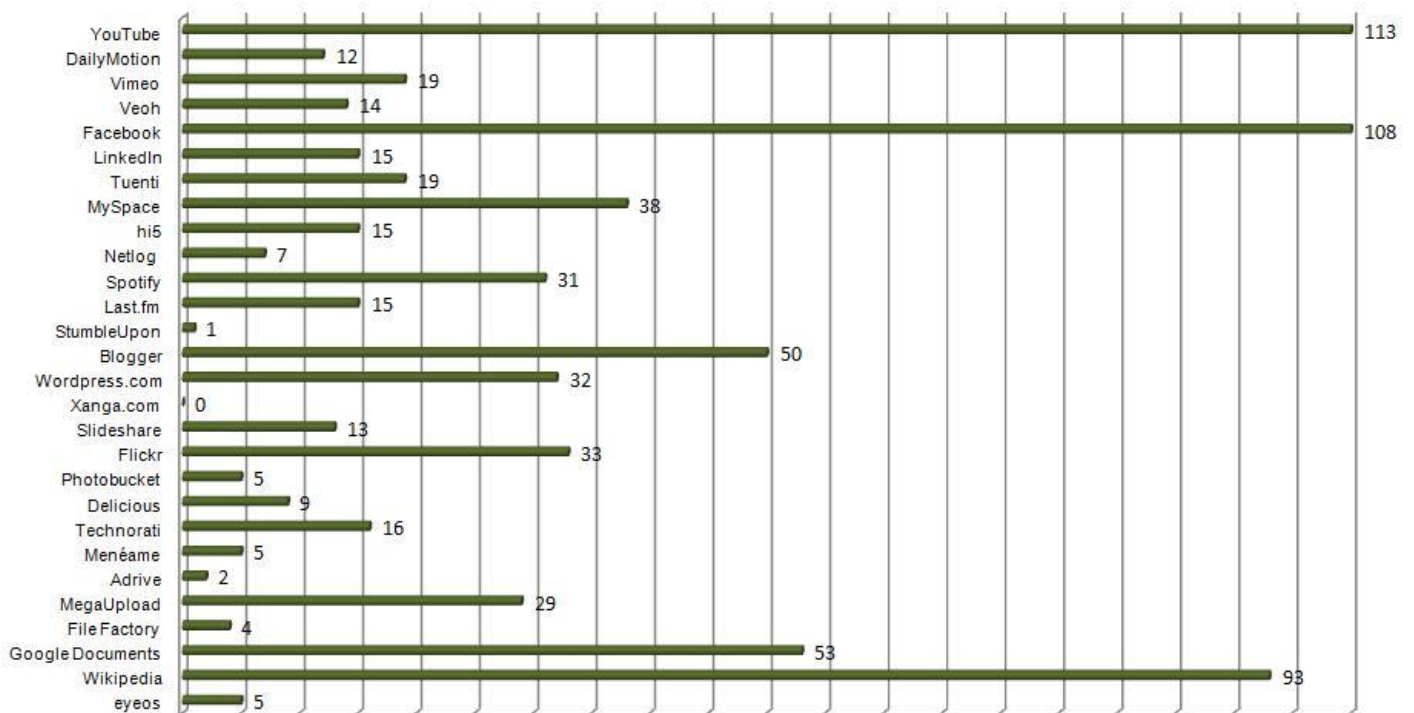
Una altra xarxa social, *Tuenti*, és la darrera eina que coneixen més de la meitat dels usuaris enquestats (56%).

A la part baixa, hi trobem la veterana *Xanga.com* (2%) o el gestor de llocs webs d'interès *StumbleUpon* (2%). També hi veiem *ADrive* o *FileFactory* (4 i 10%), com a discos durs virtuals (desbancats per *MegaUpload*, amb una popularitat del 35%).

DailyMotion, un portal de vídeos de la mateixa naturalesa que *YouTube* (97%), és el menys conegut de la seva categoria, amb tan sols un 15% de popularitat entre els enquestats.

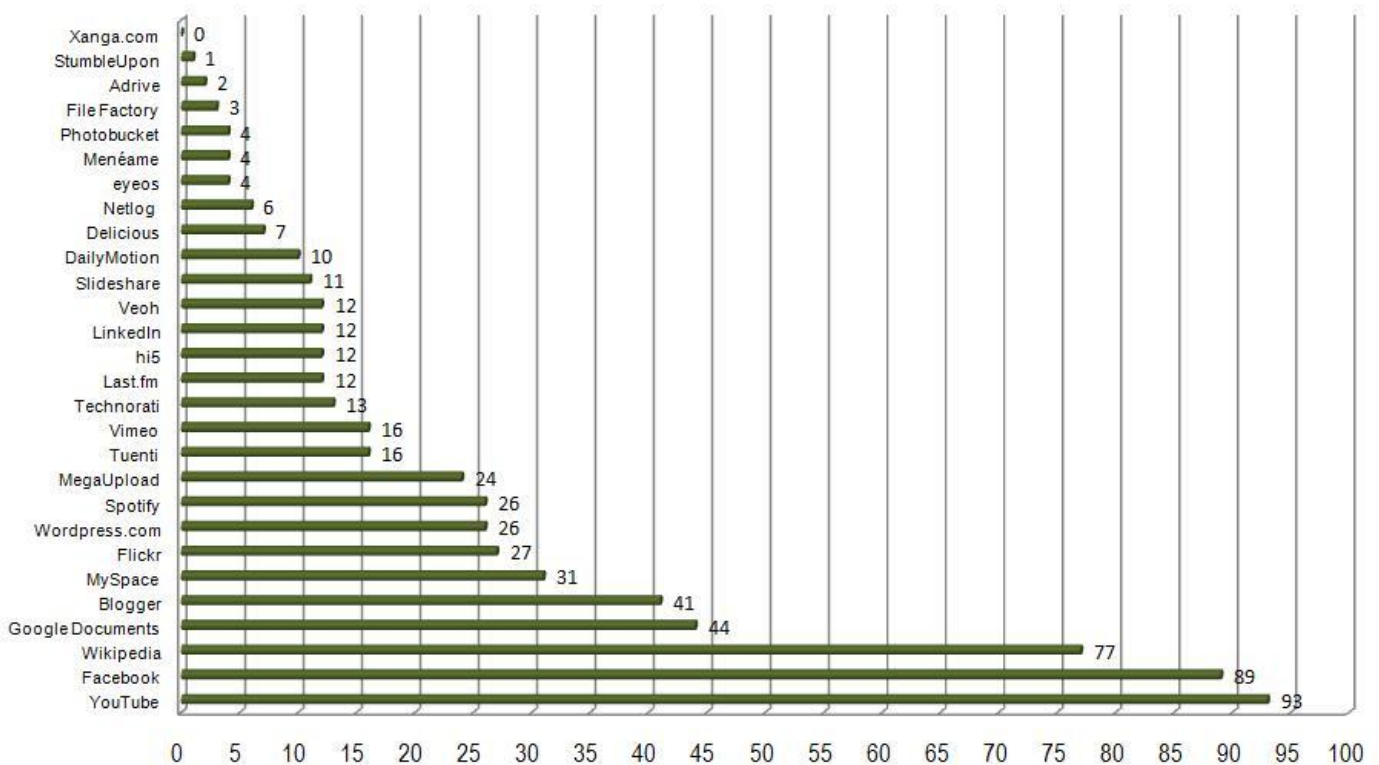
Quina d'aquestes eines 2.0 has fet servir? Ordenat per categoria

Percentatge

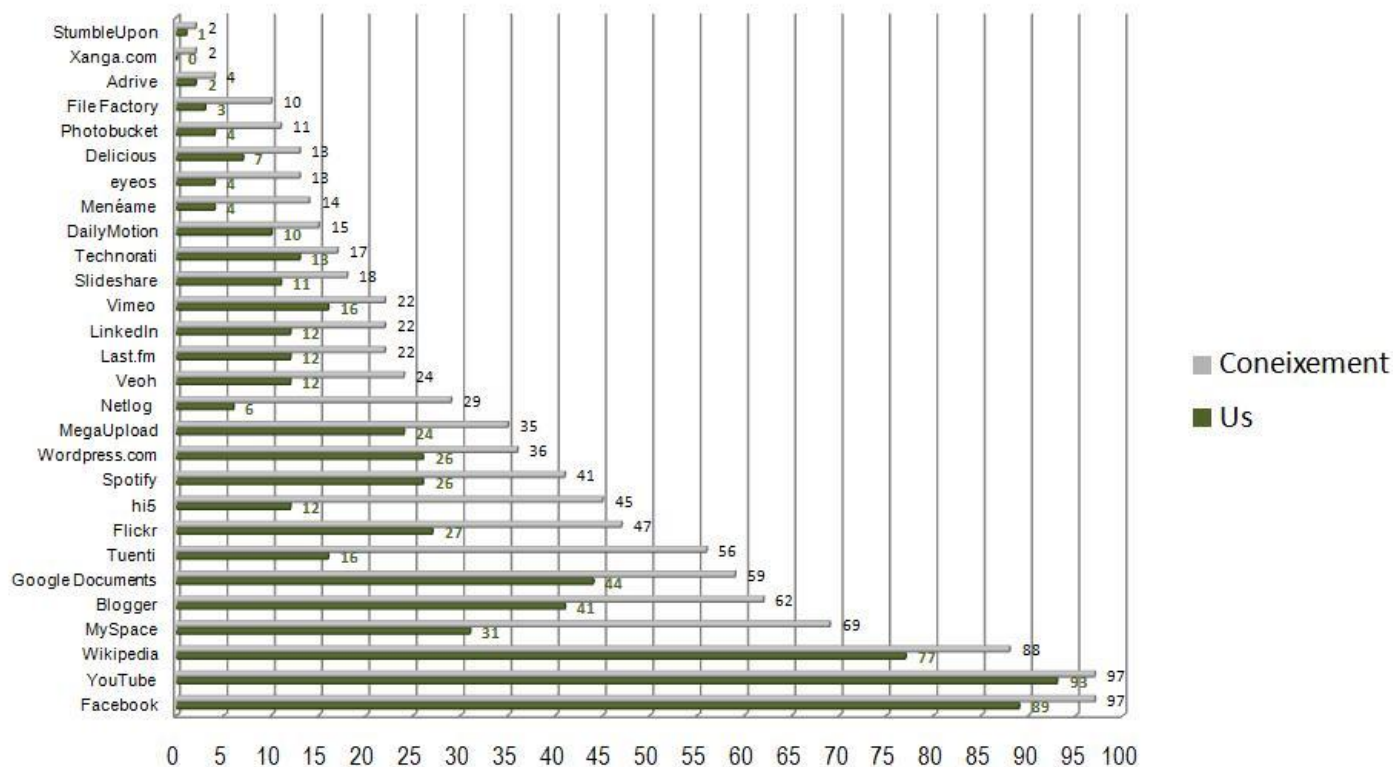

Quina d'aquestes eines 2.0 has fet servir? Ordenat per nivell d'us

Percentatge

Percentatge

Comentari

En el gràfic de comparatives és on queden realment paleses les diferències entre coneixement i us de les eines 2.0.

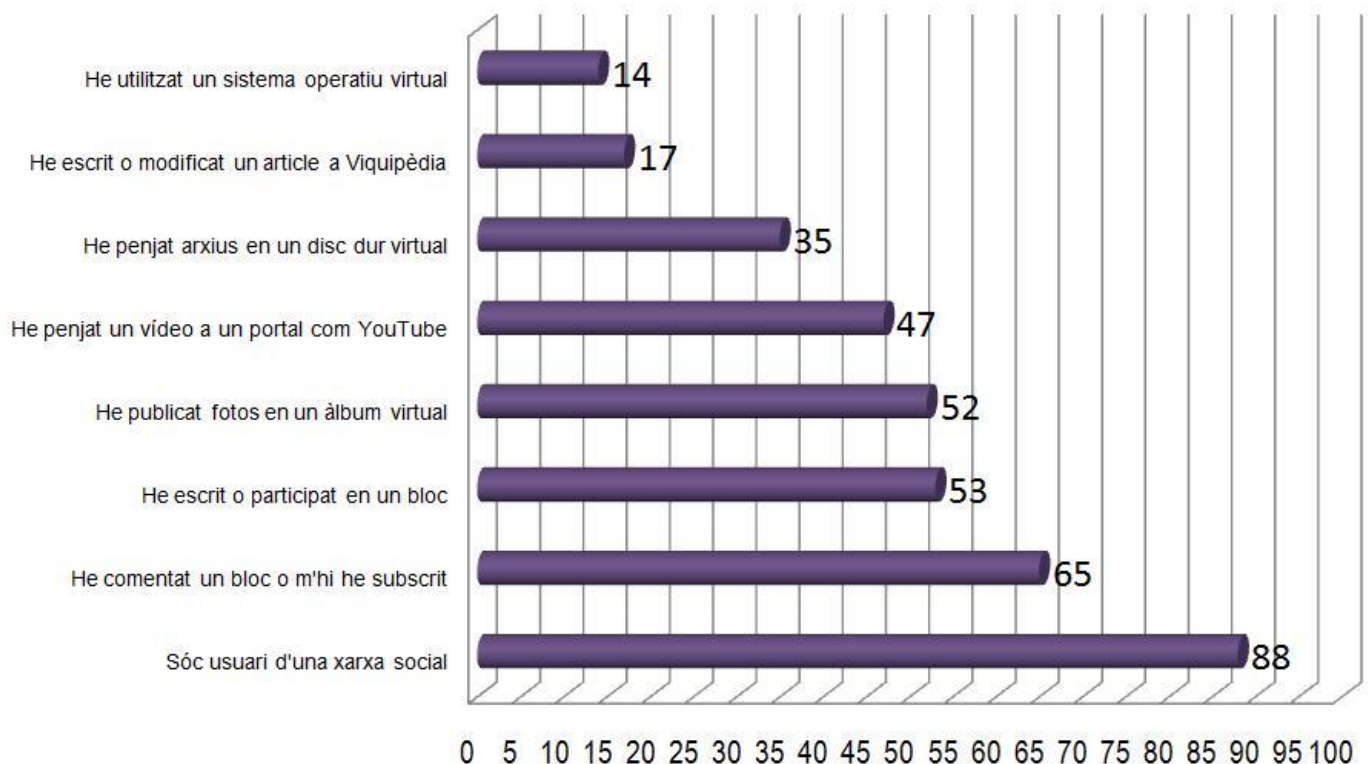
L'ordre no canvia excessivament, encara que sorprèn **el cas de dues xarxes socials: MySpace i Tuenti**. La primera és coneguda pel 69% dels enquestats, però sols admet usar-la un 31% (diferència de 38 punts). El fet de ser àmpliament utilitzada per grups de música alternatius (o no tant), pot ser la causa de que molta gent n'hagi sentit a parlar, però no l'usi.

Tuenti, per la seva part, és una altra xarxa social coneguda (56%) però aparentment poc usada (16%). Aquesta diferència de 40 punts pot ser deguda al fet de que, per inscriure'ns, necessitem la invitació d'algun usuari que ja hi sigui, creant, així, una xarxa "d'exclusivitat".

De fet, com a norma general, les **diferències solen ser més notòries a les xarxes socials** com *Netlog* (23 punts, encara que no calgui una invitació) o *Hi5* (33 punts).

En els extrems trobem *Xanga.com* (2% de coneixement, 0% d'us) o *Adrive* (4% C, 2% U) a la part baixa, i *YouTube* (97% C, 89% U) i *Facebook* (97% C, 93% U) a l'alta.

Percentatge

Comentari

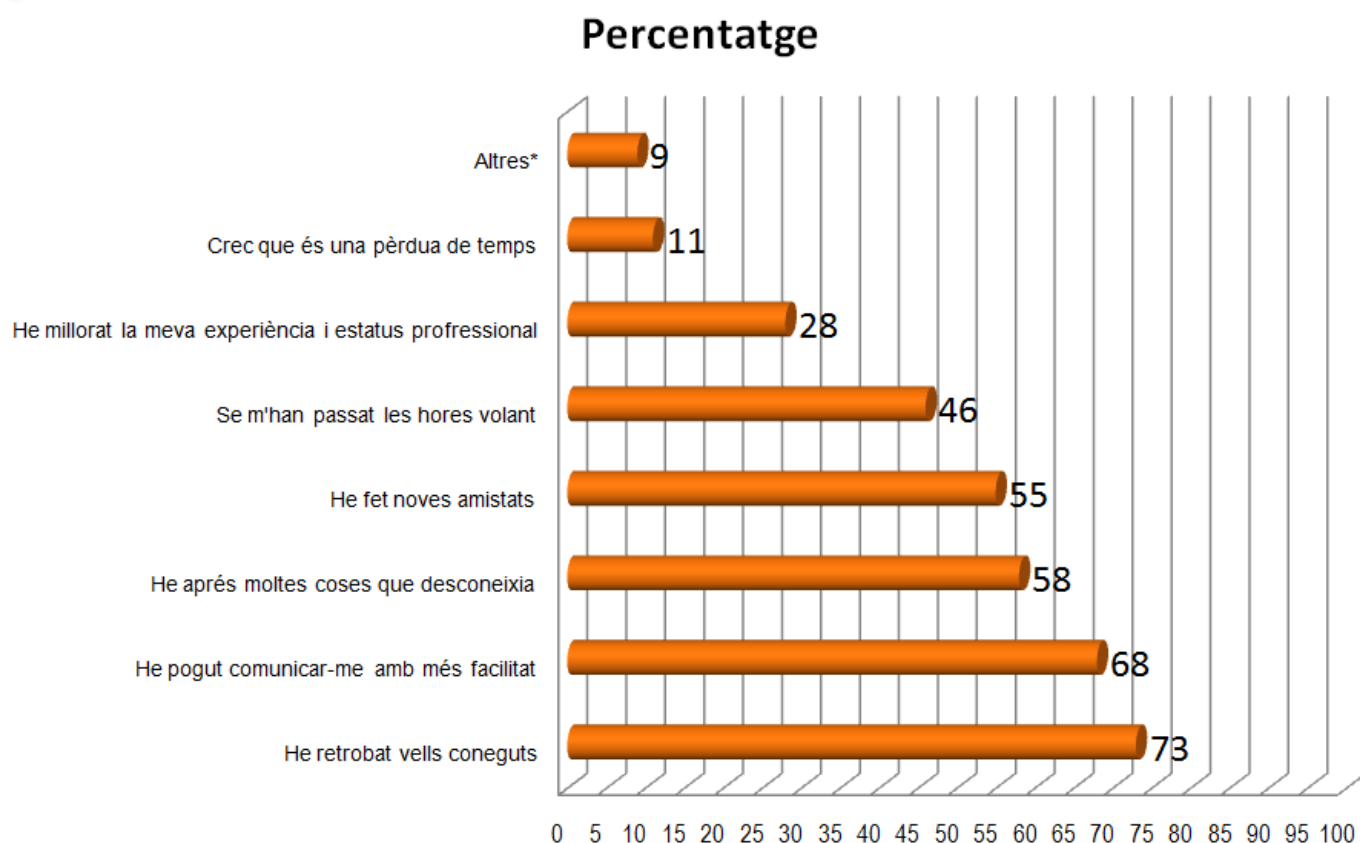
Les tendències d'ús en eines 2.0 són bastant marcades.

Queda clar, doncs, que **gran part dels enquestats (88%) són usuaris d'una xarxa social**, i que aproximadament **6 de cada 10** han visitat i participat alguna vegada en un bloc.

Poc més de la meitat (53%) escriuen o han escrit en un bloc, encara que cal insistir, una vegada més, que **la població enquestada no és una representació fidel de la societat, degut a diversos factors ja comentats.**

Aproximadament el mateix nombre (52%) han penjat les seves imatges a Internet, i poc menys de la meitat, ha publicat una gravació en un portal de vídeo.

Les tasques menys populars en el segment de la població enquestat són, per aquest ordre, la utilització de sistemes operatius virtuals (15%), la modificació d'articles en el Wiki més popular de la xarxa (17%) i l'emmagatzematge virtual de fitxers (35%).

Altres utilitats, no marcades a l'enquesta:

- **He trobat nous clients**
1 enquestat, 41-50 anys, estudis superiors, autònom.
- **Per fer les tasques escolars i comunicar-se amb els amics**
1 enquestat, 15-20 anys, batxillerat, estudiant de secundària.
- **Segurament la majoria de coses que faig són una pèrdua de temps, però les que no, ja les he marcades**
1 enquestat, 15-20 anys, batxillerat, estudiant de secundària.
- **He trobat l'amor i tot**
1 enquestat, <14 anys, estudiant de secundària.
- **És un medi habitual en un treball**
1 enquestat, > 50 anys, estudis superiors, professor.

- **Promoció empresarial**
1 enquestat, 41-50 anys, estudis superiors, professor.
- **Es guanya temps, algunes operacions són més eficients**
1 enquestat, 41-50 anys, estudis superiors, “altres ocupacions”
- **Sóc arquitecte, professional liberal, professor de l'escola d'arquitectura, totes aquestes eines me'n permès realitzar millor el meu treball i divulgar-lo, així com de l'arquitectura en general, a estudiants, professionals...**
1 enquestat, 41-50 anys, estudis superiors, directiu
- **He perdut el temps en comptes d'estudiar**
1 enquestat, 15-20 anys, batxillerat, estudiant de secundària.
- **Facilitar la tasca docent**
1 enquestat, 41-50 anys, estudis superiors, professor.

Comentari

És interessant veure com les eines 2.0 poden ser una via de comunicació entre la gent, també per aquells a qui teníem oblidats.

I és que el **73%** d'enquestats diu haver **retrobat vells coneguts** gràcies a les eines 2.0, a la vegada que un **63%** assegura haver-se pogut comunicar amb més facilitat. La principal utilitat de les eines 2.0, si més no la més valorada, és, doncs, **la facilitat de comunicació**.

També l'aprenentatge, valorat pel 58%.

Poc menys de la meitat (46%) diu que, a l'hora, ha tingut la sensació d'aprofitar el temps, passant-li aquest molt depressa. Contràriament, **1 de cada 10** enquestats creu que el que han experimentat utilitzant aquestes eines és, precisament, una pèrdua de temps.

Les aportacions extres solen ser positives i, entre d'altres, trobem la **facilitació de la tasca docent o laboral, la promoció empresarial i la recerca de nous clients**.

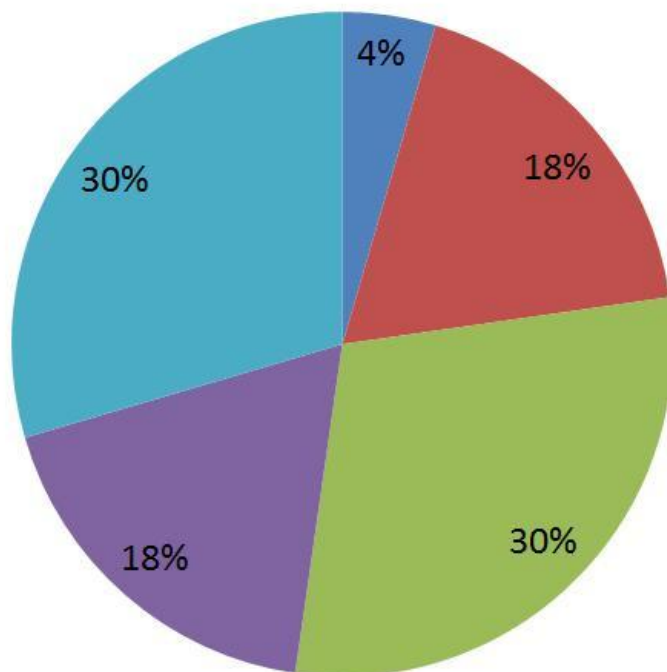
COMPARATIVA PER EDAT

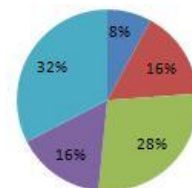
Amb quina freqüència utilitzes Internet?

Franja 14-20 anys

Percentatge

Comparativa amb la mitjana

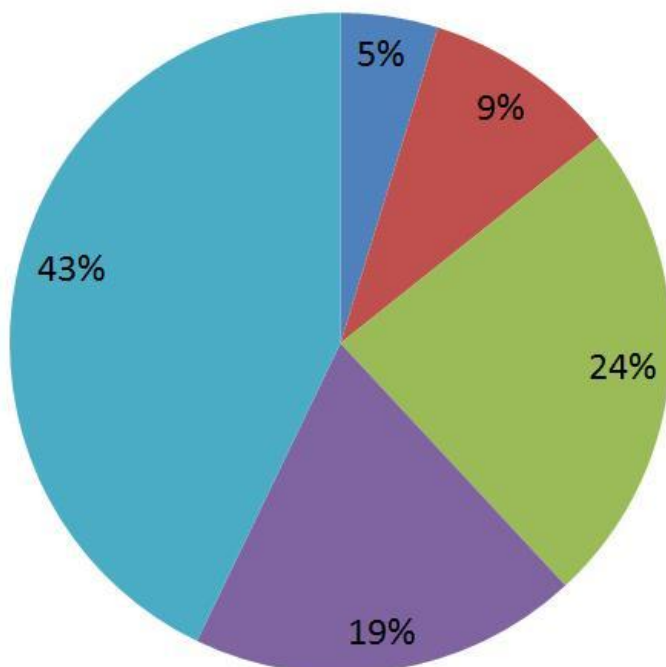

- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

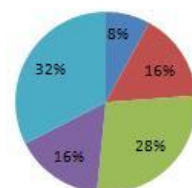
Amb quina freqüència utilitzes Internet?

Franja 21-30 anys

Percentatge

Comparativa amb la mitjana

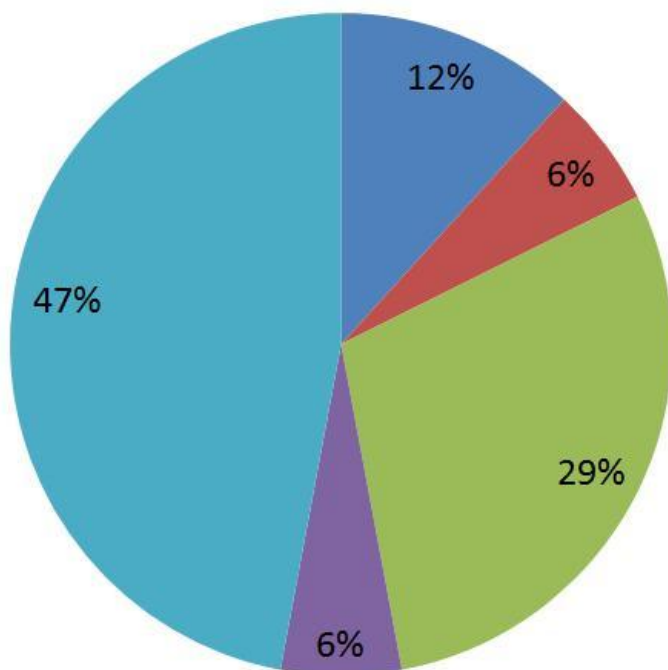

- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

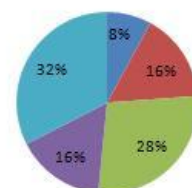
Amb quina freqüència utilitzes Internet?

Franja 41-50 anys

Percentatge

Comparativa amb la mitjana

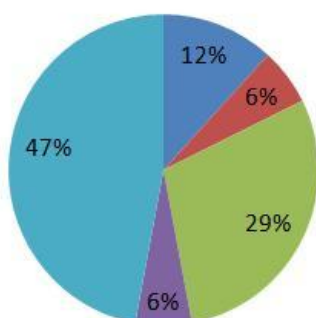

- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Amb quina freqüència utilitzes Internet?

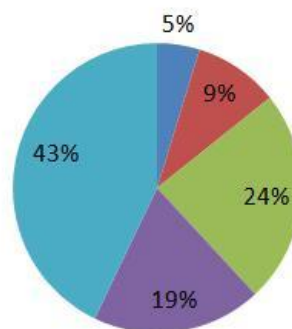
Comparativa

Percentatge, 41 – 50 anys

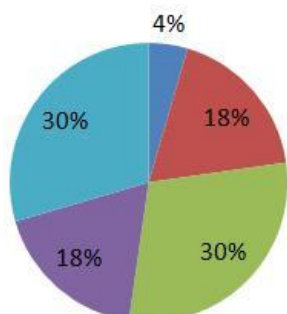
- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Percentatge, 21 – 30 anys

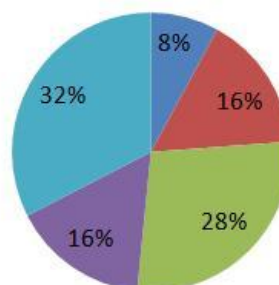
- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Percentatge, 14 – 20 anys

- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Mitjana

- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Comentari

Les dades recollides en aquest àmbit **contradiuen el tòpic segons el qual els joves utilitzen més la xarxa**. Ho fan, però durant menys temps.

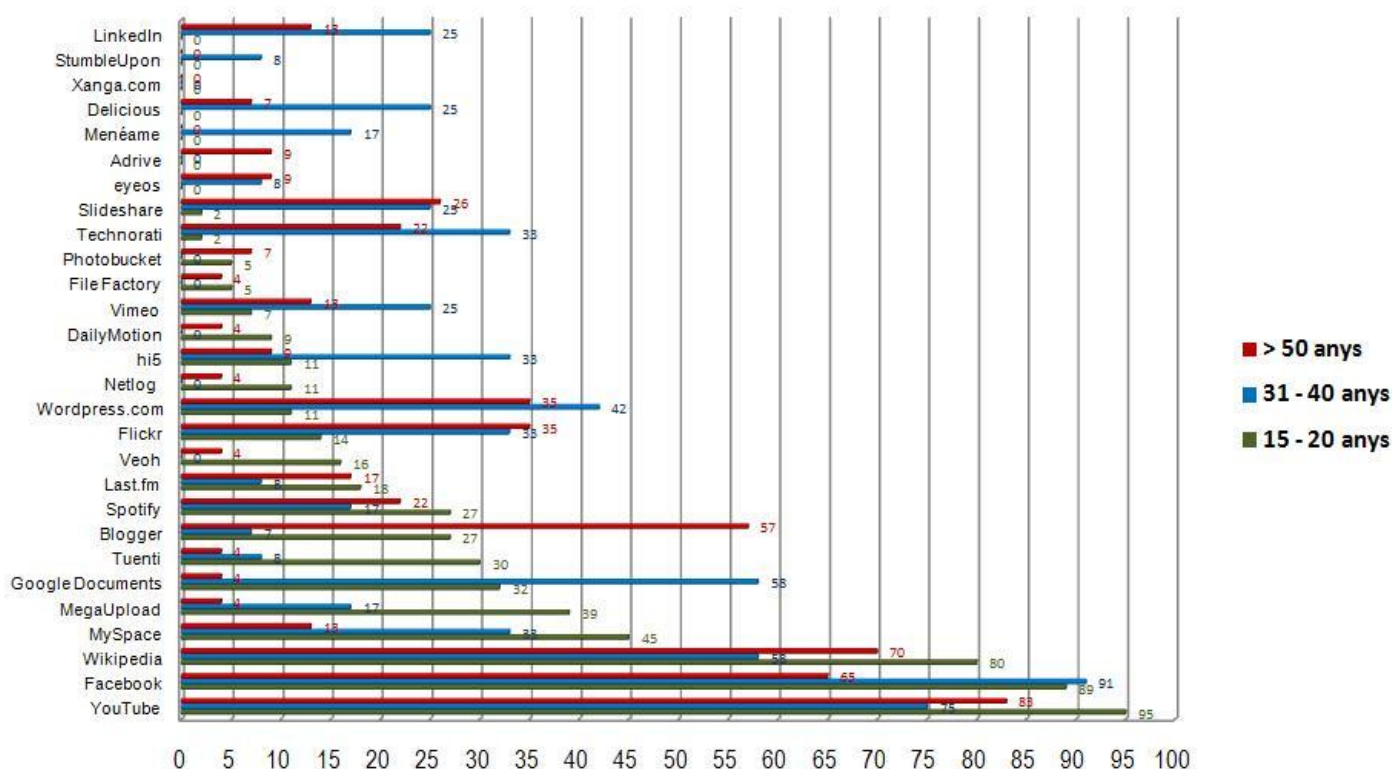
Tanmateix, caldria tenir en compte, novament, l'advertiment repetit fins ara, atenent al segment de la població al que va dirigit l'enquesta.

En tot cas, **i trencant un altre tòpic**, queda clar que d'entre els usuaris d'Internet, hi ha un important sector, comprès en l'edat de 41 a 50 anys, que usa diàriament la xarxa, en la seva majoria, més de 3 hores. Sintetitzant, a més, les dades de tot l'estudi, comprovem que **en aquesta franja d'edat, hi ha un sector en que Internet s'utilitza bàsicament per treballar**.

A més, **en totes les franges d'edat comparades**, trobem que la majoria és compresa pels qui naveguen tres o més hores al dia i la minoria pels qui ho fan menys de 30 minuts.

En tots els casos –també en la mitjana– l'ordre d'ús diari d'Internet és molt semblant: En **primer lloc, els qui hi estan 3 o més hores al dia**, especialment en la franja de 41 a 50 anys (cal tenir en compte, altre cop, la naturalesa dels enquestats). Seguidament, trobem sempre la franja d'1 a 2 hores, sent la de 2 a 3 la tercera. La quarta, la representen els qui naveguen de 30 minuts a una hora diària i, finalment, els que ho fan menys de trenta minuts. La tendència de les dues últimes franges s'inverteix en el cas d'usuaris de 41 a 50 anys.

Percentatge

Comentari

En aquesta síntesi se'ns presenten **diversos aspectes interessants**. Tot i que per una qüestió d'espai no han pogut ser representades totes les dades recollides, a la gràfica trobem variades diferències d'ús en eines 2.0 atenent a l'edat.

En la franja de 15 a 20 anys, només predomina l'ús de tres eines: *YouTube* (95%), *MySpace* (45%) i *Megaupload* (39%). De fet, tenen una activitat poc significativa o nul·la en eines on la seva antfesi (la franja de més de 50 anys) és la predominant (*Blogger*, *flickr* o *slideshare*).

Precisament, en les eines per publicar blocs, trobem una **dada interessant**. Deixant de banda *Xanga.com* (sense representació), *Blogger* és la més usada per usuaris de més de 50 anys (el 57%), seguida pels usuaris de 15 a 20 anys (27%). **Només un 7% de la franja entre 31 i 40 anys utilitzen Blogger.**

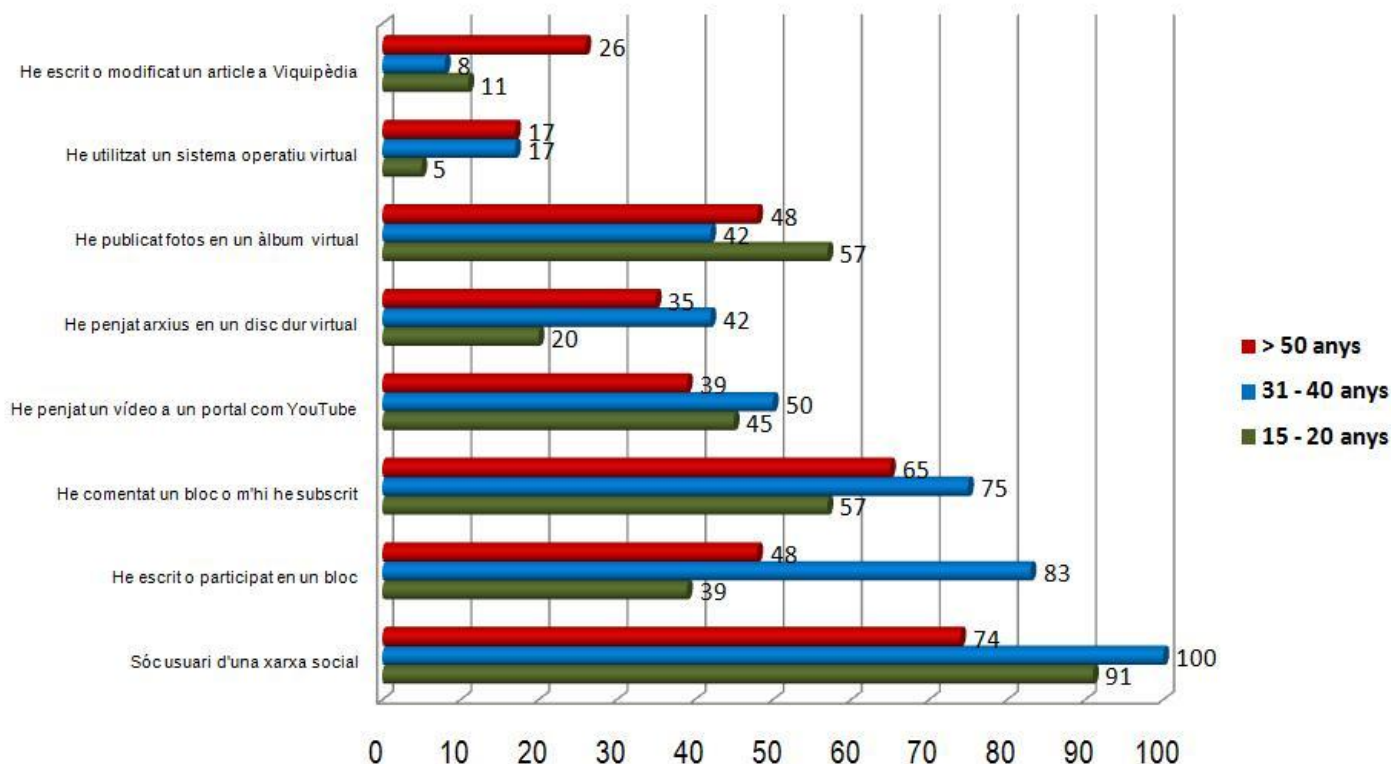
Contràriament, Wordpress.com és la preferida pels usuaris d'aquesta franja d'edat (42%), seguit pels de més de 50 anys (35%) i els de 15 a 20 (11%). Aquest canvi de preferència a l'hora de publicar blocs pot dependre, en bona part, de la percepció de que *Blogger* és aparentment més fàcil d'usar.

Les xarxes socials són usades, en major o menor mesura, pels usuaris de 15 a 20 anys i pels de 31 a 40. *Facebook*, per exemple, l'usen un 89 i 91% respectivament. En canvi, **només un 65% d'enquestats de més de 50 anys utilitzen la xarxa social més popular del món**. Aquesta tendència es generalitza en totes aquestes eines.

En general (i tenint en compte, altre cop, les peculiaritats dels enquestats) hi ha una gran varietat d'us en les franges de **15 a 20** i **31 a 40 anys**.

Tanmateix, es nota **una tendència de canvi** en la franja de 31 a 40 cap a eines 2.0 més enfocades a les **tasques professionals**. Són, pràcticament, els únics que utilitzen eines com *LinkedIn* (xarxa social enfocada, en gran part, a crear contactes laborals), *Delicious* i *Menéame* (per compartir adreces i notícies interessants).

Percentatge

Comentari

En aquest punt trobem varietat de contrastos. Totes les franges d'edat comparades predominen en una o altra activitat.

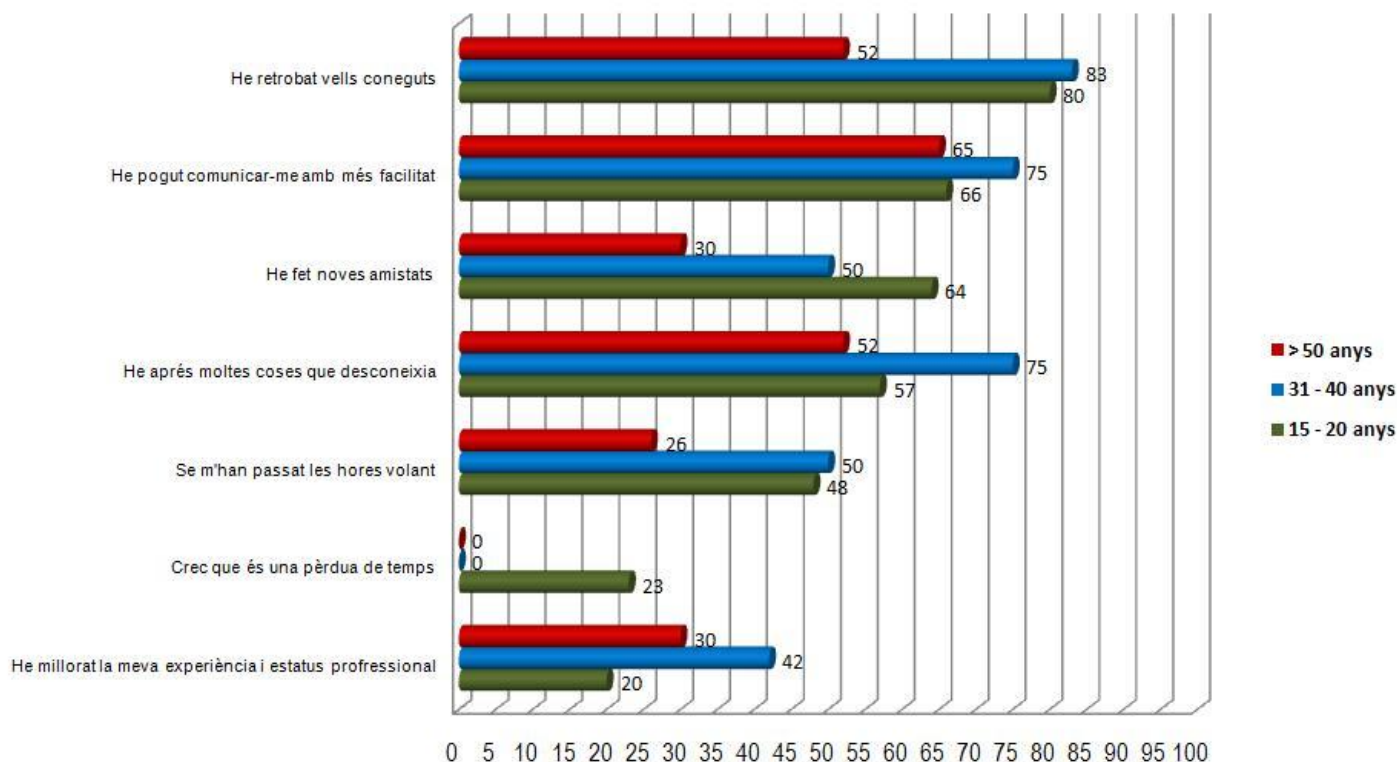
Tot i que **en un percentatge escàs** (26%), la majoria dels qui han escrit o modificat un article a *Viquipèdia* tenen més de 50 anys. D'entre 15 i 20 anys ho han fet només un 11%, i un, encara més reduït 8%, pertany a la franja de 31 a 40 anys.

De fet, és l'única activitat en que aquesta franja destaca, doncs a la resta, excepte en la utilització de Sistemes operatius virtuals, obté el darrer lloc en representació.

Es referma l'afirmació de que **els joves de 15 a 20 anys tenen un paper més passiu que no pas actiu**, doncs en aquest cas aquesta franja només surt destacada en la publicació d'imatges en un àlbum de fotos virtual (57%).

La franja de 31 a 40 (tenint sempre en compte de quin públic estem parlant) realitza més varietat d'activitats. Un 42% diu haver emmagatzemat fitxers en línia, un 50% ha penjat vídeos a *YouTube* i, curiosament, el 100% dels enquestats d'aquesta franja d'edat, assegura ser usuari d'una xarxa social.

Percentatge

Comentari

El que, sens dubte, cal destacar d'aquest punt, és la percepció d'alguns adolescents que creuen que allò que fan amb les eines 2.0 **no serveix per res**. I és que el 23% dels enquestats compresos entre 15 i 20 anys asseguren que **les eines 2.0 són una pèrdua de temps**. En canvi, no trobem aquesta afirmació en altres franges d'edat.

D'altra banda, veiem que la segona utilitat que els joves destaquen d'aquestes eines, amb un 64%, és la possibilitat que hi han trobat de fer noves amistats. A mesura que avança l'edat, aquesta valoració es perd: només la meitat d'enquestats entre 31 i 40 anys i el 30% de més de 50 diu haver fet nous amics.

A excepció d'aquests dos punts, cal destacar que a la resta predomina la franja de 31 a 40 anys i que, per tant, no hi ha cap de les utilitats en que la franja de més de 50 anys destaquï per sobre de les altres. En aquest sentit, remarcar que el 83% dels enquestats de 31 a 40 anys diuen haver retrobat vells coneguts (lluny del 52%, mesura en que ho han fet els de més de 50).

Un 42% de subjectes entre 31 i 40 anys diuen haver millorat la seva experiència i estatus professional gràcies a aquestes eines, per sobre, també, del 30% en la franja de més de 50 i del 20% dels joves d'entre 15 i 20.

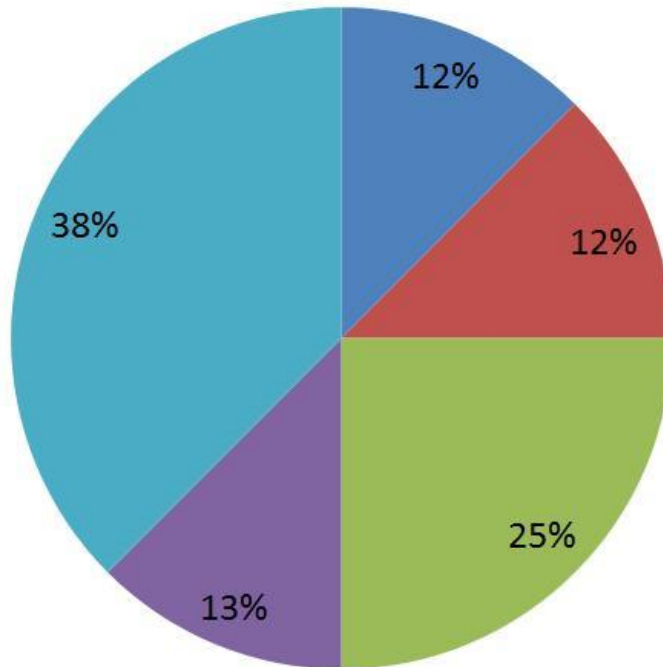
COMPARATIVA PER OCUPACIÓ

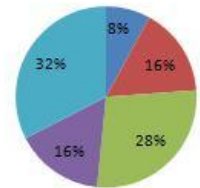
Amb quina freqüència utilitzes Internet?

Autònom

Percentatge

Comparativa amb la mitjana

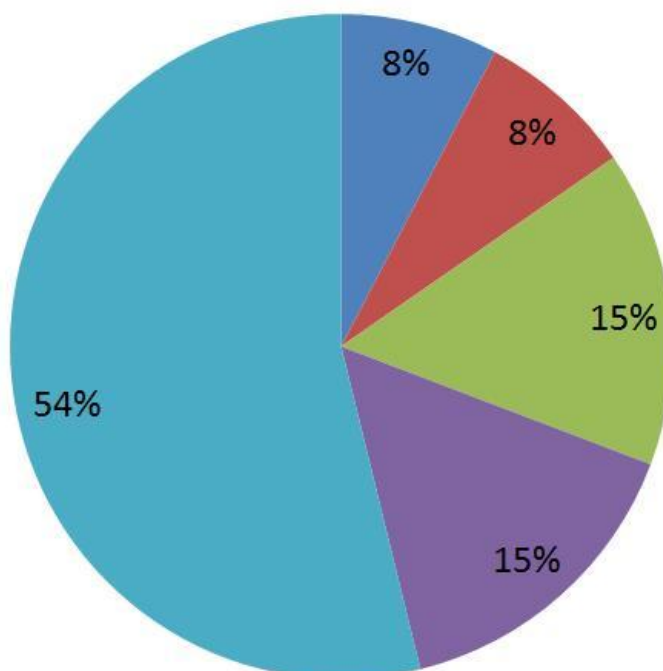

- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

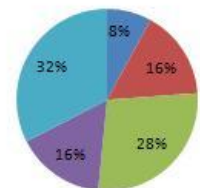
Amb quina freqüència utilitzes Internet?

Directiu

Percentatge

Comparativa amb la mitjana

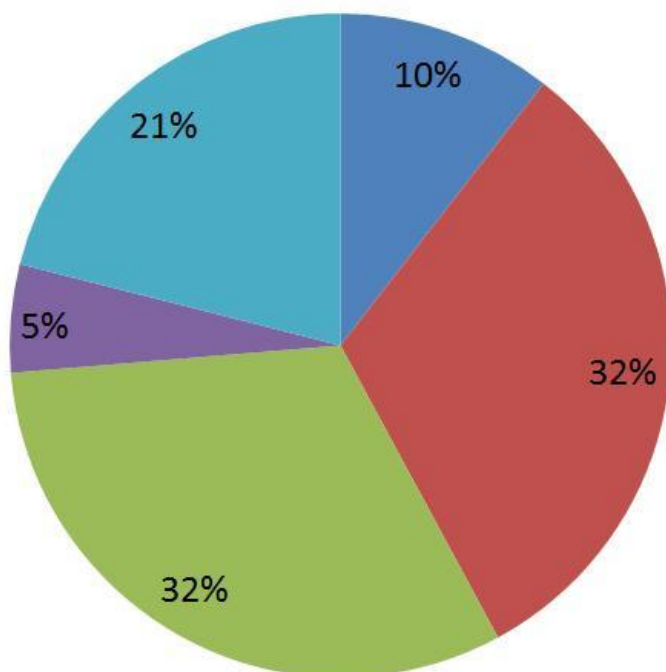

- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

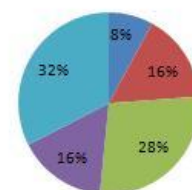
Amb quina freqüència utilitzes Internet?

Professor

Percentatge

Comparativa amb la mitjana

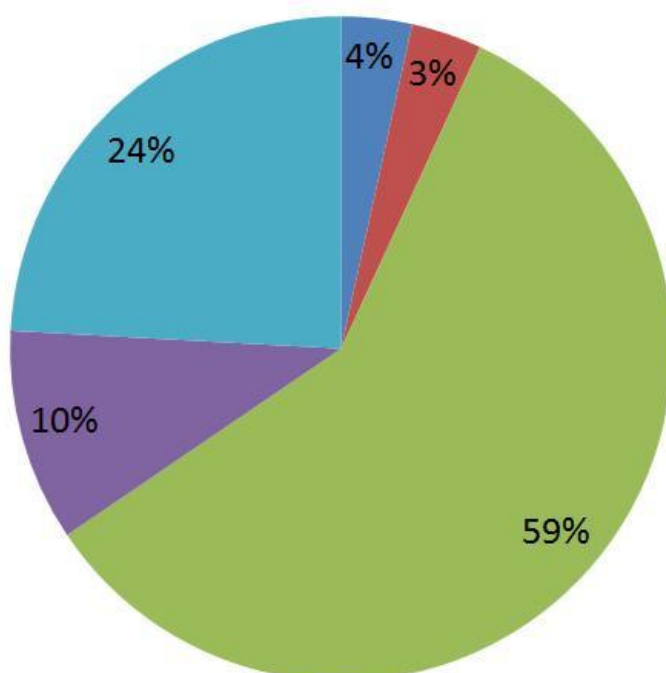

- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

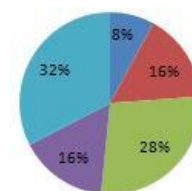
Amb quina freqüència utilitzes Internet?

Empleat

Percentatge

Comparativa amb la mitjana

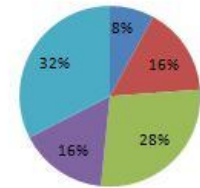
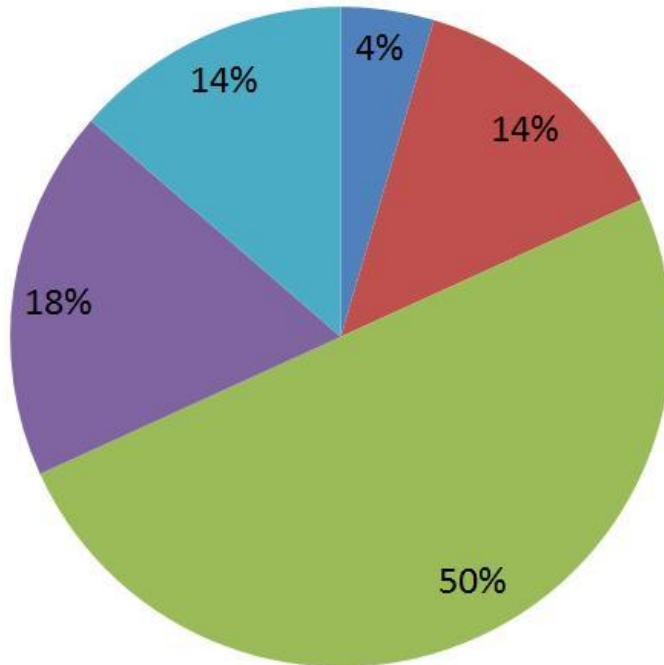

- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Amb quina freqüència utilitzes Internet? Estudiant universitari

Percentatge

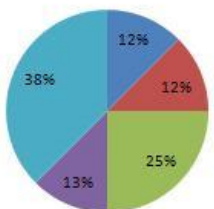
Comparativa amb la mitjana

- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

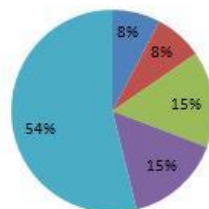
Amb quina freqüència utilitzes Internet? Comparativa

Autònom

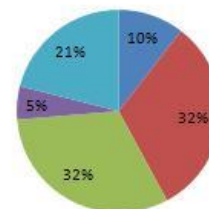
- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Directiu

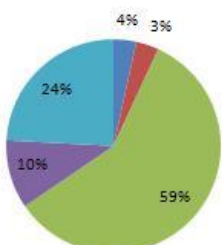
- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Professor

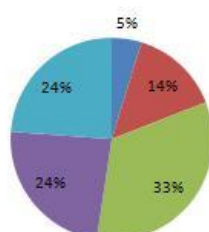
- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Empleat

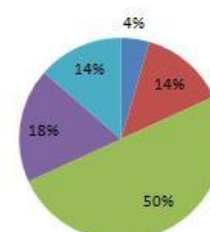
- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Estudiant de secundària

- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Estudiant universitari

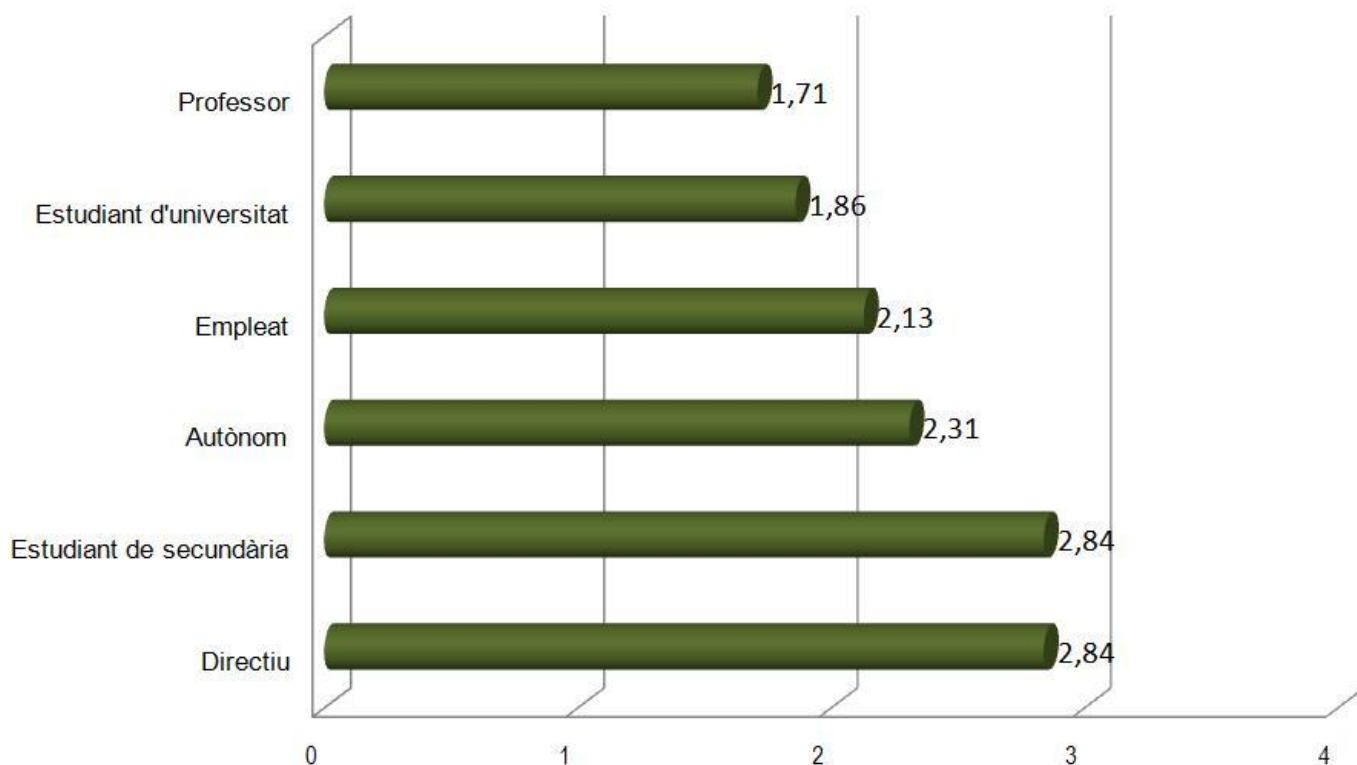

- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Amb quina freqüència utilitzes Internet?

Us diari d'Internet segons l'ocupació

Mitjana d'hores diàries

Comentari

Les diferències respecte al temps diari que es dedica a Internet segons l'ocupació dels enquestats són notòries.

És interessant veure com els docents (la majoria dels enquestats en aquest àmbit eren professors de secundària) solen ser aliens al món d'Internet i, per tant, al mode d'entendre la vida en el que es desenvolupen els seus alumnes. De mitjana, **un professor està menys de dues hores diàries connectat a Internet**. El del professor, de fet, és l'**únic segment** en el que la franja predominant està **entre 30 minuts i una hora diària**, per sota dels empleats i, fins i tot, de la mitjana.

A l'altra banda, els directius són els qui, de mitjana, més es connecten. Un 54%, de fet, ho fan 3 o més hores al dia.

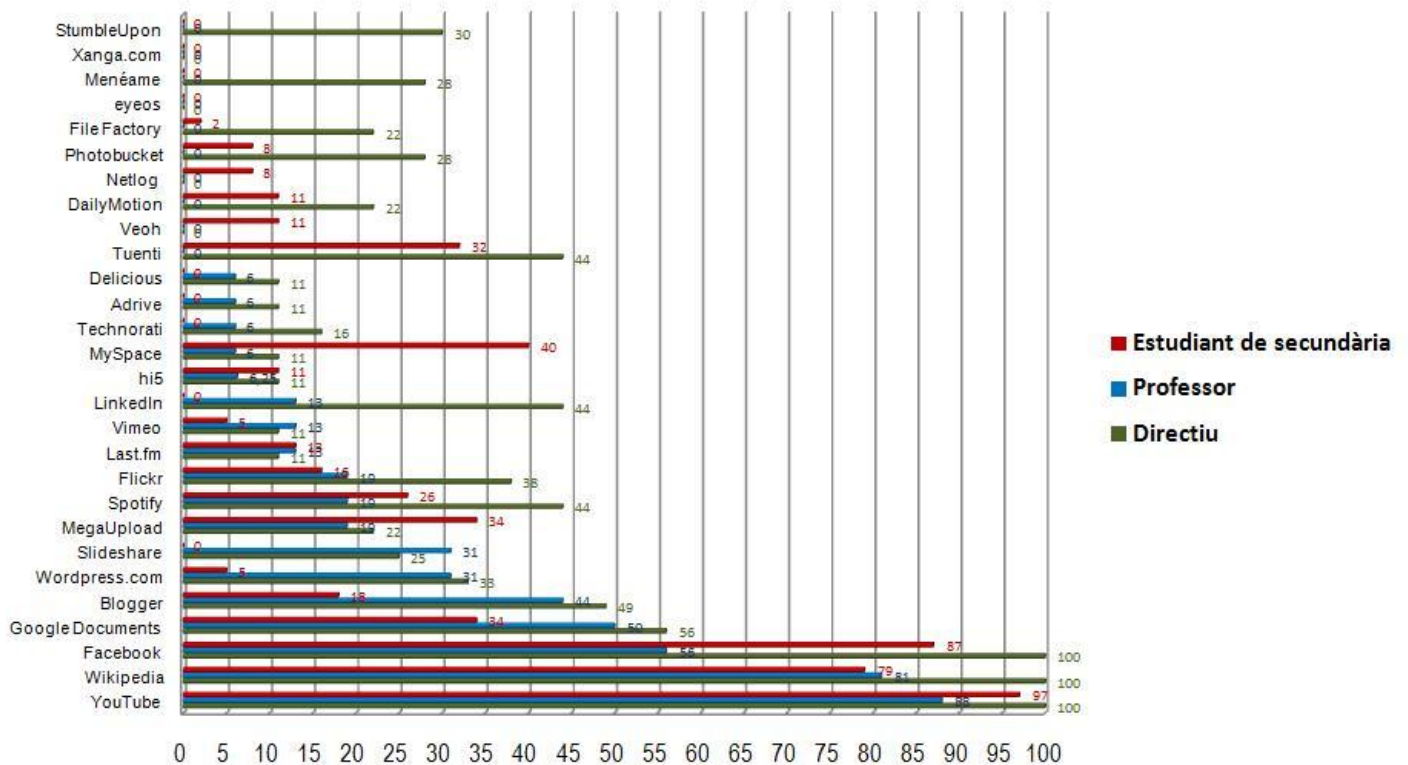
La gran majoria dels empleats (59%) ho fan entre una i dues hores diàries (només un 4% menys de 30 minuts i un 24% més de 3 hores, **encara per sobre dels professors**).

La mitjana d'estudiants de secundària enquestats, tot i que amb el temps més repartit, passen les mateix hores a Internet que els directius.

Sorprèn potser la tendència dels universitaris en els quals trobem un 50% que navega entre 1 i 2 hores al dia. Podríem resoldre que, tal vegada, els qui no necessiten Internet per a l'estudi, disposen de relativament poc temps diari per navegar.

Quina d'aquestes eines 2.0 has fet servir? Segons ocupació

Percentatge

Comentari

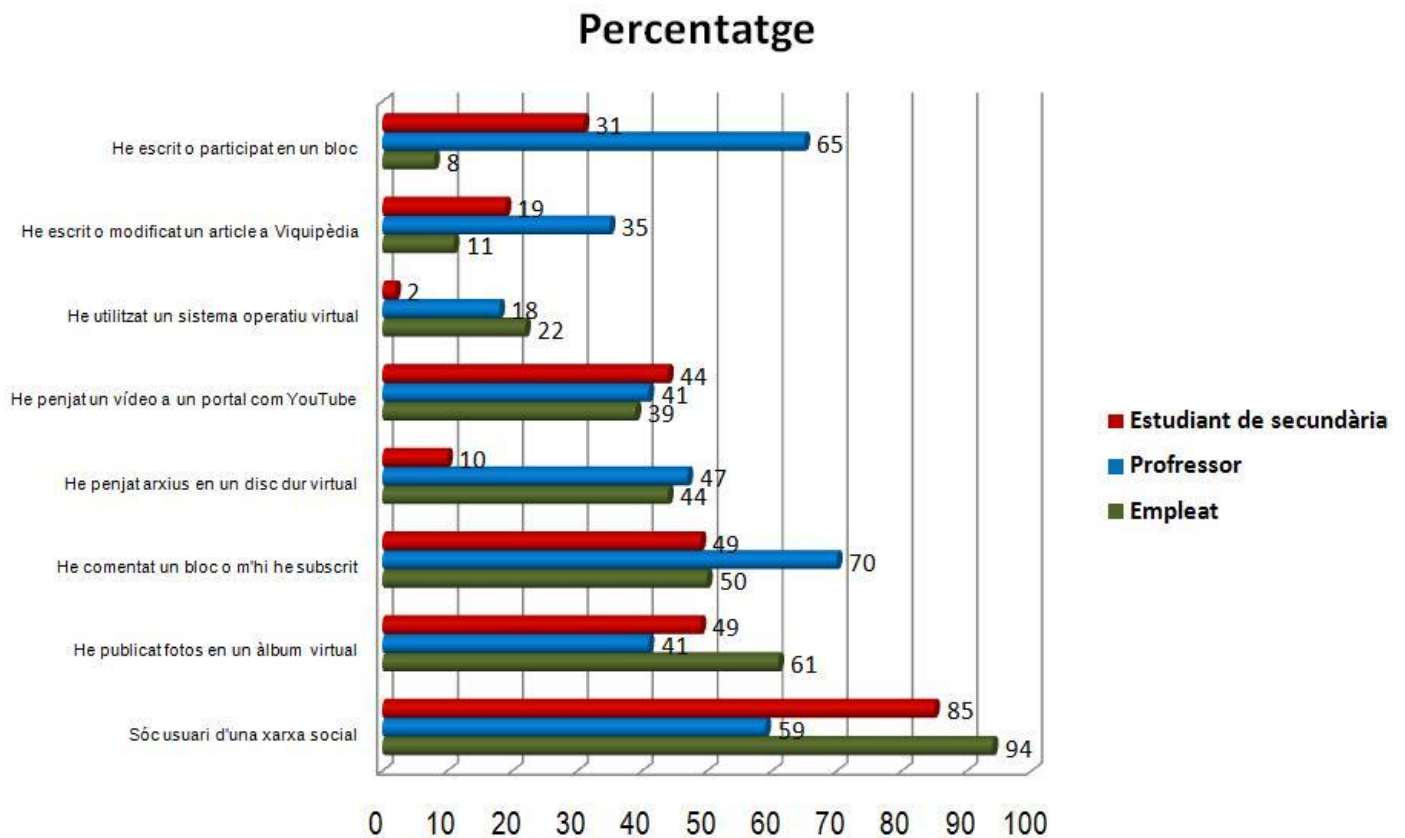
Podríem dir que aquí es referma novament la **tendència del professorat**. De fet, 10 de les 28 eines que es proposen (un 36%) no són marcades per cap dels enquestats d'aquesta franja, i només un 14% (*Google Documents, Facebook, Wikipedia i YouTube*) superen el 50% d'us entre els docents consultats.

D'altra banda, en aquest punt, i entre les comparacions fetes, els directius segueixen representant el col·lectiu que fa un major us d'aquestes eines, **desmarcant-se clarament de la mitjana**. En el cas del servei *Stumble Upon*, per exemple, es marca un us nul entre els professors i estudiants de secundària, mentre que un 30% dels directius enquestats diu haver-ne fet us.

Es marca de forma clara el decantament cap a xarxes socials professionals com LinkedIn. Un 44% de les verificacions marcades provenen de directius i un 13% de professors. Cap alumne de secundària l'ha marcat.

Les aplicacions més populars (*Facebook, YouTube...*) segueixen sent utilitzades per totes les franges, encara que a *Facebook* els professors representen el 56%, lluny del 87% dels estudiants o el 100% dels directius.

Cal destacar que algunes eines són més emprades pels estudiants, i amb diferència. En aquest sentit trobem *MySpace* (40%) i *MegaUpload* (34%).

Comentari

Comparant estudiants de secundària, professors i empleats, i tenint en compte alguns usos de les eines 2.0, les coses varien.

Els professors representen la majoria d'aquesta comparació pel que fa als blocs. Un 65% diu haver-hi escrit i un 70%, subscrit o participat. En aquest àmbit, la diferència dels empleats és més ampla.

Un 8% assegura haver-ne escrit o participat, encara que la meitat assegura que n'ha fet un seguiment i els ha comentat.

La categoria dels empleats és la més present a les xarxes socials (94%), per sobre dels estudiants de secundària. Cal destacar que, en aquest darrer àmbit, s'hi inclouen respostes de joves des de primer d'ESO a Batxillerat i que, si féssim la comparació en termes de franja d'edat, els estudiants de Batxillerat tenen més presència a les xarxes socials que els de l'ESO.

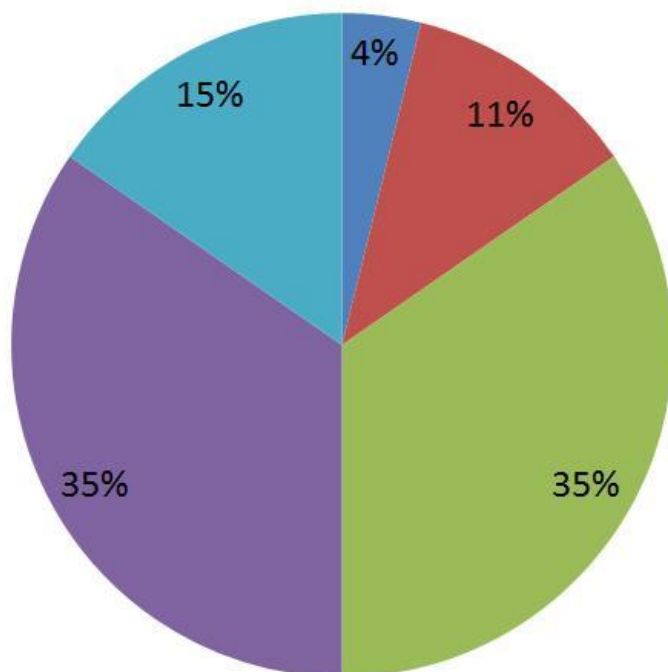
Globalment, la utilitat menys usada és la que brinden els sistemes operatius virtuals, on podem destacar que **només un 2% dels estudiants de secundària** saben usar-los.

COMPARATIVA PER ESTUDIS

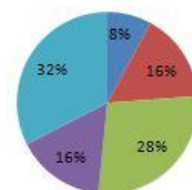

Amb quina freqüència utilitzes Internet? Estudis de Batxillerat

Percentatge

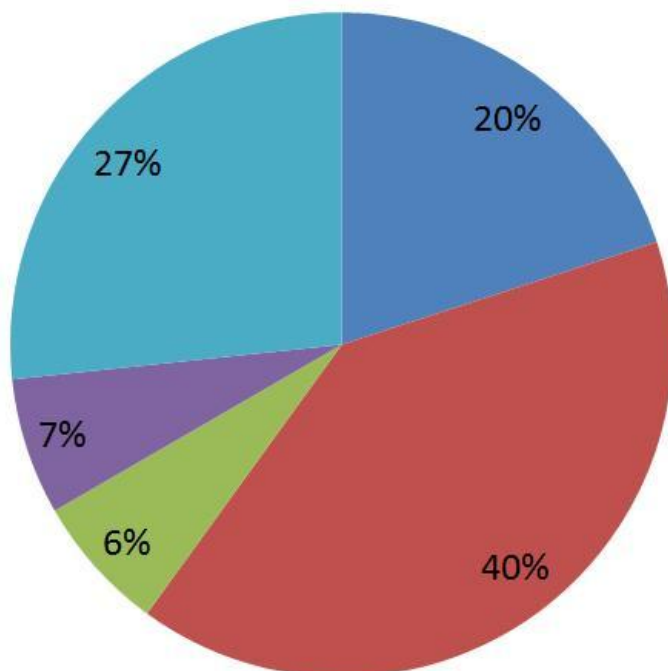
Comparativa amb la mitjana

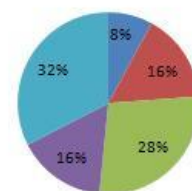
- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Amb quina freqüència utilitzes Internet? Estudis d'ESO

Percentatge

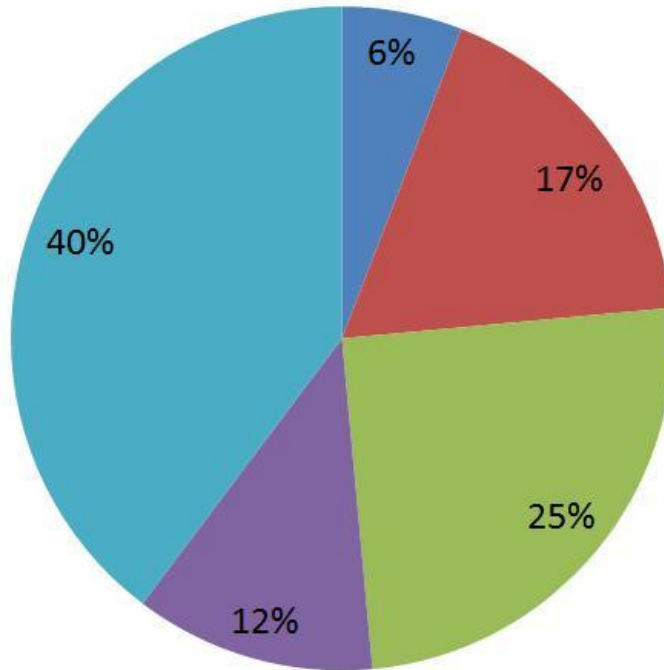
Comparativa amb la mitjana

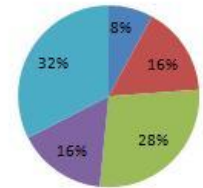
- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Amb quina freqüència utilitzes Internet? Nivell d'estudis superiors

Percentatge

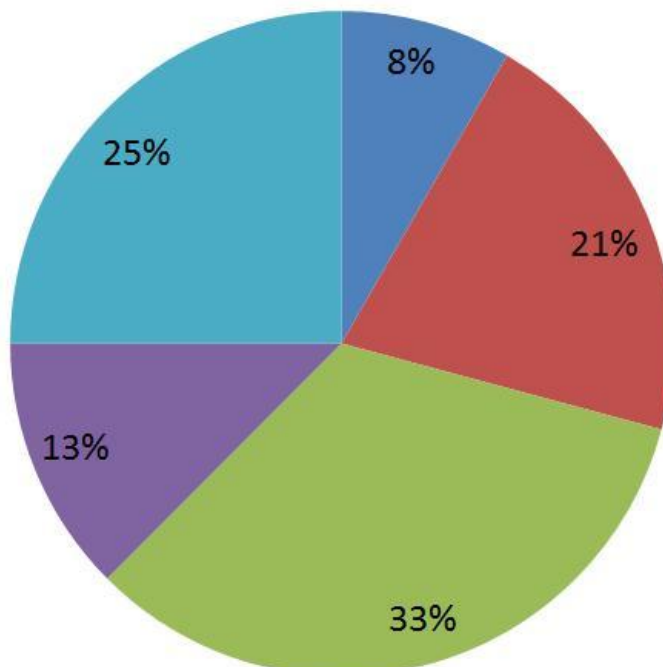
Comparativa amb la mitjana

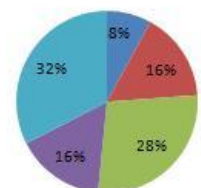
- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Amb quina freqüència utilitzes Internet? Cursant actualment estudis d'ESO

Percentatge

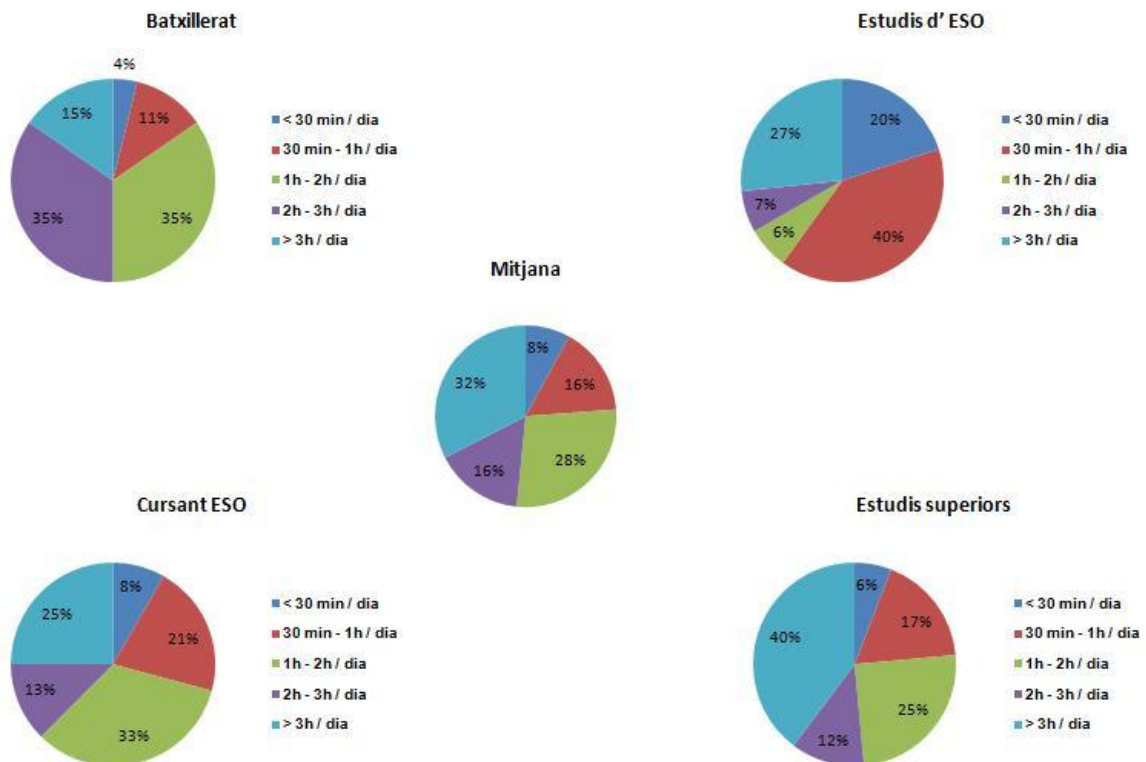
Comparativa amb la mitjana

- < 30 min / dia
- 30 min - 1h / dia
- 1h - 2h / dia
- 2h - 3h / dia
- > 3h / dia

Amb quina freqüència utilitzes Internet?

Comparativa

Comentari

El nivell d'estudis també és determinant pel que fa a la freqüència d'ús d'Internet. Tanmateix, les diferències entre els grups no són tan grans en aquest cas com en les altres comparatives per edat o ocupació.

La divergència més gran la trobem en el cas dels enquestats amb estudis superiors, el 40% dels quals diu navegar cada dia 3 hores o més, seguits del 25%, que ho fan entre 60 i 120 minuts.

En el segment d'estudis de batxillerat, destaca l'empat entre els qui ho fan d'una a dues i de dues a tres hores, representats, ambdós, per un 35%. En aquest segment, trobem també el percentatge més baix en els enquestats que es connecten menys de 30 minuts diaris (4%).

Els que tenen estudis d'educació secundària, per la seva banda, utilitzen majoritàriament la xarxa entre 30 minuts i una hora al dia (40%). Es tracta, també, del sector amb el major percentatge d'usuaris que naveguen menys de 30 minuts en 24 hores (20%).

Finalment, aquells qui estan cursant ESO, s'apropen més a la mitjana. Tot i així, la majoria està configurada pels qui es connecten entre 1 i 2 hores (33%), seguits dels que ho fan més de tres hores (25%).

Comentari

El nivell d'estudis també és determinant pel que fa a la freqüència d'ús d'Internet. Tanmateix, les diferències entre els grups no són tan grans en aquest cas com en les altres comparatives per edat o ocupació.

La divergència més gran la trobem en el cas dels enquestats amb estudis superiors, el 40% dels quals diu navegar cada dia 3 hores o més, seguits del 25%, que ho fan entre 60 i 120 minuts.

En el segment d'estudis de batxillerat, destaca l'empat entre els qui ho fan d'una a dues i de dues a tres hores, representats, ambdós, per un 35%. En aquest segment, trobem també el percentatge més baix en els enquestats que es connecten menys de 30 minuts diaris (4%).

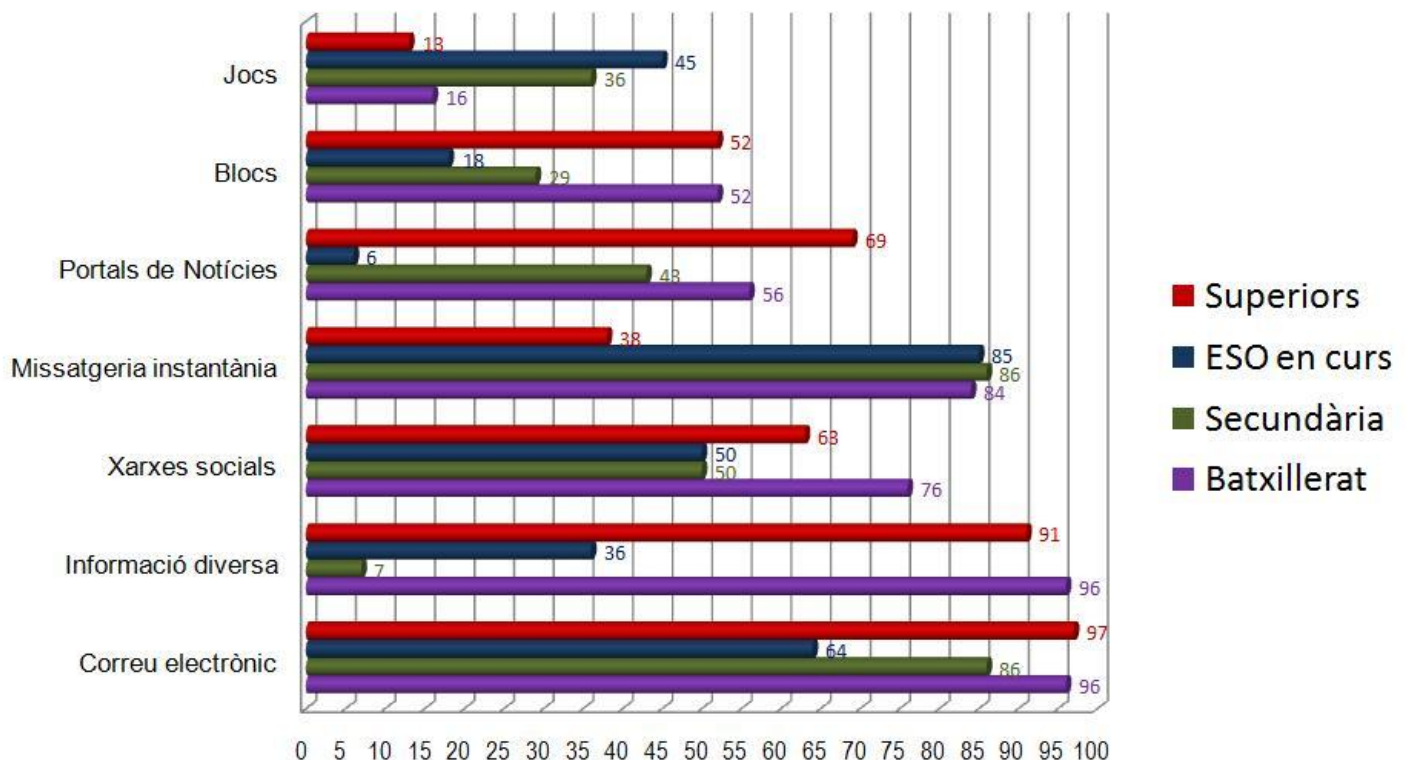
Els que tenen estudis d'educació secundària, per la seva banda, utilitzen majoritàriament la xarxa entre 30 minuts i una hora al dia (40%). Es tracta, també, del sector amb el major percentatge d'usuaris que naveguen menys de 30 minuts en 24 hores (20%).

Finalment, aquells qui estan cursant ESO, s'apropen més a la mitjana. Tot i així, la majoria està configurada pels qui es connecten entre 1 i 2 hores (33%), seguits dels que ho fan més de tres hores (25%).

Amb quina finalitat uses Internet?

Segons nivell d'estudis

Percentatge

Comentari

En aquesta comparativa, els usos que se li donen a Internet conserven l'ordre de la mitjana, encara que varien substancialment depenent del nivell d'estudis.

El correu electrònic manté la primera posició, però, tot i així, veiem que és utilitzat de manera pràcticament universal per aquells qui tenen estudis de batxillerat i superiors (96 i 97% respectivament), però no en els altres segments. El percentatge baixa lleugerament en el cas dels que tenen el nivell de secundària (86%) i arriba fins al 64% en els que ara estan cursant l'ESO.

De la mateixa manera, és vist el percentatge dels qui utilitzen Internet per a cercar informació diversa. Les diferències, van des del 7% d'aquells qui tenen el nivell de secundària, fins al 96% d'enquestats amb estudis de batxillerat. És, de fet, **la diferència més notòria**.

Pràcticament 7 de cada 10 enquestats amb nivell de batxillerat usa una xarxa social, mentre que aquest nivell baixa fins al 50% en el cas d'estudiants de secundària o els qui tenen aquest nivell d'escolarització.

L'entreteniment amb els jocs en xarxa és majoritàriament visitat pels enquestats que cursen ESO (45%), mentre que, a l'altra banda, 7 de cada 10 consultats amb estudis superiors accedeix habitualment a portals de notícies (només un 6% dels estudiants d'ESO ho fan).

Caldria destacar, també, un parell d'apunts més.

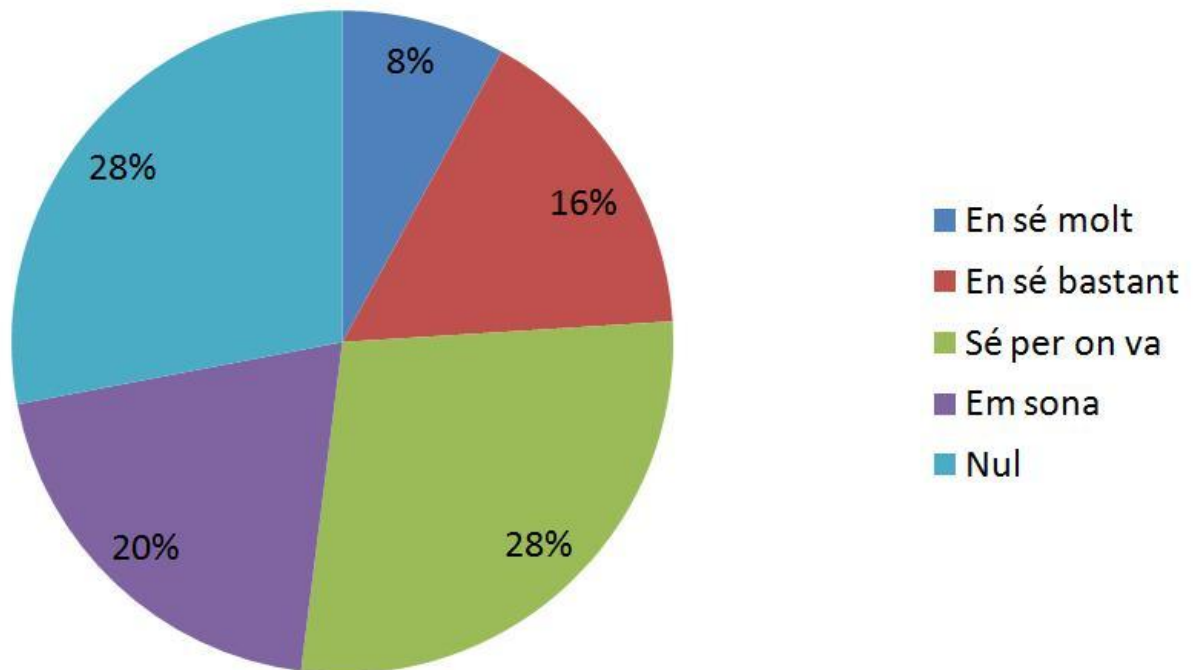
Segons ha pogut recollir aquest estudi, els visitants de blocs són majoritàriament usuaris amb nivell d'estudis de batxillerat o estudis superiors (el 52% dels enquestats en aquests àmbits així ho han verificat). Només un 18% dels consultats que ara cursen estudis de secundària o bé tenen aquest nivell (en aquest cas un 26%), accedeixen normalment a bitàcoles a la xarxa.

Finalment, caldria destacar el fet que en tots els nivells, un 85% dels enquestats aproximadament, utilitzen clients de missatgeria instantània, a excepció dels usuaris consultats amb nivell d'estudis superior, en els que el percentatge baixa fins el 38%.

En aquest sentit, es podria fer, també, un paral·lelisme amb l'edat, doncs els segments que coincideixen amb la major utilització de clients de missatgeria instantània, resulten ser els estudiants d'ESO, batxillerat o universitat.

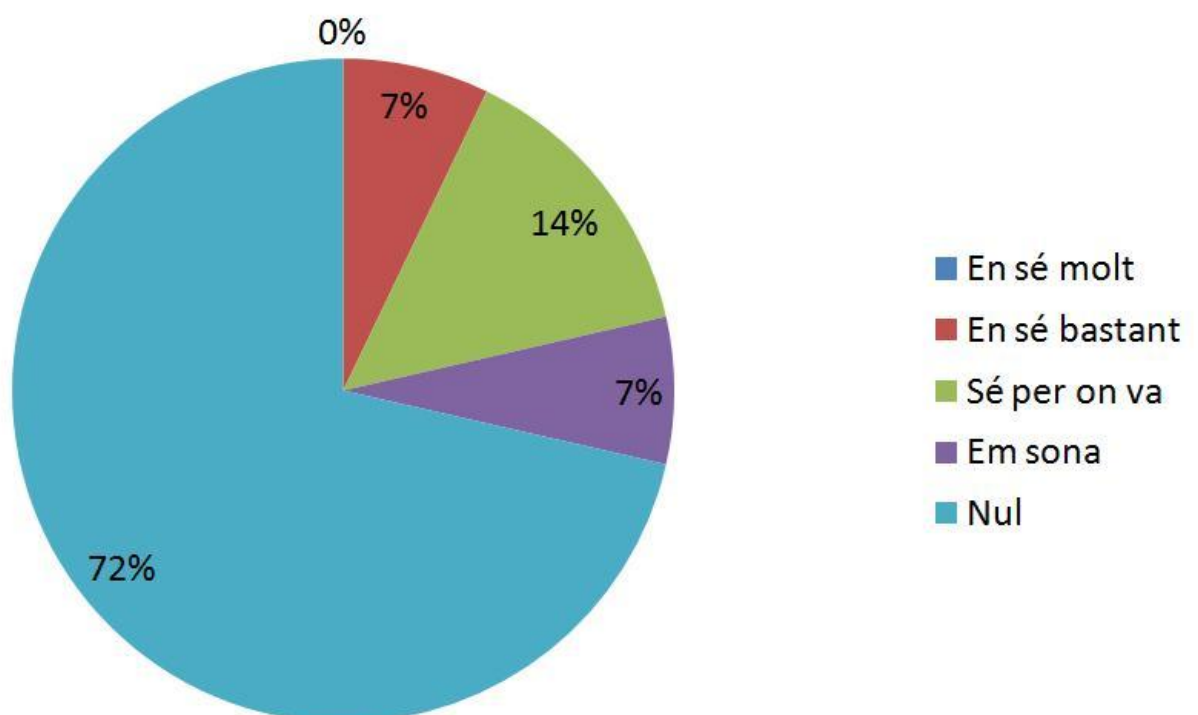
Estudis de Batxillerat

Percentatge

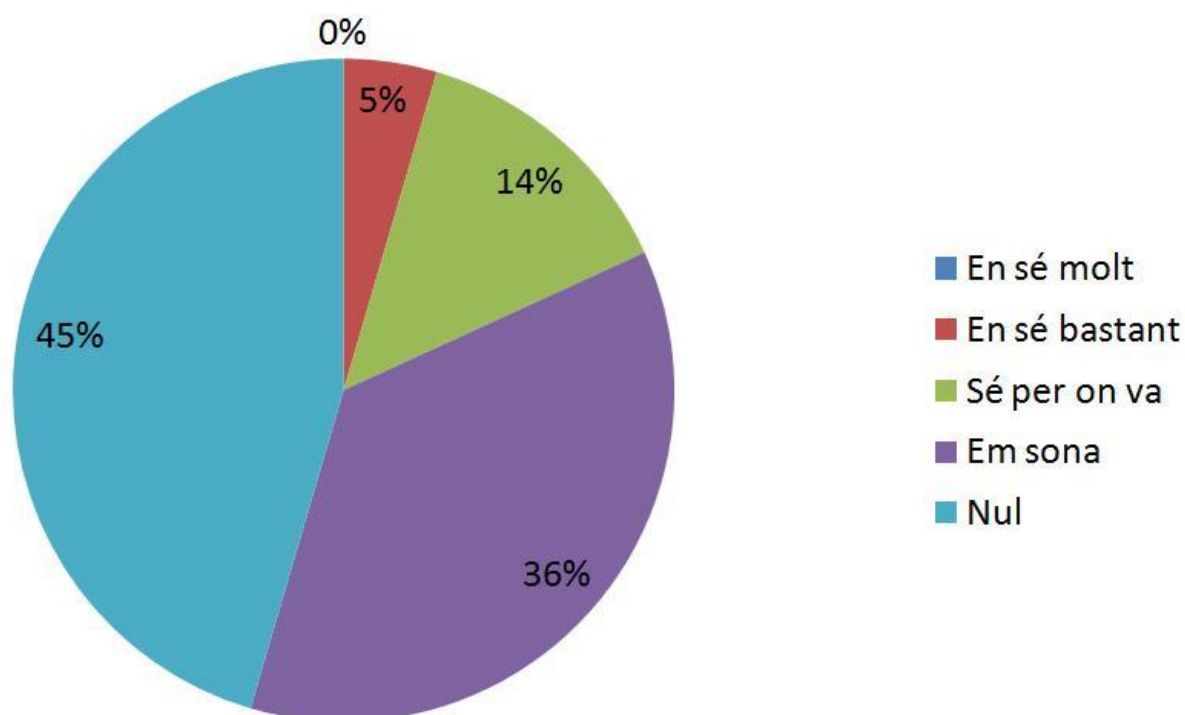

Estudis de secundària

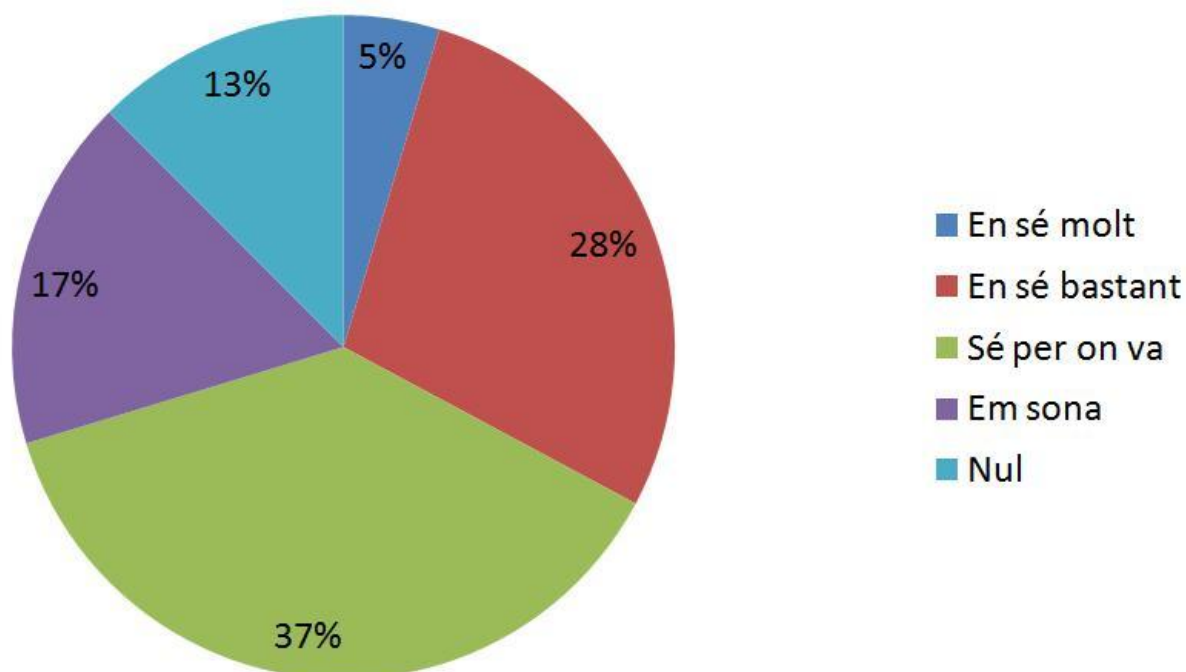
Percentatge

Percentatge

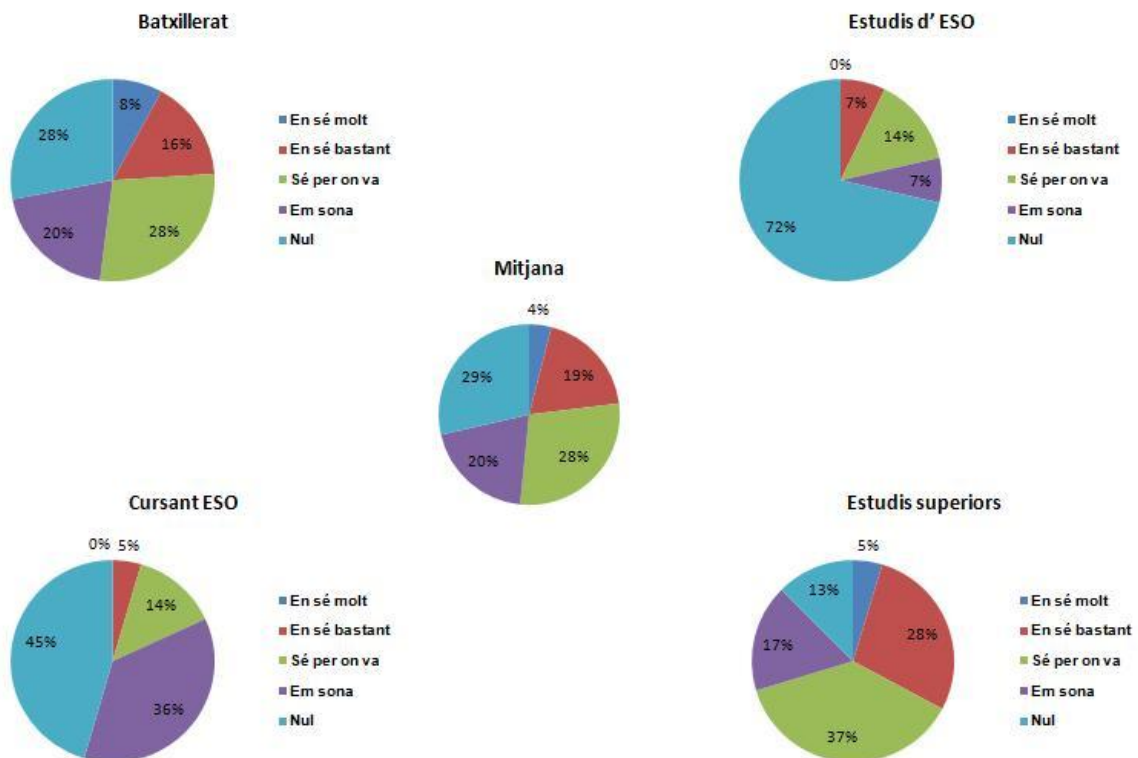

Percentatge

Quin és el teu nivell de coneixement respecte al concepte “Web 2.0”?

Comparativa segons nivell d'estudis

Comentari

Com a norma general, i a cop d'ull, podem arribar a les següents conclusions:

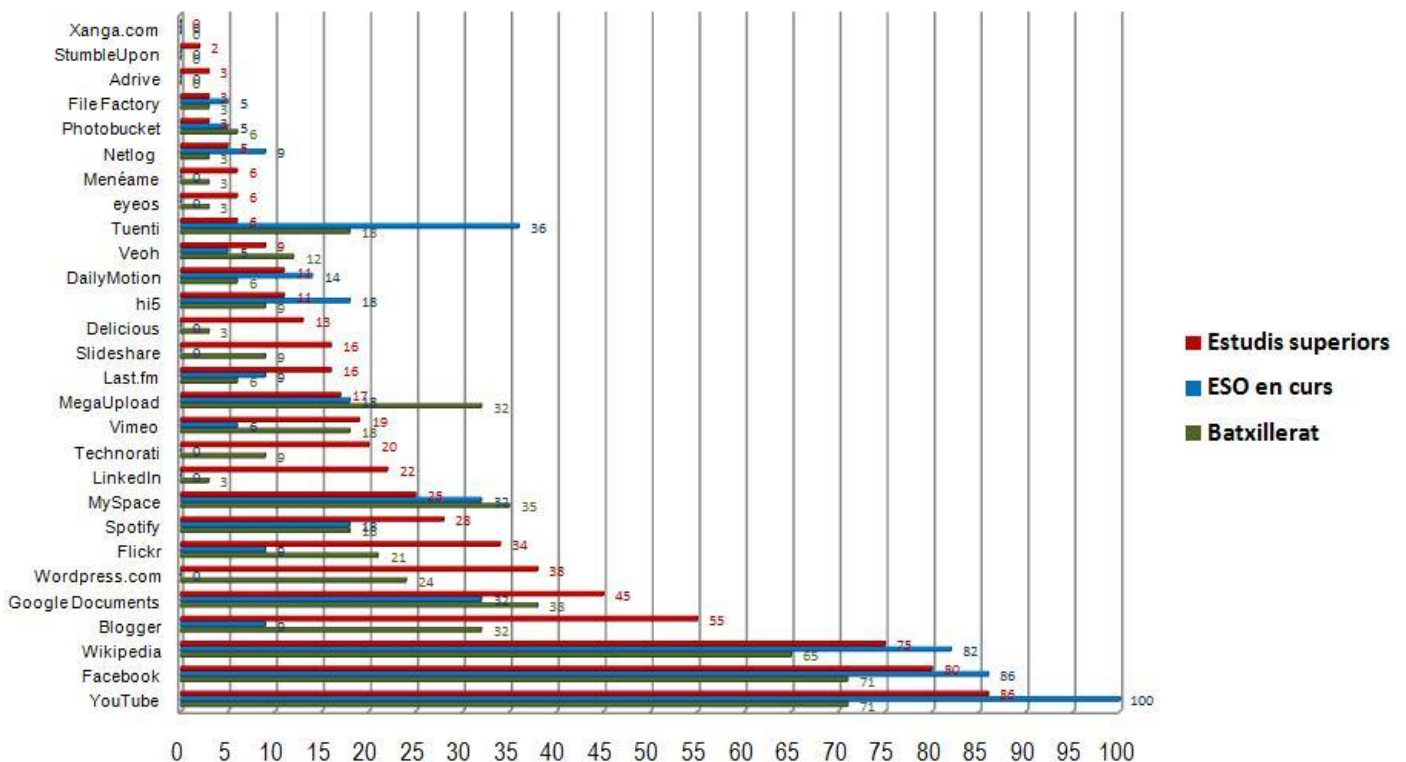
En primer lloc, es comprova, a partir d'altres respostes plantejades en aquest estudi, que hi ha un **us prou significatiu** d'eines 2.0 com les xarxes socials o els blocs. A la vegada, però, el concepte tècnic *Web 2.0* no és, ni de bon tros, tan extès com l'ús de les eines que l'integren. Aquesta tendència, només es trenca en el segment de població enquestada amb estudis superiors, en el que la majoria (37%) assegura que **té una idea** sobre el significat del concepte. En tots els altres casos – també en la mitjana – la majoria percentual dels enquestats assegura que no en sap res.

Aquest **coneixement nul** és especialment significatiu (72%) en aquells que tenen un nivell d'estudis de secundària. No obstant això, en els qui ara l'estan cursant, tot i que predomina la mateixa tendència, les dades són més optimistes (el coneixement nul baixa al 45%). Així doncs, hi segueix havent un desconeixement del concepte, però no és tant abrupte en els qui ara cursen la secundària com en el cas dels qui ho feren fa uns anys.

D'altra banda, i sense tenir en compte els qui només han cursat la secundària, podem observar que, a mesura que el nivell d'estudis augmenta, també ho fa el coneixement respecte el concepte *Web 2.0* (vegis com el nivell "nul" es redueix del 45% dels estudiants de secundària al 28% dels titulats en batxillerat i al 13% als llicenciats). De seguir amb aquesta tendència, a mesura que avanci l'edat, el concepte sonarà cada vegada menys estrany. Això sí: queda palès que **als instituts no s'apren** l'actual conjuntura del mitjà de comunicació més utilitzat a la nostra societat: Internet.

Quina d'aquestes eines 2.0 has fet servir? Segons nivell d'estudis

Percentatge

Comentari

Finalment, podem concloure que l'ús de les eines 2.0 plantejades no s'allunya gaire en aquest cas de les conclusions extretes en la comparació per edat i ocupació.

L'ordre d'eines més usades segueix sent el mateix (primeres posicions per *Facebook*, *YouTube* i *Wikipedia*), destacant-ne, això sí, una utilització predominant entre els estudiants d'ESO. En el cas de *Wikipedia*, per exemple, les dades ens mostren que és més visitada pels estudiants de secundària (podem intuir que per obligacions escolars). Això sí, gràcies a altres respostes sabem que la interacció dels joves és més passiva que no pas activa. Per tant, consulten articles a *Wikipedia*, però no n'escriuen ni en modifiquen.

Tenint en compte aquesta comparació, hem de destacar el **predomini** d'ús de moltes aplicacions pels qui tenen estudis superiors: tant a la part baixa (són els únics que accedeixen a *A*Drive o *StumbeUpon*) com a l'alta (destaquen pel seu us a *Blogger*, 55%, *Google Documents*, 45%, *Wordpress*, 38% o *Flickr*, 34%, entre d'altres).

Cal destacar també el cas de la xarxa social *Tuenti*, on predomina clarament l'ús entre estudiants de secundària (36%, vers el 18% de batxillerat o el 6% d'estudis superiors) i del servei per emmagatzemar i compartir fitxers *MegaUpload*, popular entre els estudiants amb nivell de batxillerat (32%) i no tant entre els estudiants d'ESO (18%) o els llicenciats (17%).

Enllaços de referència

Planes web de referència dels enllaços publicats dins l'apartat "La societat en xarxa"

132

TÍTOL	ADREÇA	APARTAT
Primat, Viquipèdia	http://ca.wikipedia.org/wiki/Primats#Cognici.C3.B3_i_comunicaci.C3.B3	La societat en xarxa, història d'una societat en xarxa.
Humà, Viquipèdia	http://ca.wikipedia.org/wiki/Homo_sapiens	La societat en xarxa, història d'una societat en xarxa.
Conferència de Berlín, Viquipèdia	http://ca.wikipedia.org/wiki/Conferència_de_Berlín	La societat en xarxa, història d'una societat en xarxa.
Telègraf Elèctric, Viquipèdia	http://ca.wikipedia.org/wiki/Telègraf_elèctric	La societat en xarxa, història d'una societat en xarxa.
Bloc de Tom Standag	http://tomstandage.wordpress.com/	La societat en xarxa, història d'una societat en xarxa.
Paul Baran, Internet Pioneers	http://www.ibiblio.org/pioneers/baran.html (en anglès)	La societat en xarxa, història d'una societat en xarxa.
Segona Guerra Mundial, Viquipèdia	http://ca.wikipedia.org/wiki/IIGM	La societat en xarxa, història d'una societat en xarxa.
Ordinador Colossus, Viquipèdia	http://en.wikipedia.org/wiki/Colossus_computer (en anglès)	La societat en xarxa, història d'una societat en xarxa.
2001, Una odissea de l'espai, Viquipèdia	http://ca.wikipedia.org/wiki/2001:_una_odissea_de_l'espai	La societat en xarxa, història d'una societat en xarxa.
The Apollo 11 mission, NASA	http://spaceflight.nasa.gov/history/apollo/apollo11/	La societat en xarxa, història d'una societat en xarxa.
La guerra freda ITE, Ministerio de educación	http://olmo.pntic.mec.es/~porp0002/hist_univ/mapas/mapa_hc11.ppt	La societat en xarxa, història d'una societat en xarxa.
Rsearch Sun Microsistems, Dr. Whitfield Diffie	http://research.sun.com/people/diffie/	La societat en xarxa, història d'una societat en xarxa.
Cómo convertirse en un hacker, Enric Steve Raymond	http://biblioweb.sindominio.net/telematica/hacker-como.html (en castellà)	Hackers, quan programar és viure.
Manuel Castells, Viquipèdia	http://ca.wikipedia.org/wiki/Manuel_Castells	Hackers, quan programar és viure.
Linus Torvalds, Wikipedia English	http://en.wikipedia.org/wiki/Linus_Torvalds (en anglès)	Hackers, quan programar és viure
Sistema operatiu, Viquipèdia	http://ca.wikipedia.org/wiki/Sistema_operatiu	Hackers, quan programar és viure.
Linux, Softcatalà	http://www.softcatala.org/wiki/Linux	Hackers, quan programar és viure.
Blog corporatiu de VoIP project, <i>Por què el hacker es como es, la ley de Linus</i>	http://www.voipproject.net/blog/?p=182 (en castellà)	Hackers, quan programar és viure.
Nintendo.es La historia de las consolas de Nintendo	http://www.nintendo.es/NOE/es_ES/historia_de_las_consolas_de_nintendo_58.html (en castellà)	Hackers, quan programar és viure.
CNN.com, about us	http://us.cnn.com/about/ (en anglès)	Hackers, quan programar és viure.

LowEndMac: Orign of the Apple I and Apple II computers	http://lowendmac.com/orchard/05/origin-apple-ii-computer.html	Hackers, quan programar és viure.
Escola del treball, Xarxes d'àrea local	http://agora.escoladeltreball.org/Departaments/Informatica/dai/credit-2-xarxes/unitat-didactica-0-xarxes-de-computadors/les-xarxes-darea-local/lan.pdf	Hackers, quan programar és viure.
Internet, Viquipèdia	http://ca.wikipedia.org/wiki/Internet	Hackers, quan programar és viure.
Virus informàtic, Viquipèdia	http://ca.wikipedia.org/wiki/Virus_informàtic	Hackers, quan programar és viure.
La ètica Hacker, llibre Pekka Himanen, Ediciones simbolicas.info	http://www.edicionessimbioticas.info/IMG/pdf/La_etica_hacker.pdf (en castellà)	Hackers, quan programar és viure.
Microsoft.com, About Microsoft, Company Information	http://www.microsoft.com/about/companyinformation/default.mspx (en anglès)	Hackers, quan programar és viure.
Manuel Castells, Viquipèdia	http://ca.wikipedia.org/wiki/Manuel_Castells	El moment tecnològic actual: l'informacionalisme.
Informacionalisme (Wiki eticaTICsociedad)	http://eticaticsociedad.wikispaces.com/page/pdf/Informacionalismo (en castellà)	El moment tecnològic actual: l'informacionalisme.
Wikilearning.com, Rubén Cañedo Andalia	http://www.wikilearning.com/apuntes/apuntes_para_una_historia_universal-raices_del_industrialismo_moderno/7800-85 (castellà)	El moment tecnològic actual: l'informacionalisme.
J. Buxader, XTEC.cat, Temes d'història contemporània, la R. Industrial	http://www.xtec.cat/~jbuxader/historia/temes/contemp/revolucioindustrial.htm	El moment tecnològic actual: l'informacionalisme.
La impremta, Viquipèdia	http://ca.wikipedia.org/wiki/Impremta	El moment tecnològic actual: l'informacionalisme.
3G, Wikipedia	http://en.wikipedia.org/wiki/3G (en anglès)	El moment tecnològic actual: l'informacionalisme.
Viajar por internet, blog Nacho Giral	http://www.nachogiral.com/2008/03/explicacin-la-crisis-financiera-que-nos.html (en castellà)	El moment tecnològic actual: l'informacionalisme.
La guerra freda, solidaritat.ub.edu	http://www.solidaritat.ub.edu/observatori/dossiers/guerrafreda/guerrafreda.htm	El moment tecnològic actual: l'informacionalisme.
La fi de la guerra freda, solidaritat.ub.edu	http://www.solidaritat.ub.edu/observatori/dossiers/guerrafreda/guerrafreda.htm#figuerra	El moment tecnològic actual: l'informacionalisme.
Integrated circuit, Wikipedia	http://en.wikipedia.org/wiki/Integrated_circuit (en anglès)	El moment tecnològic actual: l'informacionalisme.
Time megazine	http://www.time.com/time/ (en anglès)	Web 2.0 o la nova societat en xarxa
Barack Hussein Obama, Viquipèdia	http://ca.wikipedia.org/wiki/Barack_Hussein_Obama	Web 2.0 o la nova societat en xarxa

Bibliografia

Llibres i altres documents utilitzats durant la realització del treball.

Tots es troben en format digital i són aptes per a la descàrrega. Es recullen al bloc [La Societat 2.0](#) (a l'apartat *Documents de referència*)

<u>TÍTOL</u>	<u>AUTOR / S</u>	<u>EDITOR / DISTRIBUIDOR</u>
<i>Aproximación a las relaciones de poder en la red, article.</i>	<i>Fernández-Carrión, Miguel Héctor</i>	<i>Historia Actual Online</i>
<i>Hablan los blogueros.</i>	<i>Rey, Amalio A.</i>	<i>emotools.com</i>
<i>Entrevista a David Gilmour.</i>	<i>Anela, Victor M.</i>	<i>lavanguardia.es</i>
<i>Control social en la sociedad en red, treball.</i>	<i>Fernández-Carrión, Miguel Héctor</i>	<i>Entelequia</i>
<i>Els reptes socials i educatius, article.</i>	<i>Castells, Manuel; Tubella, Imma</i>	<i>Trípodos</i>
<i>Filés: democracia económica en el siglo de las redes, llibre.</i>	<i>De Ugarte, David</i>	<i>"Distribució pròpia"</i>
<i>Informacionalismo ¿Qué es?</i>	<i>Redactors eticaTICsociedad</i>	<i>eticaTICsociedad</i>
<i>Internet, libertad y sociedad, una perspectiva analítica. Conferencia inaugural UOC curs 2001-2002.</i>	<i>Castells, Manuel</i>	<i>UOC</i>
<i>La blocosfera catalana, article.</i>	<i>Molist, Mercé</i>	<i>Coneixament i societat</i>
<i>La globalización y las claves del nuevo poder red, treball.</i>	<i>Fernández-Carrión, Miguel Héctor</i>	<i>Entelaquia</i>
<i>La transició a la societat xarxa a Catalunya, Informe de recerca</i>	<i>Castells, Manuel i altres</i>	<i>UOC</i>

<i>Web 2.0: La saviesa de la gent, informe.</i>	<i>Baeza Yates, Ricardo</i>	<i>VP, Yahoo! Research</i>
<i>De las naciones a las redes, llibre.</i>	<i>De Ugarte, David i altres</i>	<i>“Distribució pròpia”</i>
<i>El poder de las redes, llibre.</i>	<i>De Ugarte, David</i>	<i>“Distribució pròpia”</i>
<i>La ética hacker y el espíritu de la era de la información.</i>	<i>Himanen, Pekka</i>	<i>“Distribució pròpia”</i>
<i>Web 2.0, llibre.</i>	<i>Roca, Genís; Fumero, Antonio</i>	<i>Fundación Orange/ Omán Impresores</i>
<i>Blogosfera, les bitàcoles i l’audiència, treball de doctorat.</i>	<i>Gil, Enric</i>	<i>UOC, “Distribució pròpia”</i>